

EMILY RODDADOVÁ

DELTORA

JIŽNÍ SESTRA

Země nestvůr a kouzel

EMILY RODDA

DELTORA

JIŽNÍ SESTRA

FRAGMENT

SÁGA DELTORA 1

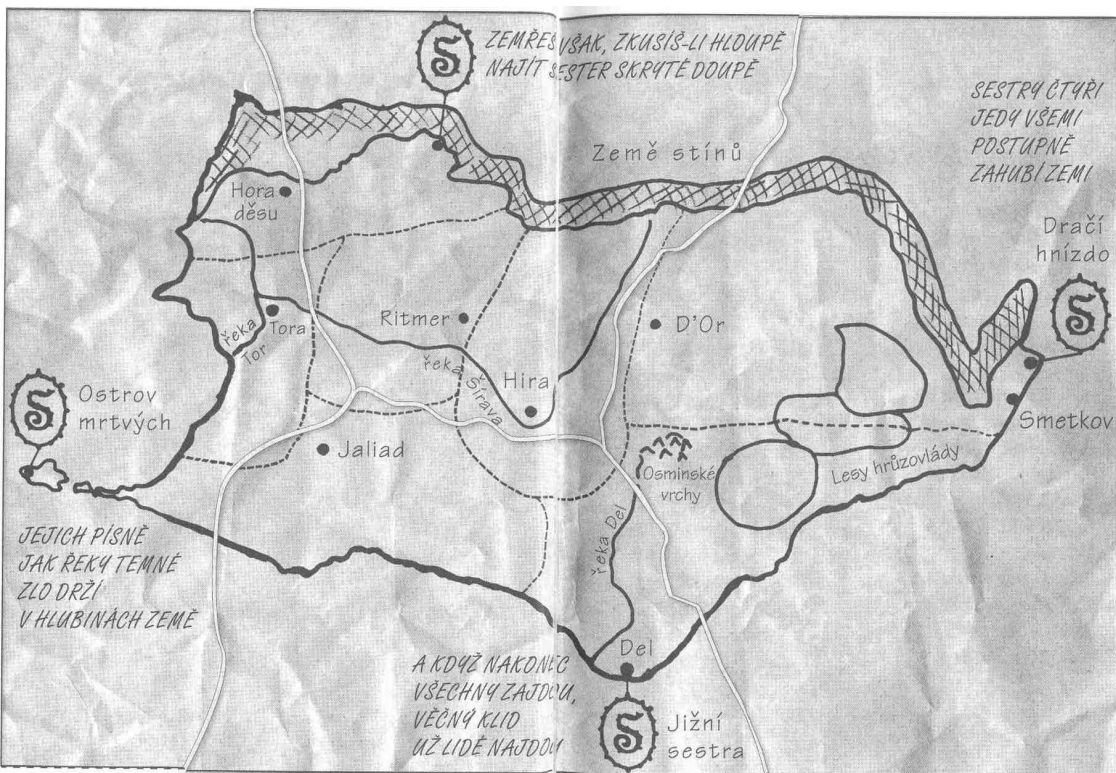
- 1 * Lesy hrůzovlády
- 2 * Jezero prokletí
- 3 * Město krys
- 4 * Poušť zkázy
- 5 * Hora děsu
- 6 * Labyrint bestie
- 7 * Údolí ztracených
- 8 * Návrat do Del

SÁGA DELTORA 2

- 1 * Jeskyně strachu
- 2 * Ostrov přeludů
- 3 * Země stínů

SÁGA DELTORA 3

- 1 * Dračí hnízdo
- 2 * Brána stínů
- 3 * Ostrov smrti
- 4 * Jižní sestra

OBSAH

1. Špatné zprávy
2. Sen
3. Del
4. Útok
5. Smutné shledání
6. Život a smrt
7. Staří přátelé
8. Děsivá zjištění
9. Žluté oznámení
10. Hlasy mrtvých
11. Výzva
12. Plíživá černota
13. Jižní sestra
14. Bitva v jámě
15. Skrytý nepřítel
16. Překvapení
17. Léčka
18. Odplata
19. Noc draků
20. Celý kruh

Předchozí vyprávění...

Lief, Barda a Jasmína se vydali na tajnou výpravu, aby našli a zničili Čtyři sestry, výtvary Pána stínů, které zamořují Deltoru jedem. Pokud chtějí uspět, musejí probudit poslední draky, kteří pod vlivem kouzla po staletí spí hlubokým spánkem. Teprve moc draka ve spojení se silou drahokamu v Kouzelném pásu Deltory může Sestru zničit.

Ptáci Ak-Baba sloužící Pánovi stínů deltorské draky, nelítostně ochránce svého území, téměř vyhubili. Na území každého z drahokamů nakonec zůstal jen jediný a badatel Doran Drakomil těchto sedm draků přesvědčil, aby se skryli a ulehli ke kouzelnému spánku, dokud je neprobudí král nesoucí Kouzelný pás.

Když Doran odhalil plán Pána stínů zničit Deltoru pomocí Čtyř sester, bylo již příliš pozdě, jakmile se Nepřítel zbavil draků, nic mu nebránilo rozmístit Sestry po zemi. Doran se pokusil na nebezpečí upozornit, ale nikdo mu nevěřil. Vydal se hledat důkazy a v Del zanechal jen mapu, na které vyznačil místa, kde se podle něj Sestry nacházejí. Ale Nepřítel se mu ošklivě pomstil na Ostrově smrti a jeho mapu roztrhal na čtyři části, které ukryl. Navzdory hrozným nebezpečím dokázali Lief s Bardou a Jasmínou najít všechny útržky Doranovy mapy a zničit Východní, Severní i Západní sestru. Našli také Zrzavého Hana, posledního strážce kouzelného majáku na Špičáku, takže obchodní lodě s tolik potřebným jídlem zas budou moci plout přes západní moře do Deltory.

Ale společníci nesmějí polevit. K jejich překvapení a zděšení jim poslední útržek mapy prozradil, že čtvrtá, Jižní sestra se skrývá v jejich domově, ve městě Del. To je velmi špatná zpráva. Jasmínin otec Zmar, proslulý vůdce Hnutí odporu, už teď jen stěží zmírňuje zoufalství hladovějících obyvatel Del. Liefova matka Šarn, která by mohla lid utěšit, je stále v Toře, kouzelném sesterském městě Del na západě. Zprávy od Josefa, starého královského knihovníka, jsou čím dál zmatenější, ale o to naléhavější. Navíc ať jsou společníci kdekoli a ať dělají cokoli, Pán stínů podle všeho ví o každém jejich kroku.

A teď čtěte dál...

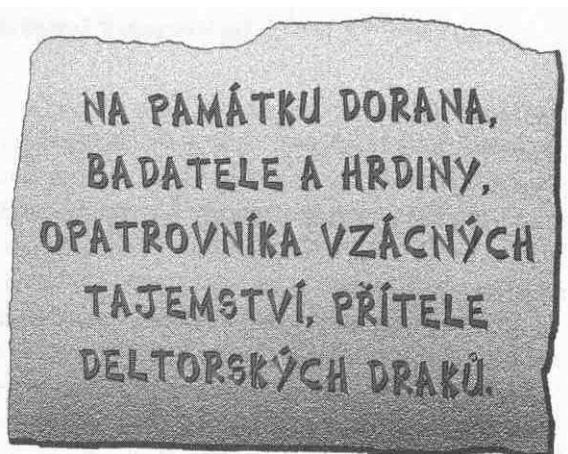
1. ŠPATNÉ ZPRÁVY

V hrobě Dorana Drakomila ležela jen jeho stříbrná čtورا a zvláštní, blyštivý barevný kámen. Tyto starobylé předměty představovaly to jediné, co zůstalo po největším deltorském badateli.

Hrob se nacházel přesně v takové divočině, jakou by si Doran přál — s výhledem na větrem ošlehanou skálu, tyčící se směrem k Ostrovu smrti, kde byla zničena Západní sestra.

Lief, Barda a Jasmína vzdávali Doranovi poslední hold. U náhrobku s nimi stála i všestkyně Ava a Zrzavý Han, poslední strážce Světla Špičáku. Byli tu také dva draci — ametystový drak Veritas a osiřelé mládě diamantového draka, které dosud nedostalo jméno. A přítomnost obou draků by Dorana potěšila nejvíc, pomyslel si Lief.

Po pečlivém uvážení vyškrábal Veritas na náhrobní kámen nápis.

„Je dobře, že jsme použili jeho skutečné jméno,“ prohlásil Veritas potichu. „Když znáte něčí skutečné jméno, mezi draky to znamená mít moc nad jeho nositelem. Ale Dračí přítel odpočívá v pokoji. Ted’ už mu nic nemůže ublížit.“

Když se Lief odvrátil od hrobu, byl velmi dojatý. Věděl, že ten pestrobarevný kámen byl Doranův kámen přátelství, naplněný

vzpomínkami velkého cestovatele. Když ho Lief pokládal na místo posledního odpočinku, mysl mu zaplavily obrazy.

Nedotčená a překrásná místa. Tisíce tvářů. Tajná moře v podzemí. Létání s draky...

A nad tím vším se nesl Doranův hlas, šeptající v podivném jazyce. Šeptal, jak se zdálo, něco o Veritasovi.

Veritas hopian forta fortuna fidelis honora felicitas... Veritas hopian forta fortuna fidelis honora felicitas...

Veritas by nepochybně věděl, co ta slova znamenají, ale Lief se ho nechtěl ptát. Kámen přátelství mu odkryl tajemství Doranova srdce. Cítil, že nemá právo o nich mluvit.

„Myslím, že v duchu byl Doran stále s tebou,“ řekl aspoň truchlícímu drakovi, když se odvrátil od hrobu.

„Jako já vždycky budu s ním,“ odpověděl Veritas. „Proto zde teď, i když se toužím vrátit na své území, nějaký čas zůstanu. Musím také malé diamantové dračici pomoci poznat její území a naučit ji dračím způsobům. Dračí přítel by si to přál.“

* * *

O hodinu později vyrazili společníci po široké pobřežní silnici, v čele s nedočkavým Zrzavým Hanem a se Zlatkou, Belou a Šípem, kteří neméně dychtivě klusali za nimi.

Krej odletěl už o několik hodin dříve se zprávou pro Zenu, že je všechno v pořádku, že se našel Zrzavý Han a že společníci i strážce majáku by byli rádi, kdyby Torané mohli urychlit jejich cestu do Tory.

Vzkaz zjevně bezpečně doručil, protože pocestní už cítili mírný tah toranského kouzla. Za soumraku budou v západním bílém městě.

Tam pomohou Zrzavému Hanovi dostat se na Špičák, kam se touží vrátit. A Lief, Barda a Jasmína i s koňmi v Toře najdou jídlo i odpočinek a posléze bezpečný, rychlý přejezd do Del, jejich posledního cíle.

„Tolik toužím po horké koupeli a pohodlné posteli!“ zvolal Barda zasněně.

„A já zas po čerstvém ovoci,“ povzdechla si Jasmína a Filli, který se jí vezl na rameni, dychtivě zaštěbetal na souhlas.

Kouzlo zesílilo a začali se pohybovat rychleji. Do tváří se jim opíral čerstvý slaný vítr. Užasle si ukazovali na mořské ptáky nad vlnami u pobřeží, pochutnávající si na rybkách, které se hemžily těsně pod třpytivou hladinou.

Uběhlo teprve dvacet čtyři hodin od zničení Západní sestry a země i moře se už probouzely k životu.

A tak to bude i v Del, pomyslel si Lief. Tak to bude na celém jihu, pokud dokážeme najít poslední Sestru. Jasmína podle všeho myslela na totéž. „Vůbec netuším, kde by mohla být Jižní sestra schovaná v tak rušném místě, jako je Del,“ uvažovala nahlas. „Možná je zahrabaná někde na pobřeží?“

„To si moc nedokážu představit,“ zamračil se Barda. „V době, kdy Sestru ukryli, byl delský přístav velmi rušný — neustále plný lodí i lidí.“

„Vzpomněl jsem si na bludiště kanálů a chodeb pod městem,“ řekl Lief.

„No jistě!“ rozjasnil Barda tvář. „Jedna z těch chodeb začíná v paláci. Zmar o ní ví — dokonce ji kdysi i použil. Drum, sluha Pána stínů a tehdejší vrchní rádce, by se mohl snadno proplížit chodbou ven a skrýt Sestru někde v tom labyrintu.“

„A pro něj i všechny vrchní rádce, kteří přišli po něm, by bylo snadné tajně ji navštěvovat a chránit,“ dodal Lief.

„Ale v paláci už není žádný vrchní rádce,“ vložila se do toho Jasmína. „Kdo chrání Sestru teď?“

„To mě vlastně nenapadlo,“ zamračil se Barda. „Kdo je novým strážcem? Může to být kdokoli. Del je obrovské město.“

„To je,“ připustil Lief. „Ale jen málokdo tam může zjistit, kde jsme nebo co děláme. Přesto Pán stínů vždycky věděl, kde nás hledat.“

„To nemusí mít nic společného se strážcem jihu,“ namítl Barda. „Začínám si myslet, jestli něco, co máme u sebe, nepomáhá Nepříte-li, aby nás sledoval. Navrhuju, abychom nechali svoje batohy i oblečení v Toře, než vyrazíme do Del.“

Lief přikývl. Vzpomněl si, jak ho Ava při loučení skřehotavě varovala.

„Pozor, Lief z Del!“ zašeptala slepá věštkyně. „Možná ses postavil Kobbovi na Ostrově smrti a přežil jsi, ale ve tvé budoucnosti vidím plíživou temnotu. Cesta, na kterou ses vydal, vede k neštěstí. Dej na mé varování a odboč z ní!“

„To nemůžu, Avo,“ odpověděl vlídně Lief.

Ava si jen něco zlostně zamumlala, shrbila ramena a odbelhala se pryč.

Liefův tok myšlenek přerušil Jasmínin hlas. „Už jsme skoro na hranicích,“ vykřikla. „Brzy se nás zmocní toranské kouzlo a poletíme!“

* * *

V Toře čekal veliký dav, aby je přivítal. Torané odvedli jejich koně a postarali se o ně. Zrzavého Hana doprovodili na uchystanou hostinu. A zanedlouho Lief, Barda a Jasmína osaměli na velkém mramorovém náměstí, kde s nimi zůstala jenom Zena, Marilen, Raneš a raladský muž Manus.

Lief se překvapeně rozhlížel po své matce.

„Šarn se vrátila do Del,“ řekla tiše Zena. „Zdá se, že město sužuje zlatý drak. Lidé se ozbrojují a chtějí draka dopadnout.“

„To ne!“ polekal se Lief. „Topasovému drakovi nesmějí ublížit!“

„Šarn to ví,“ uklidňoval ho Manus a upřel na něj vážné, černé oči. „Myslela si, že by mohla lidi uklidnit. Odjela do Del v okamžiku, kdy se ty novinky dozvěděla — ve stejný den, kdy jsme se do slechli, že jste v bezpečí ve Spících dunách. Ale —“

„Ale co?“ vykřikl Lief znepokojeně. „Máme pro tebe špatnou zprávu, Lief,“ řekla Zena bez obalu. „Šarn téměř okamžitě po příjezdu do paláce onemocněla. A mám obavu, že to není žádná obyčejná nemoc. Je to smrtelná nákaza, která se teď městem velmi rychle šíří. Tvá matka stále žije, ale stovky jiných v Del už zemřeli.“

Lief na ni zíral jako opářený. Jasmína ho objala kolem ramenou.

„Diamant v Kouzelném pásu přece chrání před morem, ne?“ utěšovala ho. „A také dodává sílu. Neboj se, Lief. Šarn se zotaví, jakmile budeš u ní, tím jsem si jistá.“

„Co je to za nemoc?“ zeptal se Barda. „Jmenuje se nějak?“

Zena pevně semkla rty. „Dostala jméno,“ odvětila odměřeně. „Protože Šarn byla první, kdo onemocněl, vaši lidé zřejmě věří, že to ona přinesla nemoc do Del. Říkají té nákaze toranský mor.“

Strčila Liefovi do rukou dva dopisy. „Ten od Zmara přinesla Ebony před hodinou,“ řekla. „Druhý přišel v den, kdy Šarn odjela.“

„Podle rukopisu je od Josefa,“ zamumlal Raneš. „Je čím dál zoufalejší. Měl bych jet za ním, ale —“

„Ale tvé místo je po boku tvé ženy, která čeká dítě a potřebuje tě,“ přerušila ho Zena. „Josef má kolem sebe víc než dost těch, kdo se o něj postarají.“

Obrátila se k Liefovi, Bardovi a Jasmíně. „Musíme s Manusem vyrazit na cestu,“ řekla chladně. „Zrzavý Han si přeje co nejdříve odjet na Špičák, aby se Světlo mohlo rozsvítit ještě dnes v noci. V hodovní síni pro vás připravili jídlo a máte nachystané pokoje. Dobrou noc.“

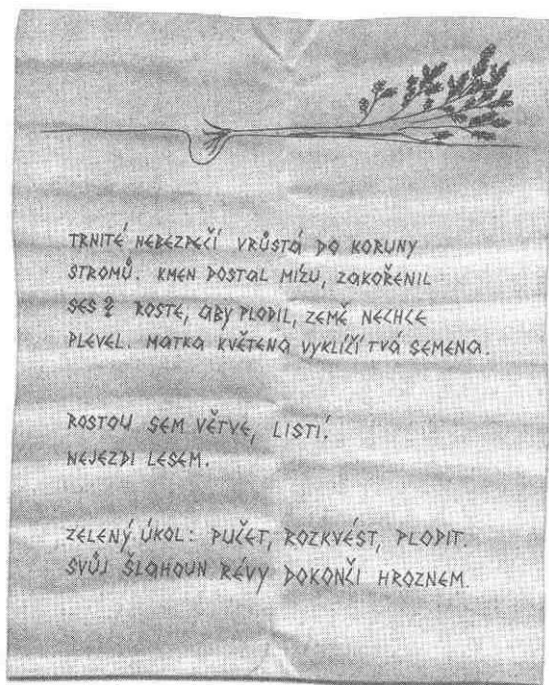
Vzpřímeně odkráčela s Manusem v patách.

„Zena truchlí pro Šarn. A mrzí ji, že lidé z Del obviňují Toru z té nákazy,“ řekla potichu Marilen na vysvětlenou.

„Ach ano,“ povzdechl si Raneš ironicky. „Protože z Tory samozřejmě pocházejí jen dobré věci.“

Marilen na něj úkosem pohlédla. „Pojďme si pro jídlo do hodovní síně,“ zamumlala. „Naši přátelé by se určitě raději najedli někde v klidu.“

Jakmile Marilen s Ranešem odešli, Lief otevřel Zmarův dopis.

Pomalů, podle domluveného klíče, Lief četl nahlas každou větu pozpátku a vynechal všechna slova, která měla něco společného s rostlinami.

„ ,Tvá matka nechce, aby ses dostal do nebezpečí. Nejezdi sem. Dokonči svůj úkol.‘ “

Barda se nuceně zasmál. „Abychom dokončili svůj úkol, musíme jet do Del. Jenže to Zmar samozřejmě neví.“

Lief pomalu otevřel druhou, starší zprávu — dopis od Josefa.

Lief zamračeně podal papír Bardovi a Jasmíně.

Liefe, odpusť, že – musím však využiť
příležitost – tě obtěžuji na cestách. Chtěl
bych ti toho tolik říct – vidět tě. Jistě
máš spoustu práce – naléhavé záležitosti,
které nesnesou odkladu. Ale i přes to
a drobné nepříjemnosti – špatné počasí,
například – zprávy z domova vždy potěší,
že? Drž se – nikomu nechybiš tak jako mně
– to vzkazuji i tvým společníkům. Brzy se
ozvi – neříkej, že už nám brzy nenapíšeš?

Josef

P. S. Tolik pomlček! Takový zmatek v hlavě.
Modlím se, abys pochopil. Přece jen, píše ti
svůj dopis ze srdce.

„Bohužel mu to asi přestává myslet,“ — prohlásil po chvíli Bar-
da.

Lief si zklamaně povzdechl. Barda má nejspíš pravdu. A přes-
to...

„Někdo to četl před námi!“ zvolala Jasmína a poklepala na do-
pis. „Podívejte! Na papíru jsou dvojí přehyby. Někdo ho otevřel a
potom ve spěchu zase složil.“

„To není žádná záhada,“ odušil Barda. „Nepochybuji, že Zmar
čte každou zprávu poslanou z paláce pro případ, že by mohla nějak
pomoci špehům.“

„Pak s touhle plýtvál časem,“ ušklíbla se Jasmína a podala dopis
zpátky Liefovi. „Není v ní vůbec nic.“

Lief si dopis přečetl ještě jednou. Nedokázal se zbavit pocitu, že je na něm něco divného. Slova se zdála být zmatená a psaná ve spěchu. Přesto bylo písmo starého knihovníka stejné jako obvykle.

Pohlédl na řádky pod podpisem.

Tolik pomlček!... Modlím se, abys pochopil. Přece jen, píše ti svůj dopis ze srdce...

Lief se vrátil na začátek dopisu, ale tentokrát četl jenom slova, která následovala po pomlčkách.

— *musím...* — *tě...* — *vidět...* — *naléhavé...* — *špatné...* — *zprávy...* — *nikomu...* — *to...* — *neříkej...*

Musím tě vidět. Naléhavé. Špatné zprávy. Nikomu to neříkej.

2. SEN

Lief ucítil, jak se mu vehnala krev do tváří. Jaké zprávy mohou být tak strašné, že o nich nemají vědět ani Jasmína s Bardou? Josef patrně psal svou zprávu šifrovaně proto, aby Zmar nic neodhalil.

Určitě nejde o zprávy o moru nebo o Šarnině nemoci. Dopis byl napsaný předtím, než se obě tyto věci staly.

Možná to Josefovi opravdu přestávalo myslet a „špatné zprávy“ jsou jen pošetilé výplody jeho fantazie. Ale co když ne? Co když objevil, kde se skrývá Jižní sestra?

„Jasmíno, zbyla nám ještě nějaká voda z Pramene snů od milů?“ zeptal se Lief zničehonic.

„Trochu,“ řekla Jasmína. „Mělo by to stačit, abys mohl vidět Šarn.“ Vytáhla z kapsy malou čutoru a podala mu ji.

Lief si vzal čutoru a tiše poděkoval. Jeho přátelé si zřejmě myslí, že si přeje vidět svou matku, a to mu nebylo příjemné, neboť ve skutečnosti chtěl vodu z Pramene snů kvůli něčemu jinému. Neměl ovšem na výběr.

Nesmí zradit Josefa — aspoň dokud neuvidí, jak se věci mají, a nerozhodne se, co dál.

* * *

Později, když byl Lief sám v chladné, bílé toranské ložnici, vypil vodu z Pramene snů a myslel na Josefa. Vlezl si do postele a nehybně ležel, ale mysl měl příliš rozjitřenou, než aby dokázal spát. Připadalo mu to jako hodiny, než ho konečně přemohla únava a usnul.

Téměř okamžitě se mu začal zdát sen.

Ocitl se přímo v Josefově pokoji vzadu za knihovnou. Starý knihovník byl zády ke dveřím shrbený nad psacím stolem a pracoval při svíčke. Nalevo od sebe měl položený štos papírů úhledně převázaný modrou stužkou. Po jeho pravici ležel otevřený svazek *Letopisů Deltory* a změt' kalíšků na barvy, štětců, per a prázdných hrnků od čaje. Svým tělem zakrýval něco, co leželo přímo před ním.

Liefovi se rozbušilo srdce, když postupoval dál do místnosti. Zjistil, že našlapuje opatrně, ačkoli věděl, že ho nikdo nemůže slyšet ani vidět. S každým krokem byl čím dál vylekanější a zarmoucenější. Dokonce i zezadu bylo snadno poznat, že se Josef žalostně změnil.

Jeho bílé vlasy byly zplihlé a hodně mu jich vypadalo, takže pod dlouhými prameny vykukovaly růžové lysinky. Teplá deka, kterou měl přehozenou přes ramena, nemohla zakrýt, jak je vyzáblý.

Vtom Josef odstrčil stranou kovové pravítko, s nímž pracoval. Ruka svírající pravítko připomínala pařát pokrytý modrými žilkami.

Takhle Josef přece nevypadal, když jsme odjížděli z Del! pomyslel si Lief zděšeně. Jak jenom mohl tak rychle sejít?

S úlekem sebou trhl, když Josef zasténal.

„Ne, není o tom pochyb,“ zamumlal stařec. „Nikde jsem neudělal chybu. Och, co je to za ohavný podvod? Kdybych to tak byl viděl dřív! Kéž bych si vzpomněl! Já hlupák! Hlupák!“

Lief se přiblížil. Už skoro nakoukl Josefovi přes rameno, když se před knihovnou ozvaly hlasité kroky.

Josef sebou poplašeně trhl. Kostnatá ruka vystřelila a popadla otevřený svazek *Letopisů Deltory*. Kalíšky na barvu a hrnky se převrhly, jak přetáhl knihu doprostřed stolu a zakryl jí to, co na něm leželo.

Do pokoje vkrácel Zmar a za límec táhl Josefovou pomocnici Paffy. Zuřivě se mračil. Paffy měla oči vytřeštěné strachy.

Josef se k nim obrátil. Tvář měl vyhublou, místo očí temné dolíky. Ale přesto vypjal hrud' a postavil se s žalostnou snahou vypadat, že má situaci pod kontrolou.

„Co to má znamenat?“ zachvěl se.

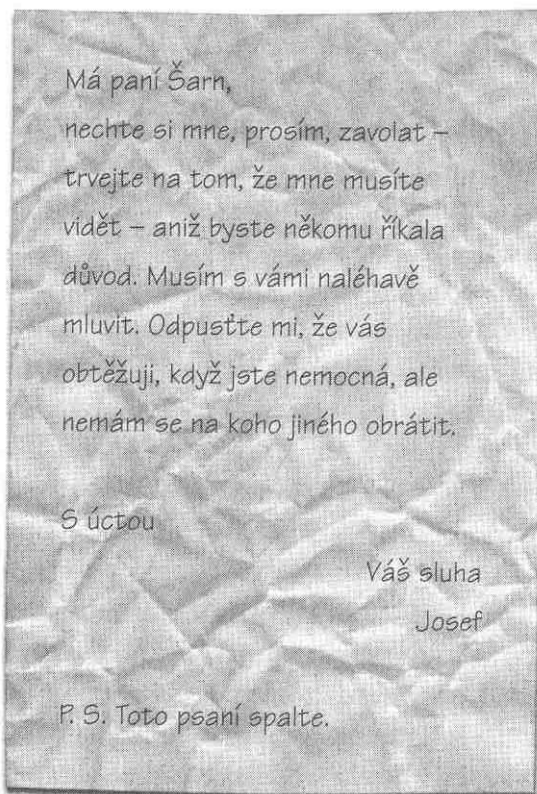
„Linda ze Smetkova chytila tvou pomocnici, jak se snaží vplížit do Šarnina pokoje, Josefe,“ odpověděl Zmar chladně. Zatřásl Paffy jako loutkou a ta přidušeně za vzlykala.

Josef pevněji sevřel opěradlo židle. „Pust' ji, prosím,“ řekl vysokým hlasem. „Jenom plnila můj příkaz.“

Zmarovi jako by se zablesklo v očích. „To jsem si myslel,“ odsekl. „Měla u sebe tohle.“

Natáhl ruku a ukázal mu pomačkaný papír. Lief si ho přečetl a zabolelo ho u srdce.

„Co-
neříkal,
Šarn je
mocná?“
důrazně
pevně se-
rty. „A
jsem ti, že
mor je
nakažlivý?
copak ne-
pach z
hřbívají-
šťastníky,
přišli do
její nemoc
Lie-
běhl mráz
Josef
du. „Mu-
paní

pak jsem ti
Josefe, že
vážně ne-
procedil
Zmar skrz
mknuté
neříkal
toranský
vysoce
Proboha,
cítíš zá-
ohňů po-
cích ne-
kteří s ní
styku, než
propukla?“
fovi pře-
po zádech.
zvedl bra-
sím vidět
Šarn,“

odpověděl tvrdošíjně. „Nemáš žádné právo mi v tom bránit, Zmare. Kdyby tu byl Lief —“

„Ale Lief tu *není*!“ odsekl Zmar. „Já jsem tady. Nemůžeš se vi-
dět se Šarn, Josefe. Pokud máš něco důležitého na srdci, můžeš to
říct mně.“

Josef semkl rty a zarytě mlčel.

Zmar si znechuceně odfrkl a pustil Paffin límec. Uskočila od něj
a vyrazila k Josefovi.

Zesláblý stařec a dívka s rozevlátými vlasy teď stáli spolu proti
Zmarovi — podivní spojenci ve velmi nerovném boji.

„Pak si svá tajemství nech pro sebe, Josefe!“ zasyčel Zmar roz-
čileně. „Ale varuju tě, abys příště aspoň trochu přemýšlel, až budeš
zas chtít poslat Paffy s tajným psaníčkem. Byla totiž tak vystrašená,

že když se plížila chodbou do Šarniny ložnice, Linda ji přes dveře slyšela funět!“

Josef podrážděně pohlédl na Paffy. Zčervenala a rty se jí roztřáslly.

„Promiň, Josefe,“ zašeptala. „Čekala jsem, tak jak jsi mi radil, dokud Linda ze Smetkova nevyjde ven pro další horkou vodu. Nesla džbán. Slyšela jsem ji odcházet. Ale celé to byla past! Musela se vyplížit zpátky. Udělala jsem jen krůček dovnitř a hned se na mě vrhla!“

Oči se jí zalily slzami. „Zkroutila mi ruku — jednala se mnou jako se zločincem,“ vzlykala. „Tolik se stydím.“

„To Josef by se měl stydět!“ vyštěkl Zmar. „Příště si svou špinavou práci udělej sám!“

Paffy na něj pohlédla. Najednou byly její uslzené oči plné hněvu.

„Josef může sotva chodit!“ vykřikla. „Nemůže jít nahoru do Šarniny ložnice, aniž by ho vynesli strážníci, to přece víš! Jak se můžeš takhle vysmívat jeho nemohoucnosti!“

„Nechtěl jsem —“ začal Zmar netrpělivě. Ale teď, když Paffy spustila, zdálo se, že už ji nic nezastaví.

„A rozhodně mě Josef nenutil, abych mu pomáhala,“ řekla vzdorovitě. „Ráda jsem souhlasila. Jeho bývalý pomocník Raneš by to udělal hned. A já — já jsem k smrti otrávená tím, jak mě pořád někdo srovnává s Ranešem a považuje mě za neschopnou. Neodmítnu přece jedinou šanci se osvědčit!“

„Řekl bych, že Josef to věděl až příliš dobře,“ odpověděl Zmar ironicky.

Lief spatřil, jak Josefovi po vyčerpané tváři přelétl záblesk studu a v duchu zasténal.

„Josefe, už s tebou dál nemůžu ztrácet čas,“ domlouval Zmar starému knihovníkovi. „Musíš přestat dělat potíže. Jednou provždy se musíš smířit s tím, že Šarn nemůžeš vidět.“

„Ale proč by ji nemohl vidět?“ zapištěla Paffy. „Proč Linda ze Smetkova, která je pro ni skoro cizí, pořád sedí u paní Šarn, zatímco Josefa k ní nepustíš? Je to proto, že Linda je tvůj spojenec, a Josef ne?“ Zmar zamračil zjizvenou tvář. Přimhouřil oči.

„Paffy, prosím, jdi do svého pokoje,“ zamumlal naléhavě Josef.

Paffy zrudla, mlčky opatrně proklouzla kolem Zmara a zmizela otevřenými dveřmi do tmy.

Josef se díval za ní a trochu zavrával.

„Pověděl jsem ti všechny zprávy, které jsem dostal, Josefe,“ zasyčel Zmar. „Šar by ti toho víc neřekla, i kdyby mohla mluvit. Ukázal jsem ti dopis od Zeny, ve kterém stojí, že Lief, Barda a Jasmína uspěli na západě. Copak ti to nestačí?“

Josef si položil roztřesenou ruku na čelo, ale nic neřekl.

„Není ti dobře,“ pokračoval Zmar vyrovnaným hlasem. „Máš zastřenou mysl. Paffy je příliš slaboduchá, aby to poznala, ale já to vidím. A ty sám to musíš vědět.“

Pozorně se zahleděl na chvějící se postavu před sebou a potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit.

„Pokud jsem s tebou neměl trpělivost, Josefe, prosím tě o odpuštění,“ dodal. „Ale už ani nepamatuju, kdy jsem spal víc než hodinu nebo dvě v kuse. A ani v těch nejlepších časech nebyvám zrovna laskavý, to přece víš.“

Na Zmarovy poměry to byla velkorysá omluva. Lief si přál, aby to Josef pochopil. Jenže stařec tvrdohlavě mlčel. Stál tam, křečovitě svíral opěradlo židle a vyčerpanou tvář měl nehybnou jako kámen.

Zmar polohlasně zaklel a odešel.

Teprve když zvuk jeho kroků utichl, Josef se pohnul. Tvář měl ochablou vyčerpáním. Roztřeseně se sesunul na židli.

„Ach, proč jen Lief nepřijede?“ zašeptal. „Lief se mnou musí mluvit — *musí* — dřív, než se kdokoli další dozví, že je tady — než se stane cokoli dalšího! Řekl jsem to dost jasně? Nemůžu si... vzpomnout.“

Znovu si položil ruku na čelo. „Poslal jsem ten dopis, nebo ne?“ hlesl. „Nebyl to jenom sen? Och... proč nemohu *přemýšlet*?“

Zabořil tvář do dlaní.

„Josefe!“ vykřikl zoufale Lief. „Co mi chceš říct? Řekni to nahlas!“

Stařec cukl hlavou. Pomalu se otočil na židli. V další chvíli se však jeho tvář rozplynula a Lief byl zpátky v posteli a hleděl na bílý strop zaplavený měsíčním světlem.

Chvilí nehybně ležel a snažil se uspořádat si myšlenky. Pak vyskočil z postele a vyrazil ke dveřím.

Litoval, že musí vytrhnout Bardu s Jasmínou z jejich prvního klidného spánku po tak dlouhé době. Nemohl je tu ovšem nechat. Pomyslí si, že je tak nedočkavý kvůli snu o matce, a nebudou se na nic vyptávat.

Musí vidět Josefa. A nemůže čekat.

* * *

Ani ne za hodinu už k Del uháněly tři stíny. Viděli je jenom noční ptáci a zvířata. Pár vesničanů, kteří se převalovali v postelích, si pomyslelo, že zaslechli dusot uhánějících kopyt. Zvuk však odezněl tak rychle, že usoudili, že se jim to zdálo.

Podle Bardova plánu se Lief, Barda a Jasmína oblékli do toranského oblečení a jen zbraně měli své. Zářivé šaty se jim třepotaly ve větru, když leželi přitisknutí ke koňským šíjím, pohlceí snem o rychlosti.

V bílém městě na západě byla tou dobou vzhůru jenom Zena. Ale její vůle byla dost silná, aby je poháněla po uježděné cestě do Del.

Krej letěl daleko za koňmi. Stará rána za krkem ho stále sužovala, ale odmítl jet potupně schovaný s Fillim v záhybu Jasmíniny paže. Možná jednou nebo dvakrát dovolil, aby ho na zádech nesl drak. Ale ať už jsou zrychlení toranským kouzlem nebo ne, Zlatka, Bela a Šíp jsou obyčejní koně z Del a Krej byl příliš hrdý na to, aby na nich jezdil.

Věděl, že Jasmína s Fillim jsou v bezpečí toranského kouzla. A tak letěl sám pod pomalu zapadajícím měsícem, užíval si noc a ticho a dával si na čas.

Ani on, ani jezdci před ním tak nevycítili okamžik, kdy se pohnula zlá bytost a probudila se s vědomím, že se přibližují. Nikdo z nich necítil výbuch nenávisti, který se rozpoutal při varování o jejich příchodu.

Bezstarostně letěli nocí, zatímco tekuté černé stíny naplněné zlobou proklouzly pode dveřmi a začaly se tajně plížit potměšlým palácem v Del.

3. DEL

Tou dobou, kdy společníci dorazili k bránám města, měsíc zapadl, ale slunce ještě nevyšlo. Čtyři strážní na hlídce pozvedli lucerny, a když uviděli koně a toranské šaty jezdců, honem ustoupili a přetáhli si šály přes ústa a nos.

„Co tady chcete, lidé z Tory?“ zvolal jeden ze strážných. Jeho hlas ani zdaleka nezněl přátelsky.

„Přijeli jsme Zmarovi poradit s toranským morem,“ odpověděla Jasmína, jak bylo v plánu. „Vyžádal si nás.“

„O tom nám nikdo nic neřekl!“ odsekl strážný nedůvěřivě.

Jasmína vytáhla z kapsy papír. „Tady mám zprávu,“ řekla. „Chcete ji vidět?“

Pobídla Šípa kupředu a podávala mu dopis.

„Stůj! Nepřibližuj se!“ zakřičel strážný, rychle ustoupil o krok a přitáhl si šálu těsněji k tváři. „Můžete projet. Ale vězte, že pokud to uděláte, nesmíte odjet z města, dokud mor neustane.“

„Rozumíme,“ odpověděla Jasmína.

„Takže tu s námi zemřou, v pasti jako krysy,“ slyšel Lief jednoho ze strážných zavrčel k sousedovi. „Aspoň trochu spravedlnosti.“

Brána se prudce otevřela. Strážní se stáhli co nejdál a čekali, až návštěvníci budou dostatečně daleko, než se odvážili vystoupit ze stínu a znovu zavřít bránu.

„Nehoráznost!“ zuřil Barda pod vousy. „Ani se na ten papír nepodívali!“

Jasmína pokrčila rameny. „To taky bylo štěstí, protože to je jen dopis od Marilen pro Šarn a určitě by nás poznali, kdyby nás viděli zblízka.“

Barda se zakabonil. Věděl, že Jasmína má pravdu, ale jeho důvěra v dobře vycvičené strážné byla vážně otřesena.

„Nebud' na ně příliš tvrdý,“ konejšil ho, Lief tlumeným hlasem. „Bez okolků by se postavili nepříteli, ale ta nemoc je děsivá. Daleko víc mě znepokojuje, že nás pozdravili tak podezíravě — skoro s hněvem.“

Vtom se Jasmína prudce nadechla. Přitáhla Šípa, aby zastavil, a zírala na žluté oznámení připíchnuté vedle ní na zdi.

„Podívejte na tohle!“ zašeptala.

„Všechny tyhle ‚pravdy‘ jsou lži!“ zvolala dotčeně, když si to celé přečetla.

„Ve většině z těchto tvrzení je dost pravdy na to, aby oklamaly

PRAVDA O TORANSKÉM MORU

LIDÉ Z DEL, PROBUĎTE SE! NENECHTE SE OKLAMAT!

TENHLE MOR NENÍ PŘIROZENÝ. POSLALI HO SEM Z TORY.

ABY NÁS ZNIČILI!

DŮKAZY SI PŘEČTĚTE NÍŽE A POZNEJTE PRAVDU.

PRAVDA! Černokněžníci z Tory hodují a odpočívají, zatímco všichni kolem pracují a hladoví. Přesto se dožadují našeho přátelství.

PRAVDA! Torané nenávidí Del, protože Del je domovem deltorské královské rodiny. Kvůli tomu nás musela naše milovaná paní Šarn opustit a celé měsíce žít v Toře jako rukojmí toranské pýchy.

PRAVDA! Zrádčanství Tory prokázala historie. Když sem vpadl Pán stínů, Tora porušila svou přísahu věrnosti a dovolila Nepříteli, aby nás zotročil.

PRAVDA! Král Lief, v nevinnosti a velkorysosti svého mládí, prominul Toranům jejich zradu a dovolil jim vrátit se do jejich začarovaného města.

PRAVDA! Tora se odvděčila za královu důvěru tím, že zosnovala spiknutí, aby tajně zničila Del. Toranský mor je toho důkazem!

vyděšené lidi,“ odpověděl Barda příkře. „V Toře je jídlo. Šarn tam jela zčásti proto, aby ujistila Torany, že si jejich přátelství ceníme. Torané kdysi *porušili* svou přísahu věrnosti a Lief jim *odpustil* —“

„V nevinnosti a velkorysosti svého mládí,“ ocitoval hořce Lief. „Pisatel mohl rovnou říci ‚v nevědomosti a hlouposti‘, protože tak to bylo míněno.“

Zakroutil hlavou. „Celé tohle oznámení nemá hlavu ani patu! Údajně uvádí důkazy, že Torané poslali mor, aby zničili Del. Pak tam zas stojí, že mor *sám o sobě* dokazuje, že Torané osnují spiknutí. Kde je nějaká logika?“

„Žádná tam není,“ odtušil Barda a serval papír ze zdi. „Ale ti, kdo hledají viníka svého neštěstí, to bohužel asi nepoznají. Raději bychom měli pokračovat. Brzy vyjde slunce. Jestli nás někdo uvidí na ulici v toranských šatech, mohli by nás napadnout dřív, než nás poznají.“

Jeli dál a byli čím dál neklidnější. Vzduch byl prosycený kouřem z pohřebních ohňů. Na známé ulice padl strach a tíživá atmosféra. Naráželi na další a další nenávidná žlutá oznámení, přilepená k plotu nebo sloupu. Město jimi bylo zaplavené.

Jak se přiblížili k paláci, řada domovních dveří byla ověšena kouzelnými předměty, které tam jejich majitelé pověsili, aby ochránili své domovy před nemocí. Přibývalo zatlučených dveří, označených červeným X na znamení, že obyvatelé těchto domů zemřeli na mor.

Nakonec dorazili na úpatí kopce, na kterém stál palác. Tyčil se nad nimi. Lief neviděl strážu u vstupních dveří, ale věděl, že tam určitě jsou jako každou noc.

Už je skoro čas, abych se odstěhoval, pomyslel si. Ale než stačil promluvit, Jasmína znovu zastavila Šípa.

„Počkám tady na Kreje,“ oznámila. „Nesmí vstoupit do paláce sám. Když tam byl naposledy, někdo ho přiotrávil.“

„Spal celou noc a den a pravděpodobně si myslí, že ho omámili,“ podotkl Barda. „Ale možná byl jenom vyčerpaný. Kdo ví?“

„Počkám,“ trvala Jasmína odhodlaně na svém. „Vy s Liefem jeďte dál.“

„Ne,“ řekl Lief, zhoupł se na zem a strčil Zlatčinu uzdu Jasmíně do ruky. „Vy dva tu počkejte na Kreje. Sejdeme se uvnitř.“

A bez ohledu na vylekaný, rozčilený šepot svých společníků vyrazil ze silnice a téměř okamžitě ho pohltila tma.

* * *

Toranské šaty se hodily spíš na procházky po mramorových chodnicích než pro noční šplhání do strmého kopce. Ale nakonec Lief dorazil ke svému cíli — obrovskému balvanu ve tvaru spícího medvěda, který značil tajnou cestu do paláce.

Jak odhrnul trávu zakrývající vstup do tajné chodby, hlavou mu prolétly vzpomínky.

Když tohle dělal posledně, poháněl ho zoufalý strach. Tenkrát Deltoře vládl Pán stínů, Zmar s Jasmínou a Bardou byli uvězněni a měli být popraveni.

Ta doba je dávno pryč, utěšoval sám sebe, když lezl do úzké kamenné chodbičky. Je to ode mě asi hloupé, že se do paláce plížím jako zloděj. Už mám stejně bujnou fantazii jako Josef.

Ale když lezl tichou temnotou tunelu, začaly v něm narůstat obavy. A nevěděl, jestli se ten strach týká pouze vzpomínek, nebo vyvěrá z přítomnosti.

Když se konečně objevil v kapli paláce, drkotaly mu zuby. Odsunul dlaždici, která zakrývala chodbu, a cukl sebou při nepatrném drásavém zvuku, který vydala, když ji zasunul zpátky na místo.

Blízko vedle něj stál vysoký mramorový podstavec, vévodící malé místnosti. Lief se o něj během vstávání otřel a instinktivně ucu-kl.

Po celá staletí byly vážené zemřelé osoby z paláce před pohřbem vystavovány na tomto piedestalu. Liefův otec tam po své smrti ležel celý den a Lief klečel s matkou v chladivém tichu kaple dlouhou, smutnou hodinu nebo dvě. Tento zvyk však nijak neutišil jeho bolest a od té doby nikdy kapli nenavštívil.

Lief se snažil nevnímat pocit hrůzy, který na něm visel jako těžký plášť, a došel po hmatu ke dveřím. Opatrně je otevřel a vylezl po schodech vedoucích do obrovské vstupní haly.

Všude bylo ticho, ale on věděl, že to nebude trvat dlouho. Teď už je určitě Krej s Jasmínou a Bardou. Jeho společníci brzy dorazí do paláce. Nebylo času nazbyt.

Zlehka proběhl kolem schodů a dál do knihovny. Vstoupil a potichu se pohyboval přítmím. Nad ním se tyčily temné police. Cítil známý pach starých knih. Na konci dlouhé místnosti problikávalo pootevřenými dveřmi slabé světlo z Josefova pokoje.

Lief rychle vyrazil tím směrem. Když už byl skoro u něj, uviděl další záblesk světla u země po své pravici.

Vzpomněl si, že Paffy spí také v knihovně a její ložnice je oddělená od Josefovy skladištěm a maličkou kuchyňkou, kde si s Josefem mohou ohřát polévku a udělat čaj. Paffiny dveře byly zavřené, ale zdálo se, že i ona je vzhůru.

Lief neslyšně vklouzl do knihovnickova pokoje. Josef seděl shrbený nad stolem a hlavu měl položenou na složených pažích. Před ním dohořívala svíčka v jezírku rozteklého vosku.

Usnul u práce, pomyslel si Lief. Přišel ke stolu a položil starci ruku na rameno.

„Josefe,“ zašeptal. „To jsem já, Lief.“

„Liefe...“ Zadrmolil stařec potichu. Josef zamrkal a otevřel oči, ale nepohnul se.

Liefovi se rozbušilo srdce. Sevřel Josefovo rameno ještě víc.

„Liefe?“ zamumlal stařec. „Nebo... se mi to zas jen zdá?“

„Ne!“ zašeptal Lief a padl na kolena u židle. „Ne, Josefe, tentokrát jsem opravdu tady!“

Starý knihovník zamrkal. „Jdi ode mne,“ hlesl. „Liefe... Jdi ode mne!“

S nesmírným úsilím zvedl hlavu. Liefovi se sevřelo hrdlo, když uviděl známou vrásčitou tvář, jak se leskne potem a je ošklivě znetvořená nateklými rudými skvrnami.

„Toranský mor,“ zamumlal Josef. „Ach, já... neměl jsem tušení, že je to skutečně nebezpečí. Nikdy... bych tu dívku neposlal za Šarn, kdybych to byl věděl.“

Upřel skelné oči na Liefu a náhle se v nich objevila panika.

„Zakryj si tvář!“ zasténal. „Odejdi z tohoto pokoje! Ach, Liefe, prosím tě! Nedělej ze mě dvojnásobného vraha!“

Lief se postavil a vyděšeně couvl. „Já — já přivedu pomoc!“ vykoktal.

„Není čas,“ zamumlal Josef. „Musím tě varovat. Čtyři sestry. Ty... ten černokněžník... musíš zastavit...“

„Zastavím je, Josefe!“ řekl Lief a v očích ho pálily slzy. „Tři ze čtyř už jsou zničené. Víš, kde je ta poslední? Proto jsi mě přivolal?“

„Spiknutí,“ zasípal stařec. „Zrada. Sever... k jihu, východ... k západu... čáry... mapa...“

Hlava mu poklesla, jako by ji krk nedokázal udržet. „Nebezpečí,“ zašeptal. „Strašlivé... Musíš varovat — Lief.“

„Jsem tady, Josefe,“ vykřikl Lief. „Já vím, že Jižní sestra je v Del. Ale *kde* v Del? Kde —?“

Josef zkroutil suché rty, jak se usilovně snažil něco říct. Lief napínal uši. Ale zachytily jediné slovo. Nevěřicně vykulil oči. Mohl Josef skutečně říci „hora“?

„Tady na kopci, Josefe?“ zalapal po dechu. „V *paláci*?“

Vráska mezi Josefovým obočím se prohloubila. „Pozor, Lief... zlo... ve středu... srdci... města...“

Naříkavý hlas se vytratil.

Lief se otočil a utíkal do Paffina pokoje. Zběsile klepal, volal Paffino jméno, ale nikdo neodpovídal. S hrůzou vzal za kliku. Dveře byly zamčené, přesně jak očekával.

Lief o krok ustoupil a kopl do nich. Dveře se otráslly, ale nepovolily. Sevřel diamant v Pásu a kopl znovu. Zámek praskl a dveře se rozlétly.

Paffy seděla ve svojí posteli, podepřená dvěma polštáři. Měla růžovou noční košili s dlouhými rukávy. Žluté vlasy měla úhledně spletené do dvou krátkých copánků. Na klíně jí ležela otevřená kniha a na nočním stolku vedle nedopitého šálku čaje dohořival špaček svíčky.

Na první pohled to vypadalo, jako by prostě usnula u čtení. Ale Lief věděl, že to tak není. Paffy měla hlavu zvrácenou dozadu. Tvář se jí leskla potem. Končetiny měla strnulé, jako by byly vytesané z kamene. Z jednoho koutku otevřených úst jí odkapávala slina. Pod rozechvělými víčky jí zářilo bělmo očí.

Lief vycouval ze dveří a srdce mu divoce bušilo.

Vtom se ticho paláce otráslo děsivou směsí zvuků — znělo pronikavé řehtání vyděšených koní, Jasmínin výkřik a Bardův řev, divoké krákání Kreje a přes to všechno se rozléhalo zběsilé, ohlušující kvílení, ze kterého tuhla krev v žilách.

4. ÚTOK

Lief vytasil meč, vyrazil přítmím knihovny ven na chodbu a dál do vstupní haly. Když se vrhl proti vysokým předním dveřím a zabral za železnou závoru, kterou byly zajištěné, uslyšel v paláci za sebou výkřiky.

Pomoc byla na cestě, ale on nemohl čekat. Bezhlavě vyrazil ven, takže skoro zakopl o těla nočních strážných, bezvládně rozvalených nahore na schodech.

Vycházelo slunce a vrhalo tajemnou červenou záři na travnaté prostranství před palácem, kde se na zadních vzpínali Zlatka, Bela a Šíp. Koně řehтали a poulili oči hrůzou. Všichni tři kulhali a byli od krve.

Do schodů pozadu těžce stoupali bok po boku Barda s Jasmínou a bojovali o život.

Zdola se po nich sápala obrovská ohyzdná nestvůra, která je hnala schod za schodem nahoru. Měla tvář obrovského vrčícího psa, ale ohavně hladkou a lesklou.

Beztvaré černé tělo se jí vlnilo jako voda a kroutily se z něj stovky dlouhých ostrých chapadel, která svištěla vzduchem jako biče ve snaze zasáhnout kořist.

Barda s Jasmínou se bránili ze všech sil. Šlahouny s žihadly přetáté mečem a dýkou pleskaly jako strašný déšť na schody kolem jejich nohou. Ale jak kroutící se útržky těla dopadaly na zem, rozpouštěly se do louží mastné černé tekutiny, která se spojovala, pak rychle stekla zpátky k nestvůře a opět se spojila s jejím tělem. A každou chvíli ze vzdouvající černé masy vyrůstala další a další chapadla.

Krej divoce vrískal, snašel se na nestvůřinu hlavu a stále znovu ji kloval ostrým zobákem do lesklé černé kůže. Zjevně ji to otravovalo, ale stále postupovala kupředu.

Když otočila hlavu, aby zavrčela na útočícího ptáka, Liefovi se zvedl žaludek: na týle měla další tvář, úzkou a vrásčitou, s ohavným zahnutým zobákem a planoucíma rudýma očima.

Nemá tedy cenu snažit se na ni zaútočit zezadu — nebo vlastně dělat cokoli jiného než se snažit utéct. I když Lief seskočil ze schodů

a statečně pozvedl meč, věděl, že obyčejné zbraně jsou na tuhle stvůru rozhodně krátké.

Měla nadpřirozené schopnosti jako ten falešný drak v Dračím hnízdě nebo jako přízrak, který je pronásledoval cestou do Brány stínů.

Strážce jihu už na ně čekal. Opět o nich věděl předem. Zas je někdo zradil.

„Bardo! Jasmíno!“ zařval. „Dveře jsou otevřené! Nahoru, dovnitř!“

Ale jakmile to vyslovil, spatřil, jak Jasmína padla na zem a z rány na boku se jí začala řinout krev. Chapadlo, které jí zranění způsobilo, ji pevně drželo, zatímco tucet dalších se jí snažilo zasadit smrtící úder. Psí tvář zavyla, vítězně zaštěkala a kolem huby jí vyrazila pěna. Tvář se zobákem kvílivě, hrůzostrašně zakřičela.

Barda vykřikl a divoce sekal do útočících chapadel. Jejich špičky padaly na zem a rozpouštěly se do loužiček olejovité tekutiny. Lief bez váhání seskočil posledních pár schodů, vyprostil Jasmínu a zvedal ji.

„Vezmi ji dovnitř, Liefe!“ oddechoval ztěžka Barda. „Pokusím se udržet —“

Zavrčel bolestí, když se mu kolem krku omotaly tři šlahouny. Z ran se mu začala řinout krev. Ostré šlahouny se stáhly ještě pevněji. Barda se zapotácel a začal se dusit. Nestvůra se na něj vrhla, vyla a její chapadla svištěla vzduchem jako útočící hadi.

Lief nechal Jasmínu ležet na místě a vyrazil kupředu. Švihal před sebou mečem v obrovských obloucích a likvidoval chapadla po desítkách. Odseknuté špičky chapadel, které rdousily Bardu, se rozpustily do pramínek černého slizu. Zatímco se Barda sehnul, sevřel si hrdlo a zhluboka, sípavě se nadechoval, praménky se spojily do jednoho a rychle sklouzly na zem.

Nestvůra se zachvěla a stáhla se. Planoucí oči v psí tváři pohledly do Liefových, pak sjely k Pásu kolem jeho beder.

„Tady jsem!“ vykřikl rozzuřeně Lief, plný zlosti a hnusu. „Já jsem ten, koho máš za úkol zničit! Ale není to tak snadné, co!? Není tak snadné postavit se Kouzelnému pásu Deltory. Zmiz — táhni zpátky na to páchnoucí místo, odkud přicházíš!“

Zpěněné psí pysky se zkroutily a zavrčely. A Liefovi jako by srdce vyskočilo až do krku, když se před ním ten odporný kopec masa nafoukl do dvojnásobné velikosti a vyrašily z něj stovky dalších chapadel. A v příštím okamžiku se na něj nestvůra vrhla. Pohltila ho olejovitá, roztřesená temnota. Nemohl dýchat. Nic neviděl. Cítil trýznivou bolest, jak mu šlahouny svazovaly paže a nohy, tiskly ho ve smrtícím sevření.

Ale horší, mnohem horší byl ten odporný zvuk, ten nesnesitelný bublavý, mlaskavý zvuk, když ho to táhlo dál a dál do chladné, rosovitě hmoty. Chtělo se mu zvracet i křičet, měl však ucpaná ústa.

Cítil, jak se tělo bestie kroutí a třese. Kouzelný pás Deltory ji páli. Přesto ho nepouštěla. Krev mu pulsovala v uších. Bolelo ho na prsou, jak se nemohl nadechnout. Mysl se mu začala zamlžovat a vynořily se v ní výjevy z minulosti.

Tak tohle měla Ava na mysli, pomyslel si matně. Tohle byl ten osud, který mě čekal. Smrt...

Ještě ne, králi Deltory. Jsem s tebou...

V hlavě se mu ozval hlas topasového draka a rozléhal se jako ve snu. Ve stejnou chvíli ucítil cuknutí, jako by se nestvůra, která ho svírala a věznila, celá zatřásla. A pak uslyšel řev připomínající vzdálený hrom a věděl...

Nestvůra se opět zatřásla. Ozvalo se plivání a prskání, jako když do ohně hodíte kus špeku. A potom Lief ucítil, jak těžce dopadl na tvrdé, studené schody. Cítil, jak z něj sklouzlo chladné lepkavé maso, jak se mu sune z nosu a úst, z paží a nohou.

Ucítil vzduch v bolavých plicích, když se zhluboka štkavě nadechl. Ten vzduch byl horký a byl cítit spáleninou. Ale byl úžasný, skvělý!

Otevřel oči. Ležel na boku. Kolem byl černý kouř. Opřel se do něj mocný vítr a přišpendlil ho k zemi. Pak se objevil záblesk zlatého světla, ozval se burácející řev a ucítil vlnu horka.

Nemohl nic dělat. Mohl jen ležet, ztěžka oddechovat jako ryba na suchu a rozrušeně sledovat pásy mastné černé tekutiny, jak se plazí do stínů z boku schodiště a mizí z dohledu.

S námahou se proti silnému větru otočil na záda a pohlédl vzhůru. Topasový drak se vznášel nad ním zahalený kouřem. Obrovská

křídla se mu třpytila ve vycházejícím slunci. Znovu v hlavě uslyšel jeho hlas.

Co byla tahle páchnoucí věc se dvěma tvářemi? Za celý svůj dlouhý život jsem nic takového neviděl.

Lief se pokusil promluvit, ale nešlo to. A tak svou odpověď pronesl aspoň v duchu — odpověď, o které věděl, že je pravdivá.

Je to strážce zlé bytosti zvané Jižní sestra.

Drak přimhouřil zlaté oči. A tentokrát promluvil nahlas. Jeho hlas byl velmi chladný.

„Když jsi mne probudil, králi, cítil jsem zlo ve své zemi. Ale tys mi řekl, že zdroj toho zla je na území rubínu, kam jsem nemohl vstoupit.“

Lief si olízl popraskané rty. „Nechtěl jsem tě oklamat,“ vypravil ze sebe s námahou. „Řekl jsem ti, že jsou celkem čtyři Sestry a že jen my víme, kde se skrývá jedna z nich — Východní sestra v Dračím hnízdě. Od té doby jsme procestovali zemi a tři Sestry už jsme zničili. Ale ta poslední zbývá a my jsme právě zjistili, že je v Del.“

„Věděl jsem, že je to tak,“ zasyčel drak a snesl se trochu níž. „Její píseň mě trýzní. Teď ji slyším. Je tady, skrytá hluboko v srdci města.“

...ve středu... srdci...

Liefovi se v mysli rozezněl Josefův hlas.

„Cítíš to zlo z paláce, draku?“ zasípal naléhavě Lief.

„Ano,“ zavrčel drak. „Proč bych se jinak neustále vracel na toto místo a čelil zbraním tvých strážů? Města mě nezajímají. Vzduch tu páchne a lidé pobíhají a vířkají jako kamenáči v pasti, jakmile mě uvidí.“

A jak to dořekl, ozvaly se nahoře na schodech vzrušené výkřiky. V mžiku vzduchem proletěl šíp a zabodl se drakovi do měkkého podbřišku.

Drak zařval a vznesl se. Jeho temně rudá krev skanula na schody a pokropila Liefovi tvář a ruce.

Lief vyděšeně vykřikl, s námahou se snažil postavit a zakřičet na strážce, aby přestaly! Nárazy větru od mocných křídel ho však přitiskly k zemi a jeho sípavý hlas nebyl slyšet přes dračí řev. Drak nemotorně odlétal a pomalu nabíral výšku. Svištěla za ním kopí, ale

nezasáhla ho a padala zpátky k zemi. Krev mu za letu kapala z rány. Lief celý výjev jen bezmocně sledoval, plný bolesti a hrůzy.

Uslyšel dusot nohou běžících ze schodů. Pak si k němu někdo dřepl. Přes kouř, který se stále nesl vzduchem, Lief uviděl hranatou, bystrou tvář obklopenou kadeřemi hnědých vlasů. Viděl odřený luk přehozený přes jedno statné rameno a věděl, čím šíp draka zasáhl.

„Gla-Ton,“ zachroptěl a snažil se posadit. „Jak —?“

„Nehýbej se,“ nařídila mu gnómka drsným hlasem. „Ztratil jsi příliš mnoho krve. Jasmína s Bardou také. Ta krutá žlutá bestie vás málem zabila.“

„Ne,“ zamumlal Lief. Točila se mu hlava. Dělal se mu mžitky před očima.

Zoufale se je snažil potlačit. Musel to vysvětlit. Potřeboval říct Gla-Ton, říct jim všem, o té nestvůře se dvěma tvářemi, o tom, jak ho drak zachránil. Ale bylo tu ještě něco naléhavějšího.

„Josef. Paffy,“ zašeptal. „Toranský mor...“

Viděl, jak Gla-Ton vytřeštila malá očka. Viděl, jak se její rty pohnuly, jako by mluvila.

Před očima, které se začaly zavírat, se mu míhaly stíny. Lief je nedokázal zastavit. Pohybovaly se rychleji a rychleji... A nakonec vše pohltila tma.

* * *

Když se Lief probral, ležel ve své staré palácové ložnici. Byl přikrytý pérovou dekou. Pod hlavou měl měkký polštář. Ve vzduchu byla matně cítit vůně mýdla, čistého prádla a léčivých bylin. Zamřížovaným oknem sem proudilo sluneční světlo a proměňovalo vířící smítka prachu ve zlaté tečky.

Chvilí se nehýbal a bloumal v příjemném zamlžení mysli. Pak se mu začaly vracet vzpomínky a okamžitě se mu napjal každý nerv v těle.

Rychle se posadil a prudce se nadechl, ale vtom jím projela bolest. Podíval se dolů a viděl, že roztrhané, krví nasáklé toranské šaty jsou pryč a že má na sobě nažehlenou bílou noční košili. Současně si

uvědomil, že zatímco byl v bezvědomí, někdo mu omyl rány, ty nejhorší obvázal a zbývající namazal léčivou masťou.

Vylekaně sebou trhl a sáhl po Kouzelném pásu. Naštěstí ho ucítil kolem pasu, kde se třpytil na bílé noční košili.

Rozhlédl se po známém pokoji. Meč měl opřený v rohu poblíž postele. Vedle meče ležel batoh, který nechal v Toře.

Kdo jim z Tory přivezl zavazadla? Jak dlouho tu ležel v bezvědomí? Půl dne? Déle?

Najednou už ticho pokoje nebylo konejšivé, nýbrž zlověstné.

Lief si vzpomněl na matku. Vzpomněl si na Jasmínu s Bardou, jak krváceli na schodech paláce. Myslel na Josefa, jeho tvář znetvořenou rudými podlitinami, a Paffy s očima zvrácenými v sloup...

V hrůze pohlédl na své ruce a se zahanbenou úlevou viděl, že na kůži nemá žádné rudé skvrny.

Toranský mor ho nezasáhl. Nebo aspoň prozatím ne.

S bolestí přehodil nohy přes bok postele a postavil se. Pokoj jako by se kolem něj houpal, a tak se chytil okraje nočního stolku, aby nespádl. Dotápal k batohu, našel svoje šaty a začal si je oblékat.

Vtom jako by se mu zastavilo srdce, když zaslechl cvaknutí zámku a uviděl, jak se klika dveří hýbe. Aniž by tušil proč, popadl meč a postavil se zády ke zdi.

5. SMUTNÉ SHLEDÁNÍ

Dveře se otevřely a do pokoje neslyšně vešel Zmar. Ztuhl, když uviděl, že postel je prázdná. Pomalu otáčel hlavou, dokud neuviděl Liefu stojícího v rohu s mečem v ruce. Zkroutil koutek úst.

„Takže jsi konečně začal být obezřetný, Liefu,“ řekl. „Lepší pozdě než vůbec.“ Lief se nejistě usmál a odhodil meč. „Zmare,“ oddechl si a natáhl ruku. „Moc rád tě vidím.“

Zmar zůstal stát na místě. „Jistě pochopíš, když ti řeknu, že já tě nevidím rád,“ odpověděl chladně. „Neříkal jsem ti, aby ses držel daleko odsud?“

Lief potlačil náhlý nával hněvu. „Také jsi mi řekl, abych pokračoval ve svém putování,“ odsekl a spustil odmítnutou ruku. „Ať sis přál, abych viděl svou umírající matku, nebo ne, musel jsem přijet do Del. Jižní sestra je tady.“

S hořkým uspokojením sledoval, jak se Zmarova tvář proměnila. Pak viděl, jak ramena starého přítele prudce poklesla, a zastyděl se.

„Odpusť mi,“ řekl honem a znovu mu nabídl ruku k pozdravu. „Nemohl jsi to vědět. Ale nepochybně bych přijel, i kdyby Jižní sestra v Del nebyla.“

Tentokrát Zmar udělal krok vpřed a sevřel nataženou ruku oběma dlaněmi.

„To jistě ano, Liefu,“ přitakal. „Často ti velí srdce místo rozumu. To je jeden z mnoha důvodů, proč jsi navzdory svému mládí lepší král, než bych kdy mohl být já.“

Odkašlal si a rychle pustil Liefovu ruku, jako by se zalekl, že dal své pocity příliš najevo.

„Barda s Jasmínou ještě vyspávají,“ řekl už daleko obvyklejším, věcným tónem. „Podle Gla-Ton je zázrak, že jste všichni ještě naživu. Zdá se, že draci mohou být vražední spojenci.“

Aniž by čekal na odpověď, podal mu kus červené látky, přesně jako byla ta, kterou měl sám volně zavázanou kolem krku.

„Vím, že tě nijak nepřesvědčím, aby ses nepřibližoval k Šarn, i kdybych si to sám přál sebevíc,“ povzdechl si. „Ovaž si tuhle roušku kolem tváře. Dodá ti aspoň nějakou ochranu před nákazou.“

„Než se uvidím s matkou, musím jít za Josefem,“ řekl Lief spěšně.

Zmar na něj pohlédl v rozzlobeném úžasu. „Dělej, jak myslíš, Lief,“ odsekl odměřeně. „Ale jestli chceš vidět Šarn živou, není času nazbyt.“

Lief zaplavil strach jako ledový oceán a v mžiku zapomněl na všechno ostatní.

* * *

O několik minut později Lief stál u lůžka své matky a ztěžka a rychle oddechoval pod dusivou rouškou, která mu zakrývala ústa a nos.

„Nechod' moc blízko,“ varoval ho Zmar, který zůstal stát u dveří. „A nedotýkej se jí.“

Šarn se udělaly na tváři a na krku rudé podlitiny. Čelo se jí orosilo potem. Rty měla suché a popraskané a pod očima temně šedé kruhy. Dýchala velmi mělce.

Liefovi se sevřelo hrdlo. „Jak dlouho je v tomhle stavu?“ zmohl se říci.

„Tohle je třetí den,“ odpověděl Zmar. „Dorazila do Del před třemi dny za soumraku a nesla radostné zprávy, že vás našli v bezpečí a zdravé a cestujete dál, abyste našli Jižní sestru. Oddíl strážných ji doprovodil do paláce. Mluvila s každým z nich... jak to dělává.“

Odmlčel se, pak pokračoval tím samým vyrovnaným tónem.

„Věci jí donesli sem, ale ona zůstala dole, ačkoli byla unavená a ošlehaná větrem z cesty. Pozdravila se s davy hladovějících, shromážděných ve vstupní hale, a vlastníma rukama jim podávala polévku, která pro ně byla připravena. Potom si šla prohlédnout stáje, pak jsme spolu s kuchaři pojedli v kuchyni. Nakonec přiznala, že je unavená, a šla rovnou do postele.“

Znovu se odmlčel. Lief čekal s očima upřenýma na matčinu tvář.

„Ráno měla horečku a na tváři se jí začaly dělat ty červené skvrny,“ pokračoval Zmar po chvíli. „Strážní, kteří ji doprovázeli do paláce, mnoho lidí, kterým podávala polévku, podkoní, který ji uvítal

ve stájích, a kuchaři, co s námi seděli u stolu, byli ve stejném stavu. Většina z nich ještě ten den zemřela. Pak onemocněli jejich blízcí. A tak to šlo dál.“

„Kolik je mrtvých?“ přinutil se Lief zeptat.

Zmar si znaveně otřel čelo hřbetem ruky. „Několik set,“ odpověděl zachmuřeně. „Už jsem to přestal počítat. Dal jsem rozkazy, že mrtví mají být spáleni. Obyvatelům bylo řečeno, že mají všichni nosit na ulici a při péči o nemocné zakryté tváře. Ale pořád umírají další.“

Povzdechl si. „Jediné, co se mi asi podařilo, je, že jsem zastavil šíření moru mimo Del. Nikdo nesmí opustit město. Proto je s námi Gla-Ton. Jeden mil ji přinesl z Hory děsu, aby mi přivezla zprávy o vás. Mil se okamžitě vrátil, ale Gla-Ton zůstala a ještě tu byla, když propukl mor. Jalis Gers a Tomáš zůstali v pasti stejně jako ona.“

„Gers a Tomáš?“ zopakoval tupě Lief.

„Gers přišel požádat o jídlo pro svůj lid,“ řekl Zmar na vysvětlenou. „Tomáš přijel před týdnem, s chlapcem jménem Zery. Vyprávěli mi o vaší cestě do Brány stínů a vašich setkáních s Maskonoši a Smíškem Jackem.“

Lief přikývl a náhle mu vyschlo v ústech.

„Pro mě byli Maskonoši jen jedna z deltorských zajímavostí,“ pokračoval Zmar zasmušile. „Nikdy jsem neznal jejich dějiny ani jsem se nesnažil o nich něco bližšího dozvědět. Byl jsem ohromený, když mi Tomáš řekl, že tuhle skupinu založil Balum, mladší bratr krále Elstreda.“

Viděl, jak Lief vykulil oči, a přikývl.

„Tomáš ti to neříkal?“ zeptal se překvapeně. „Sdílíš rodokmen s tradičními vůdci Maskonošů, Lief. Nepochybně proto viděla Bess podobu mezi tebou a svým synem. Tomáš mi vyprávěl, že Balum byl kouzelník a žonglér — lidé i jeho bratr, král, ho milovali. Jenže pak se nepovedl nějaký trik a Balum si těžce popálil tvář.“

„A tak začal nosit masku, aby skryl své znetvoření,“ pokračoval pomalu Lief.

„Ano,“ přitakal Zmar. „Ale zanedlouho poté ho obvinili, že se z trpkosti a žárlivosti pokusil zabít Elstreda, a byl nucen utéct.“

Na Liefův přidušený nádech jen pokrčil rameny. „Ano, zřejmě to celé naplánovala Elstredova vrchní rádkyně, aby se ujistila, že Elstred bude poslouchat jenom ji. Tvůj otec a já jsme byli o několik století později odloučení stejným podvodem. Zdá se, že Nepřítel nezapomíná.“

„Balum byl nepochybně pronásledován, údajně na příkaz krále,“ řekl Lief a vzpomněl si, jak hořce mluvili Maskonoši o králi v Del.

„Samozřejmě,“ potvrdil mu Zmar. „Ale držel se v odlehlých částech Deltory, vydělával si na živobytí jako cestující kabaretní umělec a nikdy ho nechytili. Postupně se kolem něj shromáždila skupina věrných. Neustále cestovali a všichni měli masky, aby v případě napadení strážní hned nepoznali, který z nich je Balum.“ Zvedl unavenou ruku a opět ji spustil. „Zda už v té době Balum objevil tajemství, jak udělat masky trvalé, nebo to vymyslel později, nemůže nikdo vědět,“ dodal.

Lief se zachvěl a odvrátil hlavu.

„Odpusť mi,“ omlouval se Zmar neohrabaně. „Teď není čas mluvit o takových věcech.“

Odkáslal si. „Tomášovo vyprávění o tom, co se ti málem stalo, mě vyděsilo, ale byl jsem rád, že ho vidím — daleko raději, než dokážu říct. Teď si z celého srdce přeju, aby sem nejezdil. Pokud se s Šámotem stanou obětmi tohoto prokletého moru —“

„Nestanou,“ ozval se tichý hlas. „Neříkal jsi mi, že Tomáš s tím chlapcem nastoupili místo podkoního? Ve stájích určitě budou v bezpečí.“

Lief zvedl oči a překvapeně zíral na Zenu z Tory, která stála u druhé postele na opačném konci pokoje. Stejně jako on se Zmarem, i Zena měla přes ústa a nos červenou roušku. Na rukou měla přiléhavé červené rukavice z lesklé toranské látky.

Viděla, jak na ni hledí, a tvář jí roztála ve smutném úsměvu na přivítanou. Lief si všiml, že má velkou, tmavnoucí modřinu na lícni kosti, přímo pod okem.

„Jak vidíš, rozhodla jsem se přijet za vámi, abych Šarn dodala co nejvíce útěchy,“ řekla na vysvětlenou. „Marilen také nesmírně toužila přijet, ale otec ji přesvědčil, aby zůstala v bezpečí, a já jsem

za to velmi ráda. Del teď není místo pro Marilen — a nejen proto, že je tu veliké nebezpečí nákazy.“

Poodešla ke skřínce s umyvadlem a odkryla tak osobu ležící nehybně v posteli. Lief vyděšeně pohlédl na strnulou, pohlednou tvář poznamenanou hroznými známkami toranského moru.

„Lindo!“ zašeptal. „Ale ještě minulou noc se —“

„Jakmile mor propukne, působí rychle,“ zamračil se Zmar. „Vezmi si ty strážné u vstupních dveří dnes v noci — zdraví jak řípa, když nastoupili do služby, a před úsvitem mrtví. Našel jsem Lindu v tomhle stavu, když jsem jí přišel říct, že jsi tady, že jsi zraněný a že Josef s Paffy také onemocněli.“

Ušklíbl se. „A teď přijela Zena, aby převzala štafetu v cele smrti,“ dodal. „Trvá na tom, přestože Šarn ani Linda by nechtěly, aby riskovala —“

„Nemohu je nechat trpět o samotě, Zmare,“ řekla Zena klidně, namočila hadr do misky s vodou a vyždímala ho. „A ty tady nemůžeš být ve dne v noci. Kdo se stará o Josefa s Paffy?“

„Nabídla se Gla-Ton,“ odpověděl Zmar úsečně.

Zena přikývla a přešla místnost s mokrým hadříkem v rukou k Šarnině posteli.

„Nedá se toho moc udělat,“ zamumlala, když začala Šarn otírat rozpálenou tvář. „Zchladit tvář a ruce. Být tady, abych je utěšila a dala jim vodu. Doufat a modlit se, že tělo bude mít sílu zbavit se moru.“

Lief si olízl rty. „Doufal jsem, že diamant v Kouzelném pásu by mohl matce pomoci,“ začal nakřáple. „Teď se bojím, jestli pomoc nepřišla příliš pozdě.“

Zena zaváhala. „Možná máš pravdu,“ pravila nakonec laskavě. „Šarn se drží při životě daleko déle než kdokoli jiný, ale je to krutá nemoc — tahle věc, které říkají toranský mor.“

Lief viděl, jak se jí pod rouškou napjala ústa.

„Sám Zmar musel přijít k bránám města, aby mě doprovodil do paláce,“ vyprávěla. „Myslím, že kdyby to neudělal, přišla bych k úrazu. Samotný pohled na mě — na mé toranské šaty — jako by lidi na ulici dráždil. Křičeli a posmívali se mi. Někteří házeli kameny.“

Zamyšleně zvedla ruku v rukavici a dotkla se modřiny na tváři.

„Ach, Zeno!“ zaúpěl Lief zdrceně. „Je mi to tak —“

„Nevadí mi to kvůli mně,“ přerušila ho Zena a vrátila se ke skřínce s umyvadlem, odložila hadřík a zvedla Šarninu skleničku utiňující masti se stříbrným víčkem. „Vadí mi jen, že vaši lidé věří, že tohle zlo k nim přišlo z Tory, i když vím, že to není možné.“

„Musí to tak být, Zeno,“ namítl Zmar neochvějně. „Šarn sem přijela rovnou z Tory a není pochyb, že mor přišel s ní. Možná ji před jeho účinky chránily kouzelné hradby města, ale jakmile odjela —“

Zena zakroutila hlavou s očima odhodlaně upřenýma na víčko, které odšroubovala z nádoby. „Kdyby v Šarn byly zárodky takového zla už v Toře, poznali bychom to,“ prohlásila.

„Hlavně to neříkej mimo tenhle pokoj,“ varoval ji Zmar. „Podle všeho, co jsem slyšel, si přesně tohle lidé z Del myslí.“

„Jak to *myslíš*?“ zeptala se Zena a konečně na něj zpřímá pohlédla.

Lief s hrůzou sledoval, jak Zmar vytáhl z kapsy žlutý plakátek a podal jí ho.

Zena by se to nakonec stejně musela dozvědět, řekl si Lief, když s bolestí u srdce sledoval, jak si Zena vzala žlutý papír a dala se do čtení. Snad ji dokážeme přesvědčit, aby o tom neříkala svým lidem. Pokud teď, když se znovu rozzářilo Světlo Špičáku, začnou na západní pobřeží přijíždět lodě s jídlem, Del bude přátelství Tory zoufale potřebovat.

Se zaťatými zuby se obrátil zády k ostatním a vytěsnil jejich hlasy ze své mysli. Pomalu si odepnul Kouzelný pás.

Zena se mračila nad žlutým papírem. Zmar ji sledoval. Ani jeden z nich neviděl, jak si Lief sundal Pás z beder a položil ho matce na prsa, velikým diamantem přímo na srdce.

A ani jeden z nich neviděl, jak udiveně vykulil oči, když spatřil, co se stalo pak.

Jako by ho zasáhl blesk. Zatajil dech. Do tváří se mu vehnala krev. Na okamžik nehybně stál, neschopen uvěřit tomu, co vidí. Pak pomalu zvedl paže.

„Liefe!“ zakřičel Zmar, který se najednou ohlédl. „Liefe, ne! Co to děláš?“

Lief si totiž právě sundával roušku z tváře.

6. ŽIVOT A SMRT

Lief pohlédl na Zenu se Zmarem, kteří oba strnuli leknutím. Potom se obrátil zpátky k matce a položil jí prsty na zápěstí. Slabý puls už začal sílit.

„Nebojte se,“ uklidňoval je. „Tady přece žádná nákaza není.“

„Zbláznil ses, Lief?“ vybuchl Zmar. „Nasad' si roušku! Honem!“

Lief se ani nehnu. Zmar si zoufale vjel prsty do vlasů.

„Cos to udělal?“ zasténal. „Paffy byla v téhle místnosti bez roušky jenom chvilinku, ale přesto chytila mor — a přenesla ho na Josefa!“

Lief zakroutil hlavou. „Viděl jsem Josefa,“ řekl tiše. „Klečel jsem u jeho židle a mluvil s ním. Přesto jsem neonemocněl tím, čemu říkáte toranský mor.“

„Ale kdy jsi viděl Josefa?“ vykřikl Zmar užasle.

„Než zaútočila ta nestvůra na schodech,“ vysoukal ze sebe Lief. „Nikdo o tom nevěděl, Zmare. A to je důvod, proč jsem neonemocněl.“

„Co tím chceš říct?“ zeptala se Zena zostra.

„Chci tím říct, že toranský mor neexistuje,“ prohlásil Lief. „Celá ta nemoc, všechna ta úmrtí, byly způsobené jedem.“

Zena zalapala po dechu. Zmar si nevěřícně odfrkl. Ale Lief věděl, že má pravdu. Důkaz měl přímo před očima.

„Víte, že ametyst v Pásu zbledne v přítomnosti jedu,“ vysvětloval klidně. „Podívejte se na tohle!“

Ukázal na veliký drahokam, který byl světlý jako levandulová voda, a viděl Zmaru, jak celý zbledl.

Zena přispěchala k lůžku a sehnula se nad Šarn. „Ty rudé skvrny blednou!“ zvolala.

„Vždycky zblednou, když se blíží smrt,“ namítl Zmar, který se stále nenechal přesvědčit. „Hodinu nebo dvě po smrti není po skvrnách ani stopy.“

Zena zakroutila hlavou. „Šarn neumírá. Uzdravuje se! Horečka klesá. Jak...?“

Obrátila oči k Pásu. „Elbait,“ zašeptala. „Protilátka jedu.“

Lief přikývl. „Už jednou zachránil Bardu. Teď zachrání matku. I Lindu. A Josefa. A všechny ostatní, kdo byli otráveni. Pokud se k nim dostanu včas.“

Zena se pomalu napřímila. Pak velmi rozvážně odložila skleničku masti, stáhla si červenou roušku z obličeje a rukavice z rukou.

„Takhle je to mnohem lepší,“ zamumlala. Znovu rázně zvedla skleničku a začala roztírat léčivou mast Šarn na rty.

„Oba děláte hroznou chybu,“ zvolal nešťastně Zmar. „Šarn nemohla být otrávena! Nejedla ani nepila nic, co bych neměl i já. V noci se ani nedotkla džbánu s vodou — to byla první věc, kterou jsem zkontroloval, když jsem ji ráno nemohl vzbudit. A všichni kolem ní onemocněli!“

„Kromě tebe, Zmare,“ podotkl Lief s ledovým klidem. „Proč jsi onemocněl ty?“

Nepomyslel by si, že je možné, aby Zmar zbledl ještě víc, ale stalo se mu to přímo před očima.

„Co tím chceš naznačit?“ zašeptal Zmar.

Lief se smutně usmál. „Jenom to, že ty jsi tak ostražitý, tak málo spíš a jsi tak opatrný na svoje jídlo a pití, že by bylo skoro nemožné tě otrávit. Ostatní, kteří tráví čas s mojí matkou, u těch je to něco jiného.“

Pokrčil rameny. „Oddíl strážných pije ze společného sudu s vodou. Rodiny jedí ze společné mísy. Hladovějící dostávají polévku ze stejného hrnce. Takoví lidé byli snadnou obětí pro zabijáka, který chtěl napodobit příznaky moru. Stejně jako Josef s Paffy, kteří oba používají stejnou plechovku čaje v kuchyňce u knihovny.“

Zmar potřásl hlavou. „Jak by se mohl travič dostat do tolika domácností a pohybovat se po paláci, a dokonce i v tomhle pokoji tak, aby ho nikdo neviděl?“

Ale Lief si dobře pamatoval tekuté zlo, které sklouzlo do stínu palácových schodů. Představoval si, jak prosakuje pode dveřmi, proklouzne klíčovými dírkami a spojí se zas dohromady jako živoucí stín v temných koutech, nepovšimnutý a netušený.

„V paláci žije něco zlého,“ zašeptal. „Nějaké čáry. Viděl jsem to.“

Zmar se Zenou na něj upřeně hleděli a pak se váhavě podívali jeden na druhého. Možná uvažovali, jestli nepřišel o rozum.

A Liefovi se skutečně točila hlava. Hlavou se mu hemžila spousta nutkavých myšlenek, které ho málem přemohly.

Až strážce načerpá novou sílu z Jižní sestry, vzchopí se a pokusí se ho zabít znovu, to je jisté. A zároveň bude pokračovat v zabíjení dalších. Falešný mor začal z jednoho prostého důvodu, tím si byl Lief jistý. Ale strážce brzy zjistil, že poslouží i k dalším účelům.

Nebylo o tom pochyb: dokud bude dál a bez překážek znít děsivá, tajná píseň Jižní sestry, její strážce bude ohrožovat každou živou bytost v Del.

Musím vzít Pás k Josefovi, aby mi mohl říct, co ví, pomyslel si Lief. Poté musím přivolat zpátky topasového draka, abychom se společně mohli postavit Sestře. Musím jednat rychle, než strážce opět nabere síly. Ale co Linda, Paffy a všichni ostatní, kdo potřebují pomoc elbaitu? Musím je nechat trpět a zemřít?

Zmocňovala se ho panika, jak jeho myšlenky proudily dál a dál.

Musí varovat obyvatele Del, aby si dávali pozor na jed. Jídlo se musí vyhodit — drahocenné jídlo, když lidé tak trpí hladu! Musí přimět palácové strážné, aby pochopili, že topasový drak nepředstavuje hrozbu...

Je potřeba udělat tolik věcí teď hned! A zbývá tak málo času — žádný čas!

Pohlédl dolů na matku. Rudé skvrny na obličeji dosud úplně nezmizely, ale pravidelně oddechovala. Síla elbaitu už na ni působí spoustu minut. Byl si jistý, že Barda se uzdravil za kratší dobu. Je možné odnést Pás právě teď?

Bude muset, pomyslel si Lief neochvějně. Snažil se zažehnat vlastní pochyby, popadl Kouzelný pás a pospíchal přes pokoj k Lindině posteli.

Přesto když se sehnul, aby na ni položil Pás, uvědomil si, že něco uvnitř něj se změnilo. Rozbušené srdce se mu zklidnilo. Pocit paniky ustupoval.

Pohlédl na Pás, potěžkal ho v rukou a viděl, že prsty svírá zlatý topas a bledý ametyst.

Nemyslel si, že potřebuje jejich pomoc. Domníval se, že prostě čelí pravdě. Teď věděl, že tu nejdůležitější pravdu ze všech mu zastínil strach.

Tohle byla hádanka jako kterákoli jiná, pomyslel si překvapeně, když roztáhl Pás přes Lindu. Skoro jsem ji nevyřešil. Skoro mě přemohla panika. Ale teď už vím, co je potřeba udělat — nebo aspoň čím začít.

„Ne já, ale *my*,“ řekl nahlas. „Nejsem sám.“

„Jistě že nejsi!“ zvolala Zena. „Co —“

Zarazila se a vylekaně vykřikla, když se najednou rozlétly dveře. Dovnitř vkráčel Barda s ovázaným krkem a rozrušeným výrazem ve tváři. Jasmína stála hned za ním a marně se ho snažila zadržet.

„Lindo!“ zachroptěl Barda. „Je to pravda, že —?“ Zalapal po dechu, když uviděl Lindu ležet v bezvědomí v posteli.

„Přežije, Bardo,“ řekl Lief rychle. „Josef také. Pás —“

„Josef je mrtvý,“ hlesl Barda a rty se mu při tom sotva pohnuly.

Liefa bodlo u srdce. Zena tiše vykřikla. Zmar se zachmuřil.

„Mrtvý?“ zašeptal Lief. Nemohl tomu uvěřit. Nějak si nedokázal představit svět bez Josefa.

„Před chvílí nám to řekl Tomáš,“ vyprávěla Jasmína a v očích se jí leskly slzy. „Josef zemřel krátce před tím, pokojně, a byl u něj Raneš.“

„Raneš je tady?“ zamumlala Zena překvapeně. Jasmína přikývla. „Přijel s ním Manus. Ve městě neměli potíže, protože nikdo z jejich vzhledu nepoznal, že přicházejí z Tory.“

„Ale varoval jsem je, aby sem nejezdili!“ vybuchl Zmar se zatátnými pěstmi. „Copak se zbláznili?“

„Jenom pokud láska a věrnost mohou být považovány za bláznovství!“ odušila Jasmína zostra. „Jestli jsi nechtěl, aby Raneš jezdil do Del, proč jsi mu říkal, že je Josef nemocný?“

„Já mu to neřekl!“ odpověděl Zmar odměřeně. „Aspoň já jsem nepřišel o rozum!“

„Obávám se, že je to moje chyba,“ přiznala se nešťastně Zena.

Zmar se k ní prudce otočil. Klidně mu pohlédla do rozzuřené tváře.

„Byla jsem po příjezdu velmi smutná,“ povzdechla si. „Torané sdílejí své myšlenky, ale vzdálenost mezi námi je teď příliš velká, než aby to šlo. Tak jsem napsala Marilen a řekla jí o Josefově nemoci, útoku na Liefu, Bardu a Jasmínu a... všechno ostatní.“

Zmar se zakabonil a Lief dobře chápal proč. Věděl, že i jeho tvář musela prozradit leknutí.

Zřejmě teď všichni v Toře vědí, že je obyvatelé Del viní z takzvaného moru a že Zenu napadli na ulici.

„A jak jsi poslala svůj dopis, mohu-li se zeptat?“ zeptal se Zmar chladně. „Poštovní ptáci jsou hlídáni.“

Zena povytáhla koutky úst v mírném úsměvu. „Patrně jsi zapomněl, že se mnou z Tory přijel pták Ebony. *Ona* odnesla tu zprávu.“

Zmar zaklel pod vousy.

Zena zvedla bradu. „Zdá se, že bys byl raději, aby moji lidé zůstali v nevědomosti o věcech, které mají právo vědět,“ pronesla ledově.

„Nechte toho, prosím!“ vykřikl Lief, který nedokázal dál mlčet. „Copak to nevidíte? Tohle je přesně to, co strážce jihu *chce*! Strážce *chce* probudit nedůvěru mezi Del a Torou — možná jenom proto, aby vyvolal strach a zmatek, možná aby zastavil dodávku potravin ze západu, kdyby přijely lodě s jídlem.“

Zmar ani Zena neodpověděli.

Lief zoufale rozhodil rukama. „Když se budeme hádat, nic nemůžeme,“ vykřikl. „A musíme jednat rychle, než strážce načerpá dost sil, aby nás zastavil. Víme, že Jižní sestra je někde v paláci —“

Jasmína se prudce nadechla, Zena vykulila oči a dokonce i Barda na něj pohlédl, všichni najednou zpozorněli.

„Sestra je v paláci,“ zopakoval Lief. „Josef nejspíš věděl kde, ale ten už nám to neřekne. Možná nám nechal nějaké vodítko a topasový drak nám také pomůže. Přivolám ho, jakmile —“

„Přivoláš ten postrach?“ zavrčel Zmar nevěřícně. „Nemůžeš —“

„Poslouchejte mě!“ zaprosil Lief. „Je spousta věcí, které jste nepochopili. Musíme se okamžitě sejít s Gla-Ton, Tomášem, Ranešem, Gersem a Manusem. Až budou s námi, všechno vám vysvětlím.“

Viděl, že Zmarova tvář ztvrdla do známých, tvrdošíjně podezíravých rysů, a naléhavě se naklonil dopředu.

„Kdysi, Zmare, když jsme se znali daleko méně než teď, jsme stáli společně v Údolí ztracených a slyšeli Zenu, jak říká: ‚Už by se neměly dělat tajnosti mezi přáteli, ty časy jsou pryč.‘ Tahle slova jsou stejně pravdivá dnes jako tenkrát, vím to!“

Muž s jizvou ve tváři mu pohlédl do očí. Probleskly v nich vzpomínky. Vzpomínky na nedůvěru a hrdinství, bolest a vítězství. Vzpomínky na plány, odvahu, naději — a dokonce i na smích.

„Tajnosti jsou teď zbytečné,“ řekl Lief potichu. „Útok z dnešního rána dokazuje, že Pán stínů velmi dobře ví, kde jsme. Netuším, odkud to ví, ale jistě to tak je. Osud tomu chtěl, aby přátelé, kterým nejvíce důvěřujeme, byli tady. Musíme je požádat o pomoc.“

Zmar svěsil hlavu. Nezvedl ji, ani když Zena udělala krok vpřed a položila mu ruku na paži. Nakonec však pomalu přikývl.

„Přivedu ostatní,“ nabídl se Barda chraplavě. „Kde se sejdeme?“

„Tady, starý brtníku, nebo je s tebou amen,“ ozval se špatně artikulovaný hlas z druhého konce pokoje.

Prudce se otočili. Barda přidušeně vykřikl.

Linda měla otevřené oči. Otočila hlavu na polštáři a podívala se na ně.

„Schůzka musí být tady,“ zopakovala. „Protože z tohohle mě vynecháte jen na vlastní nebezpečí a chůze je prozatím nad moje síly.“

7. STAŘÍ PŘÁTELÉ

Brzy nato se v Šarnině ložnici konalo podivné shromáždění. Zatímco sama Šarn hluboce spala, gnómka z Hory Gla-Ton, Tomáš z Plání, Zena z Tory, Manus z Raladinu, Gers od Jalisů, Zmar, Barda a Jasmína se shlukli kolem postele Lindy ze Smetkova a napjatě poslouchali, když jim Lief všechno líčil.

Pouze Raneš se nepřidal. Rozhodně odmítl opustit Josefa. Nepohnuly s ním žádné naléhavé prosby a nakonec ho musel Barda nechat tam, kde byl.

Když Lief domluvil, rozhostilo se dlouhé ticho. Všichni tak bezvýhradně věřili v toranský mor, že pro ně bylo těžké přijmout pravdu. A pro všechny kromě Bardy, Jasmíny a Zeny bylo ještě těžší přijmout skutečnost, že se palácem krade nějaká zlá bytost.

Nakonec si Tomáš odkašlal. „Chceš říct, že tenhle strážce jihu je el?“ zabručel a ve zlatých očích se mu nebezpečně zajiskřilo. „Myslel jsem, že Pás zbavil Deltoru těchhle slizkých, proměnlivých tvorů —“

„Ten strážce vůbec není el,“ přerušil ho rychle Lief. „Strážce je nějaký člověk, který dostal kouzelnou moc. Ta nestvůra se dvěma tvářemi a ten černý sliz, který jsem viděl vklouznout do paláce, jsou prostě podoby, které strážci připadají... výhodné.“

Zase bylo chvíli ticho, posluchači se snažili vše pochopit.

„Pokud je pravda to, co říkáš, Liefe,“ zamumlala Gla-Ton, „žádné jídlo ani pití v Del není bezpečné.“

„Strážce opouštěl palác pod rouškou tmy, ale nevěřím, že by nechal Sestru dlouho nechráněnou,“ uvažoval nahlas Lief. „Myslím, že v největším nebezpečí jsou domy nejbližší k paláci.“

„Určitě se většina úmrtí vyskytla buď přímo v paláci, nebo poblíž,“ řekl Zmar, který se zamyšleně mračil. „Zdálo se to přirozené, když jsme si mysleli, že tenhle prokletý mor do Del přinesla Šarn. Lidé, kteří pracují v paláci a každou noc chodí domů, obvykle žijí docela blízko.“

„Pak se kolem paláce a zasažené oblasti musí vytýčit kruh,“ řekla Linda a vytáhla se na polštáři. „Všechno jídlo v tomto kruhu se

musí odvézt. Lidé budou smět jíst jenom jídlo, které se zkontroluje a až pak se jim vrátí.“

„Lidi se jen tak nevzdají svých zásob,“ zabručel Gers.

„Myslím, že bych je mohl přesvědčit,“ ozval se Tomáš odhodlaně. „Za poslední dny už poznali mě i můj povoz. Děti mají rády mého koně a Zery jim předvádí kouzelné triky.“

Zazubil se. „Kdybych naložil vůz jídlem, které bylo prověřeno, a nabídl, že ho vyměním za jejich zásoby, určitě budou rádi souhlasit.“

Lief ucítil teplou vlnu úlevy, která neměla daleko do radosti. Teď potížím, které postihly Del, čelilo hned deset mozků místo jednoho. A každý z těch deseti měl co nabídnout.

„Nechápu, proč po měsících nebo letech, co zůstával skrytý, tenhle nepřítel — strážce jihu — najednou začne trávit nevinné lidi,“ řekl najednou Manus.

„Nechtěl otrávit kohokoli,“ podotkl Lief a dával si pozor, aby nepohlédl na Zmara. „Otrávil matku, okamžitě po jejím příjezdu do Del. A pak otrávil všechny, kdo s ní přišli do styku, aby to vypadalo, že přinesla mor. Oběti moru byly vždycky izolované od ostatních. Lidé, kteří s nimi chtějí mluvit, k nim nepustí.“

„Chceš říct, že tohle všechno udělal, aby zabránil Josefovi vidět se se Šarn?“ zeptal se Zmar.

Lief znepokojeně přikývl. „Bojím se, že ano. Josef objevil něco velmi důležitého. Řekl by to matce, kdyby mohl. Naprosto jí důvěřoval.“

„Zatímco mně nevěřil ani trochu,“ poznamenal trpce Zmar.

„Josef byl popletený,“ řekla Gla-Ton. „Viděla jsem to často na Hoře děsu. Někteří staří zůstávají až do smrti ostří jako bulongové trny. Jiné ovládne bujná fantazie. Josef k nim patřil. Znelíbil ses mu, Zmare, protože jsi na něj byl tvrdý.“

Barda pokrčil rameny. „Ať už byl Josef popletený nebo ne, nejspíš věděl důležité věci. A teď je mrtvý a jeho pomocnice, které se možná svěřoval, je vážně nemocná.“

„Pochybuji, že by Josef Paffy něco řekl,“ zamumlal Zmar. „Neměl ji rád.“

„Jestli Paffy přežije, může nám říct, jak to mezi nimi bylo,“ řekla Gla-Ton. „A možná opravdu přežije. Vypila jenom polovinu toho nápoje, který byl podle Liefa otrávený, a je mladá a plná sil. Kdyby měla ještě pomoc velkého elbaitu...“

„Bude ji mít, jakmile tady skončíme,“ odpověděl Lief. „A dokud nebude moci promluvit, musíme ji přísně střežit. Nesmí se jí zkrřivit ani vlásek.“

Gla-Ton přikývla. „Na to dohlédnu,“ řekla a rychle se otočila k odchodu, jako by ji potěšilo, že má něco užitečného na práci.

„Počkej, Gla-Ton!“ zavolal Lief. „Je ještě něco, o co tě musím požádat — a také tvůj lid.“

„Řekni co,“ pobídla ho Gla-Ton s rukou na klice.

Lief na ni upřeně pohlédl. „Potřebuji všechny velké elbaity z vaší jeskyně pokladů. Každý elbait a taky všechny ametysty.“

Gla-Ton vykulila malá očka a na okamžik v nich všichni v místnosti uviděli záblesk přirozené podezíravosti gnómů z Hory a lásky k bohatství.

Pak Gla-Ton zamrkala a to chamtivé, podezíravé světélko se vytratilo.

„Jistě,“ odvětila klidně. „Elbaity na pomoc těm, kdo byli otráveni. A ametysty, aby se jimi kontrolovalo jídlo.“

„Přesně tak,“ řekl Lief, který byl velmi vděčný, že to tak rychle pochopila. „Tady v paláci jsou nějaké klenoty, ale není jich dost. Přirozeně drahokamy gnómům z Hory vrátíme, jakmile pomine tahle kritická situace.“

„Přirozeně.“ Gla-Ton se mírně uklonila. Z jedné kapsy vytáhla malý váček. Vysypala si jeho obsah do dlaně a podala mu malou hromádku elbaitů, třpytivých jako zelený oheň.

„Doufala jsem, že nakoupím jídlo, které bych na konci svého pobytu vzala domů,“ vysvětlovala. „Situace na Hoře děsu se zlepšuje, ale úroda ještě nedozrála. Brzy mi došlo, že to ode mě bylo naivní, ale teď jsem ráda, že jsem si drahokamy vzala s sebou. Pomohou nám do začátku.“

„Ale určitě jenom drahokamy z Kouzelného pásu dokážou —“ začala Linda.

„Menší drahokamy jsou jenom stíny těch sedmi v Pásu, ale přesto i ony mají nějakou moc, zvláště když jsou ve větším množství,“ namítla Gla-Ton. „Gnómové z Hory to vždycky věděli. To je jeden z důvodů, proč si drahokamů tolik ceníme.“

„Mám v plánu shromáždit všechny nemocné na jednom místě a elbaity s nimi,“ pokračoval Lief. „Ale nemůže to být v paláci, kde by od této chvíle mělo být co nejméně lidí. Nejsem si jistý, kde jinde –“ Nejistě pohlédl na Zmara.

„Ten veliký dům s obchody blízko náměstí je skoro prázdný,“ navrhl Zmar. „Bude tam místo pro stovky postelí. Možná by to tam mohl začít připravovat Gers, než přinesu klenoty z paláce. Přidám se k němu, jakmile to bude možné.“

Gers souhlasně zabručel.

„Výborně,“ řekla Gla-Ton. „Já dohlédnu na drahokamy. Potřebuji jen poštovního ptáka, abych poslala zprávu, a je to.“

„Donesu ho,“ nabídla se Jasmína a dychtivě vyrazila za Gla-Ton ke dveřím.

„Přines dva,“ zavolal za ní Lief. „Zena musí znovu napsat Mari-
len.“

„Opravdu musím?“ zamumlala Zena. „A co jí mám říct?“

Lief na ni letmo pohlédl. Sesula se na židli. Rukou se dotýkala tmavnoucí podlitiny pod okem, jako by ji bolela.

„Musíme sdělit tvým lidem, že toranský mor je lež a že se to brzy všichni v Del dozví,“ řekl.

Zena pomalu kývla. „A co dál?“

Lief zaváhal. Chtěl si pak promluvit se Zenou ještě v soukromí. Přesto už zřejmě uhodla i druhou část dopisu a nehodlala mu dovolit, aby dělal nějaké tajnosti.

Možná má pravdu, pomyslel si. Všichni by se měli dozvědět, co je může čekat.

„Marilen musí bezodkladně přijet do Del,“ vysoukal ze sebe neochotně. „Ona je dědičkou Kouzelného pásu Deltory. Když se postavím Jižní sestře, Marilen tady musí být připravená převzít Pás, kdybych nepřežil.“

Odmlčel se. V místnosti zavládlo naprosté ticho. Zena zavřela oči. Všichni ostatní na něj vylekaně zírali.

„Barda s Jasmínou budou se mnou,“ pokračoval Lief, aniž by se podíval na oba své společníky. „Budou mít za úkol vzít ode mě Pás a bezpečně ho doručit Marilen, pokud by měli pocit, že přišel čas.“

„Už ses postavil třem Sestrám a také třem strážcům, Liefe,“ zvolal Barda skoro rozčileně. „Proč teď —?“

„Tohle je poslední Sestra a mám obavu, že bude nejhorší, protože na ni Pán stínů zaměří všechny svůj vztek,“ přerušil ho Lief. „A —“

Sklopil pohled a podíval se na své ruce. A tuším před sebou katastrofu od chvíle, co jsem vkročil do paláce, pomyslel si. Ten pocit je silnější s každým krokem, který udělám ke svému cíli.

„A topasový drak není jenom vyčerpaný, jako byl ametystový drak, ale i zraněný,“ dokončil nahlas. „Bude se ze všech sil snažit zbavit své území zla Pána stínů. To vypětí ho může zničit a bez něj jsem také ztracený.“

Gla-Ton zoufale zanaříkala. „Pak když zemřeš, bude to moje vina, protože jsem to byla já, kdo ho střelil!“

„Nikdo ti nemůže dávat vinu,“ zavrčel Gers. „Myslela sis, že Liefovi zachraňuješ život. Na tvém místě bych udělal to samé.“

„I já,“ vložila se do toho Linda. „Nikdo ze Smetkova, který je postavený na rozvalinách Kapry, by nepochyboval o proradnosti draků. A to jsem říkala všem, kdo se mě ptali, od chvíle, co jsem sem přijela.“

Lief se jí nesnažil odporovat. Teď nebyl čas na dlouhé debaty o oddanosti draků.

„Pak je to další důvod, aby Barda varoval strážce, že topasového draka musí chránit, ne napadnout,“ řekl místo toho.

„To se jim nebude líbit,“ zavrčel Gers. „Myslí si, že viděli, jak drak napadl jejich krále. Bude těžké je přesvědčit o opaku.“

„Budou věřit tomu, co se jim řekne, a udělají, co se jim nakáže!“ odsekl Barda. „Kdyby včas zareagovali na naše volání o pomoc, viděli by skutečného útočníka na vlastní oči.“

Zamračeně potřásl hlavou. „Myslel jsem, že jsem je pod velením Korise nechal v dobrých rukou, ale jejich kázeň se, jak vidno, dost uvolnila.“

„Koris zemřel hned první den moru,“ oznámil mu Zmar. „Teď velí jeho zástupce Dun.“

Barda se ušklíbl, ovšem zda to bylo z lítosti nad Korisem, nebo z opovržení nad Dunem, Lief nedokázal říct.

„Už bychom měli tuhle schůzku ukončit,“ navrhl stroze Zmar. „Máme spoustu práce a málo času.“

Všichni souhlasně zabručeli a brzy v pokoji se spící Šarn zůstali jen Lief, Zena, Linda a Manus.

„Mám dojem, že všichni kromě mě dostali nějaký úkol,“ řekl tiše Manus. „Není něco, co bych mohl udělat?“

Lief objal Ralada kolem ramenou. Byl dojatý, ale když mluvil, snažil se to nedat najevo ani tónem hlasu.

„Ty, Manus, máš nejdůležitější úkol z nás všech,“ odpověděl mu. „Jsi stavitel z Raladinu. Tvoji předci postavili tenhle palác, kamen po kameni. Pokud mi někdo může pomoci najít úkryt Jižní sestry, pak jsi to ty.“

8. DĚSIVÁ ZJIŠTĚNÍ

Lief s Manusem nechali Zenu psát dopis pro Marilen, Lindu zuřit nad slabostí, která ji donutila zůstat v posteli, a Šarn nadále spát v ložnici. Pospíchali dolů do knihovny.

Lief šel do skladiště a rychle objevil velkou, plochou dřevěnou krabici, v níž byly uschovány původní plány paláce, nakreslené kdysi dávno staviteli z Raladinu pro krále Brandona. Když sundal krabici z horní police a donesl ji na psací stůl, ucítil bodnutí výčitek.

Josef ho na krabici vždycky upozorňoval, zřejmě v naději, že ho Lief požádá, aby mu ukázal plány. Ale on to po něm nikdy nechtěl. Příliš ho to nudilo. Zaujala ho jediná informace, a to že postavit palác trvalo čtyřicet let.

„Čtyřicet let!“ zvolal tenkrát Lief užasle.

„Vskutku!“ rozzářil se Josef. „Brandon se do něj nastěhoval, jakmile bylo hotové přízemí, ale dokončení díla se nedožil. Až jeho syn Lucan měl tu čest. Ted', kdybys mi jen sundal tu krabici, ukázal bych ti...“

Jenomže Lief se vždycky na něco spěšně vymluvil a odešel z knihovny se slibem, že si plány prohlédne jindy.

Podle všeho ten den nadešel. Ale Josef se ho nedožil.

Manus začal vytahovat starobylé pergameny jeden po druhém a pokaždé obdivně zvolal.

„Hledej tajné prostory, zvláště v místnostech ve středu paláce, Manusi,“ vybídl ho Lief. „Josef řekl, že Sestra je ‚ve středu‘, ‚srdci‘. Možná jen myslel samotný palác, který je ve středu Del. Ale mohlo to také znamenat, že Sestra je skrytá někde uprostřed paláce.“

Manus slabě přikývl s očima upřenýma do nákresů.

Lief ho nechal pracovat a rychle šel do Josefova pokoje. Slabě zaklepal na dveře, nakoukl dovnitř a vylekalo ho, že je místnost prázdná.

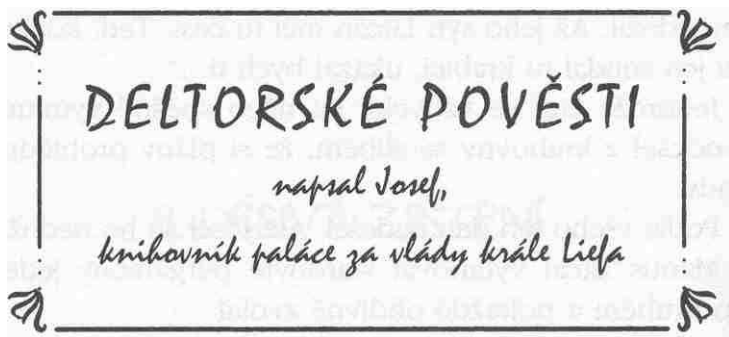
Na okamžik prostě jen užasle zíral. Pak si uvědomil, že Raneš velmi pravděpodobně odnesl Josefa do kaple, kde může být veřejně vystaven před pohřbem, jak se sluší na deltorského hrdinu.

Lief ztěžka polkl a pospíchal ke stolu. Když sáhl po otevřených *Letopisech Deltory*, jimiž Josef zakryl svou tajnou práci, oko mu

padlo na levou stranu stolu na štůsek papírů svázaných modrou stužkou.

Pohlédl na vrchní stranu.

Tak Josef svou knihu nakonec dokončil. Liefovi se znovu sevřelo hrdlo. Nadechl se a pohlédl zpátky na těžký otevřený svazek před sebou.

Byl to první díl Letopisů, kde byly zaznamenány všechny staré pověsti. Liefovi se rozbušilo srdce, když si všiml, že je nalistovaná pověst o Čtyřech sestrách.

Znechutilo ho pomyšlení na škodolibou radost, kterou musel mít Pán stínů z toho, že své odporné výtvořiny pojmenoval po sestrách ze staré jaliské pověsti. Lief zvedl knihu a odložil ji stranou.

Jenže pod ní nebylo nic. Josef, nebo někdo jiný, odklidil nebo zničil cokoli, co tam bývalo schované.

To zklamání přišlo jako rána do obličeje. Ale zastyděl se, když si uvědomil, že hluboko uvnitř, pod zklamáním a pocit marnosti, ucítil maličký záblesk úlevy. Tenhle pokoj se bude muset prohledat — bude se muset prozkoumat každá kniha a každý kus papíru. Prozatím však zůstává úkryt Sestry utajený. Ještě nemusí udělat další krok do temnoty.

Cítil se otupělý. Odvrátil se od stolu a vyšel z pokoje.

Manus byl stále zabraný do plánů a Lief ho nevyrušoval. Místo toho rázně přešel do Paffina pokoje.

Dveře byly otevřené, prověšené v pantech. Lief tiše zavolal a vešel dovnitř. Gla-Ton stála u nohou Paffiny postele s nachystaným lukem.

„Ach, Liefе, to jsi ty,“ oddechla si, spustila luk a odstoupila stranou.

Lief okamžitě viděl, že Paffy je na tom již mnohem lépe. Tělo měla uvolněné. Ležela se zavřenýma očima a vypadala, že spí.

„Všechny elbaity, které jsem měla, jsou pod pokrývkami, co nejbliž jejímu srdci,“ zašeptala Gla-Ton. „Dala jsem je tam hned, jak jsem se vrátila. A tady je zpráva, kterou je třeba poslat Fa-Glinovi.“

Podala mu dopis. Lief pokývl na znamení díky a přistoupil k posteli. Připadalo mu, že jak se přiblížil, Paffy se pohnula. Zašmátral po sponě Pásu.

„Když ji necháme, aby se uzdravila jenom s pomocí mých elbaitů, pomůže to v léčbě ostatních,“ zamumlala Gla-Ton. „Byl by to velmi užitečný pokus.“

Lief zaváhal a pak zakroutil hlavou. „Josef jí možná něco řekl,“ namítl. „Ta šance je nejspíš malá, ale čím dříve bude moci promluvit, tím dříve —“

Zarazil se a prudce se otočil, když uslyšel dusot nohou a hlasy venku před knihovnou. Koutkem oka viděl, že Gla-Ton si znovu pohotově nachystala luk.

Ve dveřích se objevila Jasmína. Tvář měla smrtelně bledou. Krej se jí třepotal na paži a Filli jí žalostně kňoural na rameni. Za ní přeshlapoval Manus a drobnou, modrošedou tvář měl zvrásněnou bolestí.

Liefovi se rozbušilo srdce. Přešel k Jasmíně a ona se k němu zoufale natáhla a sevřela klopy jeho kabátu.

„Šla jsem ke klecím s ptáky,“ hlesla tichoučkým, stísněným hlasem. „Stráže byly pryč. A ti ptáci... všichni ptáci —“

„Jsou mrtví?“ zvolal Lief.

„Mrtví nebo — nebo umírají,“ zašeptala Jasmína. „Liefе, musíš tam jít. Musíš mi pomoci. Pokud se jim nedá pomoci, musí se aspoň ukončit jejich muka. Oni — oni hrozně trpí.“

„Zůstaň s Paffy!“ zavolal Lief přes rameno na Gla-Ton. Vzal Jasmínu kolem ramenou a pospíchal s ní ven.

* * *

Uprostřed místnosti s ptáky rostl živý strom, jehož větve se natahovaly skoro až ke stropu ze sítí. Mezi listím stromu pronikaly jasné sluneční paprsky a nelítostně osvětlovaly výjev pod ním.

Všechna bidýlka byla prázdná. Sláma na podlaze byla posetá černými opeřenými tělíčky, z nichž některá se divoce zmítala a kroutila, jiná byla mrtvolně nehybná.

Krej se tiše schoulil Jasmíne na paži. Měl úplně skelný pohled.

„Pomůžeme jim, Kreji,“ utěšovala jeho i sebe Jasmína. Ale ztvářila se znepokojeně, když pohlédla na ptáky, z nichž mnohé vychovala od ptáčat a všechny vycvičila.

„Jed,“ zamumlal Lief a nohou převrhl sud s vodou u dveří. „Strážce jihu se sem musel vlízt dnes v noci, když jsme přijížděli do Del a když ptáci ještě spali. Nepochybně tak chtěl zabránit tomu, aby se z Del posílaly jakékoli zprávy.“

„Kde je chovatel ptáků?“ zvolala Jasmína rozhořčeně. „Kde jsou strážní? Zmar mi slíbil, že mí ptáci budou v bezpečí. Přisahal!“

„Zmar nemůže být všude,“ řekl Lief potichu a odepnul si Kouzelný pás. „A někdy musí taky spát, jako každý smrtelník.“

Klekl si u nejbližšího živého ptáka a jemně mu přitiskl elbait na prsa. Ptákův žalostný zápas okamžitě polevil. Otevřel oči a slabě zapípal.

Jasmína vydala tichý, přidušený sten. Padla na kolena a dotkla se ptáčkovy hlavy.

„Hodný, Křidélko,“ broukala mu. „Bude to dobré...“

Lief mlčky přešel k dalšímu zkroucenému tělíčku. Krátce si vzpomněl na Paffy, ale pak tu myšlenku zahnal. Paffy se uzdravovala i bez jeho pomoci. Pokud má co říci, bude to muset počkat.

* * *

O půl hodiny později slunce zářilo na dvanáct obsazených bidýlek v ptačí místnosti. Ptáci, které Lief zachránil, byli rozčepýření a zamlklí, jako by si velmi dobře uvědomovali uprázdňená místa kolem sebe.

„Žádný z nich není dost silný, aby doletěl na Horu děsu,“ podotkla potichu Jasmína, když s Liefem stáli a sledovali přeživší tvořečky.

Krej zaskřehotal a zamával křídly.

„Ne, Kreji!“ okřikla ho Jasmína. „Právě jsi přiletěl z Tory. Musíš —“

Krej zakrákal a zacvakal zobákem. Zjevně byl naprosto odhodlaný letět na Horu děsu, ať s tím Jasmína souhlasí, nebo ne.

Lief mu podal složený papír. Krej mu ho zručně vyškubl z ruky a pevně sevřel.

„Jdi a rozluč se s ním, Jasmíno,“ řekl Lief laskavě. „Neodejdu odsud, dokud se nevrátíš.“

Jasmína se zhluboka nadechla, potom přikývla a odešla s Krejem hrdě usazeným na její paži.

Lief strčil ruce hluboko do kapes, začal pomalu přecházet po místnosti a kopat do slámy špičkami bot. Kolem něj pípali a kvokali uzdravující se ptáci.

Prudce sebou trhl, když se za ním ozval nějaký hluk. Rychle se otočil a sáhl po meči, když se dveře místnosti otevřely.

Dovnitř vešel zasmušilý Barda. Za ním vstoupil podsaditý, plešatý strážný s úzkostným výrazem, který se podivně hodil k jeho červené, dobrácké tváři. Lief v něm poznal Bardova nového zástupce Duna. Kolem krku mu visela červená rouška, jako by si ji teprve nedávno stáhl z obličeje.

„Manus nám řekl, co se stalo,“ zamračil se Barda. „Našli jsme Jarvise, hlídače ptáků, ležet mrtvého v posteli. Strážné, kteří hlídali místnost s ptáky, našli o kus dál v téhle chodbě. Nemají na sobě žádné skvrny, ale i oni jsou mrtví.“

„Zon a Delt se jistě snažili odplazit, aby našli pomoc, pane, a cestou zemřeli,“ zamumlal Dun.

Barda sevřel rty. „Nepochybně,“ řekl odměřeně. „Ale to muselo být dost dlouho před úsvitem, protože jejich těla už jsou studená a ztuhlá. Proč jste nezjistili dřív, že místnost s ptáky nikdo nehlídá?“

Dunová červená tvář ztmavla do temně rudé. „Musel jsem omezit hlídky v téhle části paláce, pane,“ vysoukal ze sebe. „Nemáme

dost lidí, pane, kvůli toranskému moru. A místnost s ptáky je hodně stranou.“

„To,“ ucedil Barda skrz zaťaté zuby, „je přesně ten důvod, proč sem mají hlídky chodit, Dune. A kolikrát ti to mám říkat? Není žádný mor! Přestaň používat to prokleté slovo!“

Dun si otřel ústa hřbetem ruky. „Jistě, říkal jste, že není žádný mor, jenom jed, pane,“ zamumlal. „Strážím u bran jsme to řekli, jak jste nařídil, a všichni jsme si sundali roušky.“

Smutně se dotkl konečky prstů červené látky kolem svého krku. „Ale Zon a Delt jsou mrtví, pane, právě jako Erly a Vosk — muži, kteří minulou noc hlídali u vstupních dveří. A žádný z nich nebyl otráven, na to bych přísahal.“

Pohlédl Bardovi do blýskajících se očí a rychle uhnul pohledem.

„Zanechal jste ty nejprísnější rozkazy, pane, že žádný strážný nesmí přijímat jídlo nebo pití, když je ve službě, protože v minulosti strážné někdo uspal,“ zadrmolil. „Zon a Delt nepatřili k těm neposlušným a ani Erly s Voskem.“

„Přesto všichni nějak pozřeli jed,“ namítl neoblomně Barda. „Zapiš si to za uši a zajisti, aby ostatní muži udělali totéž.“

Dunovi zčervenaly uši. Zřejmě si myslel, že se Barda mýlí. Rychle zamrkal, ale nic neřekl.

Barda zaváhal, pak se obrátil k Liefovi. „Přesto je pravda,“ řekl a pohlédl Liefovi přímo do očí, „že tihle muži byli dobří vojáci. Neporušili by moje pokyny, kdyby... neměli moc dobrý důvod.“

Lief pochopil, co mu chce Barda říct. Rozuměl příliš dobře. A to pomýšlení bylo tak hrozné. V hloubi duše tomu nechtěl uvěřit.

Dun přešlápl z nohy na nohu.

„Už mohu jít, pane?“ zeptal se nervózně. „Muži, kteří hlídají Zona s Deltem, začnou být netrpěliví, kde jsem.“

„Jdi tedy,“ povzdechl si Barda. „Ale Dune, zkus si zapamatovat, že teď jsi můj zástupce. Rozhodně buď ohleduplný, ale neboj se nespokojenosti mužů, protože jinak si nezískáš jejich respekt.“

Dun pokýval hlavou a pospíchal ke dveřím. Zároveň vytáhl veliký bílý kapesník, aby si otřel čelo.

„Budu ho muset vyměnit,“ zamumlal Barda. „Na to, aby z něj byl dobrý velitel strážných, je příliš úzkostlivý.“

Jenže Lief ho neposlouchal. Vystřelil kupředu a zvedl něco, co vypadlo Dunovi z kapsy, když si vytahoval kapesník.

Byl to složený žlutý papír. Lief ho rozbalil a sevřel se mu žaludek.

„Dune!“ vykřikl. „Kde jsi to vzal?“

9. ŽLUTÉ OZNÁMENÍ

Dun ztuhl a neochotně se otočil. Když uviděl žlutý papír v Liefově ruce, provinile si sáhl na kapsu a vykulil modré oči. „By- byla jich tam celá hromada, na stole, dnes ráno v naší jídelně,“ koktal. „Řekl jsem si, že se nic nestane, když si jeden vezmu.“

„Nic se nestalo, že sis jeden vzal,“ odvětil Lief a nesmírně se snažil udržet klidný hlas. „Nic se nestane, ani když si to přečteš. Potíž bude, když uvěříš tomu, co se tam píše. Jsou to samé lži, Dune.“

„Když to říkáte, výsosti,“ odpověděl uctivě Dun. Nepohlédl však Liefovi do očí.

„Je to ten nesmysl o toranském moru, který jsme viděli připíchnutý na zdech po celém městě, když jsme přijeli?“ zvolal Barda a přísně pohlédl na Duna.

„Ne, tohle je něco nového,“ zamračil se Lief. „Dobrá, Dune. Můžeš jít.“

Dun vděčně vyběhl z místnosti a pak už jen slyšeli, jak skoro utíká chodbou pryč.

Lief podal žlutý papír Bardovi. „Raději by sis to měl přečíst,“ řekl zasmušile.

TORANSKÉ SPIKNUTÍ

ČARODĚJOVÉ Z TORY VŽDYCKY ZÁVIDĚLI DEL, DOMOVU
KRÁLOVSKÉ RODINY & HLAVNÍMU MĚSTU ZEMĚ.

TEĎ OSNUJÍ SPIKNUTÍ, ABY SE SAMI CHOPILI MOCI!

PRAVDA! Dokud náš milovaný král nebude mít děti, dědičkou Kouzelného pásu Deltory bude toranská dívka Marilen, loutka mocných toranských ochránců!

PRAVDA! Pokud král Lief zemře na toranský mor nebo ho zavraždí toranští špehové, Marilen se stane královnou.

PRAVDA! Nová královna nebude žít v paláci v Del. Její ochránci budou tvrdit, že to tak musí být, dokud Del sužuje hlad, útoky draků a mor. Zůstane v Toře.

PRAVDA! Loutka Marilen už čeká dítě, ačkoli sama sotva dospěla. Pokud se stane královnou, její spratek bude novým dědicem Pásu. Narodí se v Toře a tam také zůstane. Tora se stane hlavním městem království, kdežto Del bude upadat.

LIDÉ Z DEL, POZVEDNĚTE SVŮJ HLAS!

Dejte vědět čarodějům z Tory, že jste odhalili jejich spiknutí!

Ať pochopí, že pokud se našemu králi něco stane, budeme vědět, či je to vina!

Ať vidí, že nikdy nepřijmeme loutku Marilen za naši královnu!

Barda hvízdal. „Tohle je opravdu něco nového,“ zabručel. „Ne-provokuje to jenom nenávist vůči Toře. Tohle...“

„Ohrožuje bezpečnost Deltory,“ dokončil za něj Lief. „Pokud Marilen nebude mít důvěru lidu, Pás nebude dost silný. Na krunýři, který nás chrání před vpádem Nepřítele, se objeví trhliny. Všechno, oč jsme usilovali, bude ohroženo.“

„Jen když zemřeš, Lief,“ namítl Barda bez obalu.

Světlý pokoj jako by potemněl.

Má pravdu, pomyslel si Lief. A pokud se postavím Jižní sestře, *zemřu*. Tenhle pocit neblahé předtuchy nemůže znamenat nic jiného.

Na okamžik nehybně stál se svěšenou hlavou. Slyšel, že se do místnosti vrátila Jasmína, a zaslechl zašustění papíru, když jí Barda podal žluté oznámení, ale nepohnul se ani nepromluvil.

Zatím se soustřed' na to, co je potřeba vyřešit teď, říkal sám sobě. Ještě je čas se rozhodnout, zda se postavíš Sestře, nebo ne. Až budeš vědět, kde je. Až...

„Tohle nepsal obyvatel Del,“ konstatoval tlumeným hlasem. „Je to práce strážce jihu.“

Zvedl hlavu. Jasmína zvedla oči od papíru a užasle na něj pohlédla. Ale Barda jen pomalu přikývl.

„Copak to nevidíš, Jasmíno?“ pokračoval Lief. „Vyvolávat nenávist vůči mému nástupci je dokonalý způsob, jak mě přimět, abych se bál riskovat svůj život útokem na Jižní sestru. Ten strážce je nebezpečný nepřítel — nenápadný, pohotový a velmi chytrý.“

„Je to někdo, koho všichni známe a komu věříme,“ zamumlal Barda. „Je to někdo, od koho si strážný navzdory příkazům vezme jídlo nebo pití bez sebemenšího podezření.“

Jasmíně potemněly oči, až byly skoro černé.

„Proč tvrdíš, že strážce je pohotový?“ zeptala se pomalu.

Lief pokrčil rameny. „Aby strážce jihu zabránil Josefovi prozradit, co věděl, otrávil matku a to vzbudilo falešný strach z toranského moru. Díky tomu ho napadlo vyvolat nenávist k Toře. Pak si strážce vzpomněl, že můj následník bude z Tory, a to zase vedlo k ještě lepšímu nápadu.“

Dotkl se žlutého papíru, který teď držela Jasmína.

„Být příliš chytrý se někdy nevyplácí,“ odtušil Barda. „Tyhle plakátky budou zkázou našeho skrytého nepřítele. Možná je namnožil pomocí kouzel, ale ten žlutý papír je dostatečně skutečný. Nařídím pátrání, a pokud najdeme štos tohoto papíru schovaný u někoho v pokoji, budeme vědět...“

Lief přikývl. Vzal si papír od Jasmíny a měl pocit, jako by mu paži a ruku zatížil balvan.

„Musím to ukázat Zeně,“ povzdechl si. „Nemůžu riskovat, že to uvidí náhodou, tak jako my. A musím jí říct, že žádný pták není schopen doletět se zprávou do Tory.“

„Naštěstí,“ oddechl si Barda se smutným úsměvem. „Nebylo by rozumné, aby se teď Marilen ukazovala v Del — i kdyby jí otec dovolil přijet.“

„Marilen si určitě může dělat, co chce!“ zvolala Jasmína. „Teď je vdaná žena. A její manžel, otec jejího dítěte, je tady.“

„To možná je,“ řekl Barda a pokrčil rameny. „Ovšem Marilen je toranská žena, Jasmíno. Její otec má na ni nesmírný vliv. A pokud Torané cítili chlad vůči Del už předtím, je to jen slabý odvar proti tomu, co budou cítit, když si budou myslet, že lidé věří tomuto poslednímu pamfletu.“

Ušklíbl se. „Je zvláštní,“ řekl, „že to, co stojí na letáku, v podstatě dává smysl. Tora vždycky *záviděla* Del jeho postavení v zemi. Marilen je dědičkou Pásu. Ona *má* mocné ochránce. Ona *čeká* dítě —“

„Ale — ale to skoro zní, jako bys ty sám *věřil*, že Tora se proti nám spikla, Bardo!“ vykřikla rozvášněně Jasmína.

Bardovi ztvrdly rysy ve tváři. „Říkám jen, že bychom se měli mít na pozoru,“ namítl chladně. „A od této chvíle bychom neměli věřit nikomu jinému než sami sobě.“

* * *

Zanedlouho Lief pospíchal nahoru po schodech, když vtom shora uslyšel zvuk klopýtajících nohou a těžkopádné oddechování. Podíval se nahoru a vysoko nad svou hlavou uviděl ruku svírající točité zábradlí schodiště.

Se srdcem v krku vyrazil nahoru, dokud nenarazil na Lindu, schoulenou na schodech.

„Díky bohu!“ zalapala po dechu. „Už jsem nemohla dál. Lief — obávám se, že ses strašlivě zmýlil. Zena je smrtelně nemocná. A Šarn... slábne. Ale nebyl to jed. Nic nejedly ani nepily...“

Lief utíkal. Utíkal a na nic při tom nemyslel.

Dveře do ložnice jeho matky byl otevřené dokořán. Vběhl do pokoje a na první pohled viděl, že Šarn má zase na obličeji ty skvrny. Viděl Zenu opřenou v křesle, jak se jí na čele leskne pot a tváře, bradu, krk a paže má pokryté stejnými rudými otoky.

Honem zvedl Zenu a donesl ji na postel své matky. Položil ji vedle Šarn, pak si strhl z beder třpytivý Pás a natáhl ho přes obě dvě.

Ametyst byl bledě růžovo-fialový a trýznil ho.

Ametyst uklidňuje a konejší, pomyslel si Lief rozčileně. A ztrácí barvu blízko otráveného jídla a pití. Kde jsem se mohl zmýlit?

„Ametyst uklidňuje a konejší...“ zopakoval nahlas.

A najednou se mu vybavil zbytek věty přesně tak, jak ji poprvé viděl v *Kouzelném pásu Deltory*.

† Ametyst uklidňuje a konejší. Mění barvu v přítomnosti nemoci, ztrácí barvu blízko otráveného jídla nebo pití...

Slova, na která Lief zapomněl, mu plála v mysli.

Mění barvu v přítomnosti nemoci...

Rozbušilo se mu srdce. Rychle se znovu podíval na ametyst. Určitě zbledl, nezměnil jenom barvu! Určitě...

Nic nejedly ani nepily...

V hlavě mu hučelo, zmítal se v sevření nejděsivější noční můry ve svém životě.

Zmýlil se. Ptáci byli určitě otráveni, ale lidé ne. Ametyst jen reagoval na nemoc, ne na jed. Toranský mor byl skutečný.

S hrůzou pomyslel na Kreje, letícího na Horu děsu. Nemají za ním koho poslat. A elbaity, které gnómové pošlou, budou k ničemu. Nebyl to elbait, protilátka jedu, který vzkřísil Lindu a pomohl Šarn. Byla to síla diamantu vedle něj, která jim pomohla — aspoň na čas.

Všechny plány, které přichystal, byly k ničemu. Všechno, co řekl na schůzce, bylo založeno na hrozně chybě.

Schůzce...

Lief skryl tvář do dlaní.

Zena si sundala roušku, protože mu věřila. Jasmína, Barda, Zmar, Manus, Tomáš, Gers a Gla-Ton se všichni shromáždili v tohlehle pokoji nechráněni — protože mu věřili.

A co strážníci, kteří právě teď vynášejí Zona a Delta? Co jejich druhové, které Barda přinutil, aby si sundali roušky?

Zabil jsem je všechny, pomyslel si zoufale Lief. A zabil jsem sebe. Diamant by mě jistě ochránil před morem, kdybych se chránil běžným způsobem. Ale...

Ale on se vůbec nechránil. Lehkomyslně se vystavil nákaze. Mor je určitě uvnitř něj a dříve či později propukne.

Jakmile mor propukne, působí rychle.

Ovšem na něj asi ne zas tak rychle. Síla diamantu ho nějaký čas udrží naživu. Bude se dívat, jak umírá jeho matka, Zena, Jasmína, Barda, Zmar... všichni ti, které miloval a zradil.

Nikdy se však nepostaví Jižní sestře. Nezemře v boji, nýbrž zpocený v zajetí moru. Pak bude muset Marilen převzít Pás.

Lief roztřeseně vytáhl žlutý leták a přečetl si poslední řádky.

Až pochopí, že pokud se našemu králi něco stane, budeme vědět, čím je to vina!

Ať vidí, že nikdy nepřijmeme loutku Marilen za naši královnu!

Když četl tyto řádky, ucítil u srdce bodnutí chladné hrůzy.

Tohle je to neštěstí, které mi Ava předpovídala. *Tohle* je ta zkáza, kterou před sebou cítil od okamžiku, kdy vstoupil do paláce.

Myslel si, že se může rozhodnout, zda udělá ten poslední krok, nebo ne. Ale poslední krok byl učiněn už dávno, aniž si toho byl vědom. Udělal ho v okamžiku, kdy si z obličeje stáhl červenou roušku a oznámil, že toranský mor je lež.

Odevzdal Deltoru do rukou Pána stínů. On sám.

„Lief...“

Lief cukl hlavou. Zena měla otevřené oči. Dívala se na něj.

„Zdá se, že jsme se zmýlili,“ řekla laskavě a pokusila se usmát.

Lief měl pocit, jako by mu srdce drtila obrovská dlaň. „Zeno, je mi to tak líto,“ zájikal se. „Opravdu jsem věřil —“

„Lief, poslouvej mě,“ zašeptala Zena. „Jsem stará. Zažila jsem mnoho a vím to. Jedna chyba nemůže zničit život nebo království. Rozhodne teprve to, co se udělá po té chybě. Pouč se z dějin. Zoufalství je náš nepřítel. Nedovol, aby tě přemohlo...“

Její hlas vyzněl do ztracena. Zavřela oči.

Lief na ni zíral. Rudé skvrny ve tváři jí zbledly. Buď ji trochu posílil diamant, nebo umírá.

Zoufalství je náš nepřítel. Nedovol, aby tě přemohlo...

„Už mě přemohlo,“ zamumlal Lief. „Všichni umírají, Zeno. Všichni, kdo mi důvěřovali. Není nikdo...“

Vtom si vzpomněl. Zbývala jedna osoba — právě ta osoba, která by možná mohla...

Pomalů sebral Kouzelný pás a znovu si ho zapnul kolem beder. Pohládl Zenu po tváři. Sehnul se a políbil matku na čelo.

Pak odešel, aniž se ohlédl.

10. HLASY MRTVÝCH

Linda stále seděla schoulená na schodech, kde ji Lief nechal. Zvedla hlavu, když ji míjel, ale nepromluvila a Lief se nezastavil. Dorazil pod schody, aniž potkal živou duši. Vstupní hala byla také opuštěná. Jako by z paláce zmizel život.

Přece nemohli všichni onemocnět tak brzy, říkal si Lief. Všichni jsou pryč a uskutečňují naše plány, to je vše. Ale v tutéž chvíli se mu v mysli vynořily děsivé výjevy.

Představil si Gla-Ton zhroucenou u Paffiny postele, Zmara sténajícího uprostřed propletence šperků a Manuse skleslého nad plány paláce. Představil si Tomáše, jak se svíjí na kozlíku svého vozu, zatímco jeho divoký bratr Šámot uvnitř něj zuří a Zery vyděšeně křičí. Představil si vystrašené strážné, jak couvají od Bardova těla se známkami moru a znovu si natahují roušky přes tvář, ale tentokrát příliš pozdě. A Jasmínu ležící bezvládně mezi svými milovanými ptáky.

Hluboko uvnitř ucítil svíravou bolest.

Zoufalství je náš nepřítel. Nedovol, aby tě přemohlo...

Vydal se k rovnému schodišti, které vedlo dolů ke kapli. Klopýtal ze schodů a otevřel dveře kaple.

Josefovo tělo leželo na mramorovém podstavci, oblečené v tradiční sametové blůze a bílých rukavicích palácového knihovníka. Kolem něj hořely svíce.

U podstavce klečel Raneš. Prudce se otočil, když se dveře otevřely. Ústa a nos měl zakryté červenou rouškou a také měl bílé rukavice.

Lief vydechl s roztřeseným povzdechem úlevy.

Bylo to tak, jak doufal. Raneš, který tu osaměle truchlil zapomenutý všemi, neslyšel zvěsti o tom, že celý mor je výmysl. Téměř jistě byl jedinou osobou v paláci, která si nesundala roušku. Nějakou podivnou shodou okolností měl on jediný šanci, že se zachrání.

Lief s hlavou skloněnou vkročil do kruhu světla svící a pohlédl na Josefa.

Tvář starce byla klidná. Vrásky po přestálém utrpení se vyhladily. Rudé skvrny toranského moru zmizely.

Raneš upjatě vstal.

„Josef si zaslouží svou poctu,“ řekl s náznakem vzdoru. „Zaslouží si ji stejně jako král.“

„To tedy ano,“ odpověděl Lief tlumeným hlasem.

Raneš na něj zíral. „Nemáš roušku,“ poznamenal netečně. „Pás tě chrání před morem?“

Ani nečekal na odpověď a obrátil se zpátky k Josefovi.

„Zklamal jsem ho, ale ani slůvkem mi to nevyčetl,“ zamumlal. „Když jsem ho žádal o odpuštění, řekl, že není co odpouštět.“

Liefovi divoce poskočilo srdce. Nenapadlo ho, že Josef ještě před smrtí promluvil.

Možná ještě není příliš pozdě na to, abych byl posledních pár hodin svého života užitečný, pomyslel si s jiskřičkou naděje. Ještě jsem neonemocněl. Ještě je čas zničit Sestru. Pokud Josef řekl Ranešovi, kde...

„Raneši, co ještě Josef říkal?“ zeptal se naléhavě. „Řekl něco o nějakém papíru na svém stole?“

Raneš zakroutil hlavou. „Každé slovo pro něj znamenalo vypětí. Měli jsme na sebe jen chvilku a on mluvil pouze o soukromých věcech.“

„Řekni mi to!“ trval na svém Lief. „Raneši, prosím.“

Raneš napjal útlou čelist. „Říkal, že chce být pochován v šatu svého úřadu. Že všechny jeho osobní věci si mám vzít já, kromě rukopisu jeho nové knihy, která má být tvoje. A... to bylo vše.“

Ta kratičká odmlka před posledními slovy však zazněla poplašeně v Liefově mysli.

„Ne!“ vybuchl. „Říkal ještě něco, vím to. Musíš mi to říct —“

Raneš se otočil a oříškové oči mu plály hněvem. „Josef říkal, že jsem pro něj byl jako vlastní syn,“ zasyčel. „Řekl, že mě má rád a je na mě hrdý. A pak zemřel.“

Zaťal pěsti. „Ted’ jsi spokojený, Lief? Ted’, když jsi slyšel všechno, dokonce i to, co jsem měl právo slyšet jenom *já*, necháš mě o samotě s mým zármutkem?“

Lief skousl ret. „Promiň,“ omlouval se. „Ale nemůžu tě nechat o samotě. Je třeba, abys něco udělal.“

„Nemůžu dělat nic,“ zamumlal Raneš. „Musím hlídat Josefa až do úsvitu, jak je v paláci zvykem. Musíš požádat někoho jiného, aby ti dělal poskoka.“

Teď zase zaťal pěsti Lief. „Zítra za úsvitu už všichni v paláci budou mrtví, Raneši,“ oznámil mu vyrovnaným hlasem. „Mor je zabije. Já možná ještě budu naživu, ale budu tak slabý, že nebudu k ničemu. Ty jsi jediný, kdo může udělat, co je potřeba.“

Zatímco na něj Raneš vyděšeně hleděl, vytáhl z kapsy žlutý leták a podal mu ho.

„Musíš vzít koně a jet do Tory, rychle jako vítr,“ řekl. „Ukaž tenhle leták Marilen a řekni jí, že je to dílo toho, kdo chce odevzdat Deltoru do rukou Pána stínů. Řekni jí, že osud naší země je v jejích rukou.“

Ranešovi potměněla tvář, když si přečetl leták.

„Marilen sem musí navzdory moru přijet a převzít Pás,“ naléhal Lief. „Musí přesvědčit lidi, že není jen toranská loutka, ale skutečná královna celé Deltory. A ty jí musíš stát po boku, Raneši. Pocházíš z lidu a oni tě znají. Raneši —“

„Nemusíš mi nic víc říkat,“ zamumlal Raneš a strčil si žlutý papír do kapsy pláště.

Něžně se dotkl Josefova ramene. Pak prudce vyrazil ke dveřím kaple. Když tam stál, vypadal mnohem vyšší než předtím.

„Nikdy mě nikdo nepožádal, abych za něco převzal odpovědnost,“ řekl. „Byl jsem zlodějský kluk z ulice. Byl jsem žákem a pomocníkem Josefa. Jsem manželem Marilen. Ale ty jsi ve mě vložil svou důvěru, Lief, a já tě nezklam.“

„Strážte tě nechají projet,“ sdělil mu Lief věčně. „Budou ti říkat, že nepotřebuješ roušku, ale mýlí se. Neodkrývej si tvář, dokud nebudeš dostatečně daleko od Del.“

Raneš krátce přikývl a byl pryč.

Lief, který se najednou cítil úplně vyčerpaný, klesl na kolena vedle podstavce.

Teď musí ostatním sdělit, že se zmýlil a že mor je přece jen skutečný. Každou chvíli, o kterou se zpozdí, si další a další lidé sundají roušky a vystaví se nákaze.

Přesto zůstal klečet na místě. Přitiskl rozpálené čelo k chladnému mramoru podstavce. Tíživé ticho malé, mrazivě chladné místnosti bylo tak silné, jako by vydávalo svůj vlastní zvuk.

Přišlo mu, že je jeho rodina prokletá — prokletá zázrakem, který se nazývá Kouzelný pás Deltory. Ten Pás tížil jednu generaci králů a královen za druhou. Králů, kteří si nezasloužili jeho sílu.

A najednou byl Lief skoro rád, že si nikdy nevezme Jasmínu a nikdy nebudou mít dítě, které by po něm Pás převzalo.

Moje dítě by přišlo na svět jen proto, aby zažívalo boj, zármutek, strach a neúspěch, pomyslel si. Jako já. Jako můj otec. Lepší je — daleko lepší — se raději vůbec nenarodit.

Pás ho tížil kolem beder. Najednou ho nenáviděl.

Nechám ho tady ležet pro Marilen, napadlo ho. Už no mám dost.

Popadl Pás a snažil se ho sundat. Spona odolávala jeho roztřeseným prstům. Skoro vzlykal zoufalstvím, jak se ho usilovně snažil rozepnout. Přejel prsty po velikém diamantu, elbaitu, lazuritu, topasu... a tam se zarazil. Protože další drahokam v řadě byl opál a toho se nedotkne.

Duhový kámen mu může dát nahlédnout do budoucnosti. A on nechtěl vidět budoucnost. Neunesl by to.

Vzpomněl si, že jediný z posledních sedmi deltorských draků zůstal uvězněný v kouzelném spánku — opálový drak, drak naděje. To je znamení, pomyslel si. Opálový drak se možná už nikdy neproletí po deltorském nebi. Stejně jako my všichni možná už navždy ztratíme naději.

Topas se mu zahřál pod prsty. A najednou se kaple naplnila stíny, které se kolem něj vznášely jako kouř.

† Topas je drahokam obrovské síly, která je největší za úplňku... Má moc otevřít dveře do světa duchů...

Lief se roztřásl. Dnes v noci bude úplňek — jako tu noc, kdy spálili Nepřítelův krystal, tu noc, kdy to všechno začalo, pomyslel si. Duše mých předků tehdy přišly ke mně, aby mi pomohly. Teď ke mně přišly zas, ale tentokrát...

Hlasy duchů se odrážely o mramorové stěny a divoce křičely. Lief nerozuměl, co říkají. Ale ty rozmazané tváře byly rozzlobené a vystrašené. Nepochybně mu vyčítaly jeho zbabělost a skleslost. Bylo mu to jedno.

„*Sundám si ho!*“ zakřičel a sápal se po sponě Pásu. „Aspoň *zemřu*, aniž bych byl v jeho moci!“

A pak, mezi všemi těmi tajemnými postavami, uviděl Josefa. Josef k němu prosebně natahoval ruce. Pohyboval při tom rty, avšak Lief neslyšel ani slovo.

„Josefe, neslyším tě!“ vykřikl Lief. „Josefe —“

Prudce se otočil, když se dveře kaple otevřely.

Stála v nich malá modrošedá postava s velikým kusem pergamenu v ruce.

„Manusi!“ zalapal po dechu Lief. Rychle pohlédl zpátky do míst, kde naposledy viděl stín Josefa. Nic tam nebylo. Všechny stíny zmizely.

„Omlouvám se, že tě ruším, Liefe,“ ozval se Manus trochu nervózně. „Nevěděl jsem, že jsi tady. Přišel jsem se podívat —“

Zarazil se s očima upřenýma na Josefovo tělo ležící na podstavci obestavěném svícemi.

„Ach, jak mohl někdo udělat tak hroznou věc?!“ vykřikl naprosto odlišným tónem. „To je — ohavnost!“

„Už si nejsem tak úplně jistý, že byl Josef zavražděn,“ zmohl se říci Lief, když se zvedal na nohy. „Manusi —“

„Ne, ne!“ přerušil ho Manus a pospíchal dovnitř. „Nemluvil jsem přece o Josefově smrti. Měl jsem na mysli tenhle — tenhle obrovský ošklivý podstavec. Ohavné!“

Divoce kopl do stěny mramorového podstavce.

Lief na něj zíral a snažil se vzpamatovat. Nikdy neviděl Ralada tak rozzlobeného. Dokonce i kšticе rudých vlasů na Manusově hlavě jako by se třásla zlostí.

„Tahle kaple byla jednou z prvních místností, které byly dokončeny, když se palác stavěl,“ funěl Manus. „Mělo to být místo klidu — útočiště před ruchem palácového života. A podle nákrešů takové i bylo. Bylo dokonalé!“

Znovu kopl do podstavce. „A pak přímo doprostřed postaví tuhle příšernou věc a zničí tím kouzlo celého místa! Podívej se na to! Vysoká po ramena a o polovinu delší! Ach, ten člověk — král nebo královna — byl barbar!“

Liefovi se bolestivě rozbušilo srdce. „Král Brandon?“ zeptal se chraplavě.

„Ne *Brandon*,“ odfrkl si Manus. „Brandon měl vkus. Tenhle — tenhle zločin spáchal jeho syn, král Lucan.“

Urputně se zamračil. „Stavitelé z Raladinu na tom nemají sebe-menší vinu, to tě ujišťuji. Tou dobou pracovali na vyšších patrech paláce. Poprvé se o tom dozvěděli, když jejich vedoucí Rufus navštívil kapli a spatřil, co to tu udělali za hrůzu.“

Rozčileně poklepal na pergamen. „Rufus se přirozeně zhrozil. Našel původní nákres kaple — mám ho tady — a napsal na něj poznámku pro krále, kde žádal, aby byla místnost uvedena do původního stavu. Král Lucan to ale naprosto odmítl. Nebo to aspoň tvrdil jeho vrchní rádce v tom urážlivém vzkazu, který mu odepsal.“

„Jak se ten vrchní rádce jmenoval, Manusí?“ zeptal se přidušeně Lief.

Manus mu strčil pergamen před oči. „Podívej se sám!“ zvolal hořce a zabodl prst do slov napsaných pod poznámkou raladského stavitele.

Král si přeje ponechat kapli přesně tak,

jak je teď. A nehodlá o tom dále diskutovat,

DRUM

11. VÝZVA

Lief se odvrátil od pergamentu a pohlédl na Josefovou poklidnou tvář. Tak tohle ses mi snažil říct, Josefe, pomyslel si. To zlo je tady, v srdci nebožtíků paláce, které pamatuje staletí zármutku a bolesti.

Něžně vzal starcovo tělo do náručí a zvedl ho z podstavce.

„Liefe, co to děláš?“ vykřikl Manus překvapeně. „Ten podstavec je odporný, to ano! Ale nechtěl jsem, abys —“

Jenže to už Lief kráčel s Josefovým mrtvým tělem ke dveřím kaple.

„Drum byl vrchní rádce v dobách Dorana Drakomila, kdy byly Čtyři sestry umístěny do svých úkrytů,“ zavolal za sebe přes rameno. „Zařídil, aby se postavil tenhle podstavec. Jižní sestra je tady, vím to.“

„Tohle přece není střed paláce, Liefe!“ zvolal Manus a klusal úzkostlivě za ním. „Nemohlo by to být víc stranou?“

Mávl za sebe ke vzdálenější zdi kaple. „Tohle je východní zeď paláce. Přímo za ní kdysi zvenku stálo popraviště. Veliká hala je nad —“

„Já vím, Manusi,“ přerušil ho Lief potichu. „Přesto je to tohle místo.“

Vynesl Josefovo tělo do schodů a opatrně ho položil na podlahu ve vstupní hale.

„Ale — ale nemůžeš ho nechat tady!“ vykřikl zděšeně Manus.

„Lepší tady než tam, kde byl,“ opáčil Lief. Obrátil se, aby se vrátil do kaple.

„Liefe, počkej chvílku,“ žadonil nervózně Manus a zatahal ho za rukáv. „Jsi bledý jako duch! Třesou se ti ruce. Tobě — tobě není dobře.“

„Nejspíš není,“ zamumlal Lief. „Nevím, kolik času mi zbývá. A proto si musím pospíšet.“

Jeho kalné oči se naposledy upřely na ustaranou tvář Ralada a ten zamrkal, jako by se probudil ze sna.

„Promiň, Manusi,“ řekl pomalu. „Není lehké ti to říct, ale musím. Udělal jsem strašlivou chybu a všichni za to zaplatíme. Neexistuje žádný jed. Toranský mor je skutečný.“

Manus se prudce, sípavě nadechl a sepal si ruce na srdci. Lief sbíral síly na výkřiky leknutí, strachu a obviňování, které musely přijít. Raladský muž však jen svěsil hlavu, a když znovu vzhlédl, černé oči měl čisté a mysl vyrovnanou.

„Jak ti mohu pomoci?“ zeptal se prostě.

Lief se na okamžik nezmohl na slovo. Pak položil Manusovi ruku na paži — tak malou a útlou, a přesto plnou síly.

„Co je pod tou kaplí?“ zeptal se.

„No — nic,“ odpověděl Manus. „Venkovní zeď vede dolů pod zem, až k základům paláce. Vnitřní zeď vedle nás pokračuje dolů a tvoří první zeď žaláře pod vstupní halou. Podle plánů je mezi nimi jenom prázdný prostor — dutina příliš malá a nízká, než aby se dala nějak využít.“

„Zdá se, že Nepřítel si pro ni využití našel,“ zamračil se Lief. „Ted pozorně poslouvej, Manusi. Všichni kromě těch, kdo jsou příliš nemocní, aby mohli chodit, musí okamžitě opustit palác. Řekni jim, že je to na králův rozkaz. Řekni jim, ať si znovu natáhnou roušky, jdou dolů do města a šíří zprávu, že mor je skutečný. Potom odejdi i ty, Manusi. Najdi Zmara, Gerse a Tomáše, pokud můžeš, a řekni jim, že já...“

Sevěřelo se mu hrdlo. Snažil se pokračovat, ale tentokrát to nešlo.

„Nezmínil ses o Bardovi s Jasmínou,“ řekl tiše Manus. „Jsou tady v paláci. Opravdu si myslíš, že odejdou ,na králův rozkaz‘?“

Lief se hořce usmál. „Nemyslím,“ připustil. „Pokud ke mně ještě dokážou přijít, udělají to, ať řeknu cokoli. Naposledy se společně postavíme Nepříteli.“

Manus přikývl, oči měl jasné a klidné, a mlčky vyrazil plnit úkoly.

Lief znovu položil prsty na topas a soustředěně volal topasového draka.

Vršek podstavce tvořila hladká mramorová tabule, lemovaná vyvýšeným pásem s rytými spleťnými vzory. Lief uvažoval, jestli se dá odsunout. Přitiskl rameno k desce a zatlačil. Ani se nehnula.

„Takhle ji neodsuneš,“ zahřímal známý hlas. Lief se ohlédl a uviděl Barda, jak si to k němu mašíruje s Jasmínou po boku. Hromotluk nesl přes rameno ohromnou železnou závoru ze vstupních dveří stejně zlehka, jako by nesl poleno na zátop.

„Potkali jsme se s Jasmínou pod schody,“ vysvětloval Barda, se zabručáním zvedl závoru z ramene a přešel k boku podstavce. „Právě mluvila s Manusem a šla sem, tak jsem si řekl, že se k ní přidám.“

Jasmína chytila Liefu za ruku. „Ptáci jsou všichni v pořádku,“ zajásala. „Aspoň oni *byli* otráveni a elbait fungoval obdivuhodně. Liefu, mám takovou radost, když vím, že budou žít a zase létat.“

Lief na ni dojatě pohlédl. Usmívala se.

Barda obhlédl podstavec a pokýval hlavou. „Našemu účelu asi nejlíp poslouží hrubá síla,“ odtušil. „Není to elegantní způsob, jak řešit problém, ale někdy je lepší přeseknout uzel než plýtvat časem a snažit se ho rozmotat. A občas je to i uspokojivější.“

Poklepal na bok podstavce koncem tyče. „Zní dutě,“ oznámil spokojeně. „Dejte stranou ty svíce, přátelé. Potřebujeme manévrovací prostor.“

„Bardo —“ zajíkal se Lief, když Jasmína začala tlačit nejbližší svícny stranou.

Ale Barda zakroutil hlavou. „Něco mi řekla Linda, když jsem ji potkal nahoře, a ten zbytek mi teď řekla Jasmína,“ houkl přes rameno. „Oba víme všechno, co je třeba vědět, Liefu, a není nutné říkat nic dalšího. Pojďme se vrhnout na to, co jsme sem přišli udělat, dokud ještě můžeme.“

Kousek couvl a nastavil tyč tak, aby mířila přímo doprostřed boční stěny podstavce.

„Stoupni si za mě, Liefu, a chytni tyč. Použijeme ji jako beranidlo.“

Lief mlčky udělal, co mu Barda řekl.

„Až dám znamení, prudce narazíme tyčí do podstavce,“ nařídil mu Barda. „Jasmíno, skloň hlavu a Filliho schovej. Mohly by tu létat úlomky mramoru.“

Stáhl tyč zpátky. „Připravit... TEĎ!“

Lief vyrazil vpřed. Konec tyče narazil s řinčivým trhnutím do boku podstavce. Náraz zatřásl Liefovi pažemi a projel mu až do čelisti.

„A ještě,“ zařval Barda a couvl s tyčí. „Dej do toho víc síly! Připravit... TEDĚ!“

Znovu se tyč vyřítila kupředu a s hroznou ránou narazila do mramoru. Ozval se zvuk padajícího kamene a Jasmína vítězoslavně vykřikla.

Lief nedočkavě natahoval krk, aby viděl následky.

Bok podstavce praskl a poblíž středu odpadl pořádný kus mramoru, po němž zůstala malá, členitá černá díra.

„Přesně tohle chceme!“ zavrčel Barda. Opět pevně chytil mohutnýma rukama tyč. „Připrav se, Lief... TEDĚ!“

Konec tyče narazil přímo do oslabeného místa. Odlomil se další obrovský kus mramoru, spadl a roztříštil se o zem.

„A znova!“ zakřičel Barda.

Zas se vrhli kupředu. A tentokrát, když ustoupili, jim u nohou zůstala ležet hromada mramorové suti, vzduch byl plný prachu a místo boku podstavce zůstala jen zející černá díra.

Upustili tyč. Padla na zem s tupým řinkotem. Barda se předklonil s rukama opřenýma o kolena a ztěžka oddechoval.

Lief měl zpocené ruce. Pot mu kapal do očí a měl jím prosáklé vlasy. Malátně si otřel čelo rukávem kabátu a uvědomil si, že se mu třesou ruce.

Zel před ním otvor temný jako dehet, připomínající vstup do hrobky. Uvnitř nic neviděl. Strachy se mu sevřel žaludek.

Jasmína mu strčila do ruky svíčku. Plamen se nebezpečně zatřepotal, když se sehnul před otvorem. Zatajil dech a strčil svíci dovnitř...

Kromě hrstky rozbitého mramoru byla dutina úplně prázdná.

„Nic tam není,“ zavolal Lief a jeho hlas se strašidelně rozléhal mezi mramorovými stěnami. „Není tam nic —“

Z roztřesené ruky mu vypadla svíčka. Dvakrát se překulila a pak zůstala nehybně ležet na dně dutého prostoru. Její chabé světélko zablikalo na plochý šedý kámen, který ležel pod sutinami rozbitého mramoru.

Liefovi vyschlo v ústech. Dřepl si, sevřel uhasínající svíčku a odhrnul z ní úlomky mramoru.

„Na podlaze,“ hlesl.

Barda s Jasmínou si klekli vedle něj a každý držel další svíčku. Při mihotavém světle si všichni přečetli slova na kameni — slova stále tak zřetelná a jasná jako v den, kdy do něj byla vytesána.

Lief cítil, jak se mu zlostí rozpalují tváře. Zaplavila ho vlna nevolnosti. Zavřel oči a čekal, až se. přezene. Nevěděl, jestli tu nevolnost způsobilo zlo vyzařující z kamene, nebo toranský mor. Ale to bylo jedno. Jediné, na čem záleželo, byla ta pohrdlivá slova na kameni — slova Pána stínů, která patřila jemu, jenom jemu.

„Tahle básnička není jako verše na výstražných kamenech na východě, severu a západě,“ poznamenala Jasmína a vyslovila tak nahlas Liefovy skryté myšlenky. „Ty ostatní v sobě měly opravdové varování, zamýšlené pro kteréhokoli kolemjdoucího. Tohle je — osobní.“

„Přesně tak,“ řekl Lief zamyšleně. „Je to výzva. Nepřítel mě vyzývá, abych se podíval pod ten kámen. Jako mě kdysi vyzval, abych se podíval na první útržek mapy.“

Vzpomněl si na hlas Pána stínů syčící z krystalu.

...pak ji tento král nikdy nenajde. Ať to zkusí a o to rychleji zemře...

Jenomže já jsem našel první část mapy a nezemřel jsem, pomyslel si Lief. Pak jsem našel druhou část a třetí a poslední. A stále jsem tady.

Ale věděl, že i tohle Nepřítel naplánoval. Vzkaz na kameni to dokazoval.

Plány, které jsou součástí jiných plánů...

„Rozbij tu zlou, urážlivou věc,“ hlesla Jasmína. „Roztříскеj ji na kusy!“

„Ustupte stranou,“ pobídl je Barda odhodlaně, postavil se a natáhl se pro železnou tyč.

Lief s Jasmínou mu odklopýtali z cesty.

Barda vycenil zuby v nenávistném úšklebku a třískl koncem železné tyče do varovného kamene. Udeřil jednou, dvakrát... a při třetím zásahu se ozvalo ostré prasknutí následované oslnivým zábleskem bílého světla.

Barda se zapotácel a přitiskl si ruce na oči. Těžká tyč mu vyklouzla z rukou a se zařinčením dopadla na zem. Praskliny se rychle rozbíhaly po kameni, dokud se celý plochý, tesaný povrch neproměnil v bludiště černých čar. Potom se najednou kámen rozpadl a zřítil se jako krupobití dolů. A na jeho místě zbyla jen jáma, ze které jako hutný odporný zápach proudilo zlo.

Jasmína vykřikla a zakryla si tvář. Lief padl na kolena a hleděl dovnitř. Oči mu slzely, ale nedokázal je odtrhnout.

Dole, uprostřed temnoty, se něco lesklo — něco tak krásného a lákavého jako jeden z drahokamů Kouzelného pásu Dekory.

Jižní sestra.

12. PLÍŽIVÁ ČERNOTA

Vstupní halou se rozléhaly vyděšené a varovné výkřiky. Zvuky se nesly do kaple, ovšem Lief je neslyšel. Zíral dolů do jámy na zářivou věc, která tam ležela.

Teď ji viděl jasně. Byl to obrovský drahokam, šedý jako večerní nebe, ale pokrytý linkami rudého světla. Zpíval mu, zpíval píseň jeho země, píseň, která byla jeho součástí, píseň, kterou poprvé uslyšel v kolébce, i když o tom nevěděl.

Drahokam byl překrásný, živý, plný děsivé síly. Věděl, že kdyby se ho jen mohl dotknout, vzít si ho, nechat si ho pro sebe, dokázal by cokoli — cokoli na světě.

Nechápal jsem to, pomyslel si užasle. Ani se mi nesnilo... Jeho ruka sklouzla přes mramorové dlaždice podlahy, které lemovaly okraj jámy. Prsty nahmatat hrubě osekáné okraje dřeva pod nimi.

Spatřil temné postavy, jak se prokopávají podlahou kaple. Viděl, jak na místo ukládají třpytivý drahokam a přes díru v podlaze pokládají kámen, aby ho zakryl. Viděl, jak se staví mramorový podstavec, aby chránil, co leží pod ním.

Dávno, tak dávno... a od té doby ten zázrak leží v temnotě, zpívá svou píseň moci a čeká, čeká na něj.

„LIEFE!“ To volání proniklo do jeho vědomí jako ostrá břitva. Podrážděně se pohnul a otočil se, aby se podíval, kdo ho vyrušuje.

U dveří stála kudrnatá gnómka a mávala na něj. Lief se zamračil. Nejspíš zná její tvář. Nemohl si vzpomenout. Ale copak si ta hlupačka neuvědomuje, že on teď nemá čas na její bláboly? Copak necítí tu moc —?

„Liefe, musíš sem jít!“ drmolila gnómka. „Zlatý drak — drak, kterého jsem zranila — létá nad městem! Řve a chrlí oheň. Liefe —“

Její hlas, drsný jako krákání havrana, se zarazil. Celá zbledla. Vytřeštila směšné oči. Padla na kolena a zakryla si hlavu rukama.

Lief se usmál. Už to cítí, pomyslel si. Začal se otáčet zpátky k jámě.

„Gla-Ton — odejdi odsud!“ ozval se za ním roztřesený hlas.

Jasmínin hlas.

Jasmína...

Lief se zarazil a myslí mu přelétl stín pochyb. Na okamžik zapomněl, že Jasmína existuje. Jak je to jenom možné?

„Paffy umírá,“ naříkala gnómka. „Mor ji sžírā zaživa. Má oči v sloup. Končetiny jí ztuhly jako kámen. Nedokázala jsem ji zvednout. Musela jsem ji tam nechat. Pak — jsem uviděla — draka. Lidé ve městě — křičí, utíkají...“

Lief zavrával. Moc drahokamu v jámě ho vábila. Toužil se k němu znovu otočit, těšit se pohledem na jeho krásu, ztrácet se v jeho síle a nakonec tiše vklouznout do měkké, husté tmy, aby si ho vzal.

Pak nebude žádná bolest, žádný strach. Nebude nic, co by nedokázal, nic, co by nemohl mít.

Ale on se neotočil. Něco hluboko v něm se vzpíralo, drželo ho zpátky.

Co je to? Jeho mysl otupěle zatápala po odpovědi a chytila se toho křehkého, rozechvělého stínu pochyb.

Jasmína...

Pokud zapomněl na Jasmínu, na co dalšího zapomněl? Co dalšího...?

Ozvalo se zaburácení jako úder hromu a náraz. Vnější stěna kaple se otřásla.

Gla-Ton vyděšeně vykřikla.

Přes píseň Jižní sestry mu v hlavě zasyčel měkký hlas.

Jsem s tebou, králi Deltory. Dělí nás jenom trocha hlíny a kamene a ta bude za chvíli pryč.

Topasový drak, pomyslel si Lief skoro překvapeně. Je tady, v zahradě paláce, na druhé straně zdi.

Pohlédl dolů na Pás kolem svých beder. Uviděl topas zářit jako velikou zlatou hvězdu. Bylo to, jako by ho viděl novými očima, jako když ho viděl poprvé v Lesích hrůzovlády.

Na začátku. Na úplném začátku. Tehdy si myslel, že přesně ví, kdo je. Tehdy pro něj Jasmína s Bardou byli ještě skoro cizí. Tehdy neměl ani ponětí, co si pro něj osud přichystal — pro ně všechny.

Položil prsty na topas a ucítil jeho zlaté teplo.

Tohle zapomněl... tohle. Ta nebezpečná, překrásná věc v jámě ho skoro lapila. Skoro ho vtáhla dovnitř, málem ho nalákala na svoje závrtné přísliby moci, slávy a osvobození od bolesti ze ztráty.

A poprvé naplno poznal temné síly, které okouzly jeho nepřátele — ty, kdo se spojili s Pánem stínů. Skoro jim rozuměl... Kozorožec Rolf. Kirsta z Brány stínů. Smíšek Jack. A neznámý nepřítel tady v Del.

Cítím přítomnost zla, králi, velmi blízko. Je čas s ním skoncovat.

Lief otočil hlavu ke zdi, kterou přicházel ten hlas. Měl pocit, jako by skoro viděl skrz kámen — téměř viděl obrovské zlaté zvíře, které se tam krčí.

Drak z Del. Drak víry.

Ano, odpověděl v duchu. Je čas.

Srdce mu poskočilo, když uslyšel obří drápy hrabat zemi a burácení plamenů spalujících kamenné zdi, které byly poprvé za staletí vystaveny vzduchu.

Malta mezi kameny u základů kaple začala praskat. Pak se ozvalo škrábání a kameny se začaly pohybovat.

A v tom okamžiku Lief uslyšel přidušený výkřik za zdí. Zatajil dech a napjal uši.

„Útočí na paláci“ zaburácel nějaký hlas. „Hrabe u samotných základů! Copak jsem ti to neříkala, Manusi? Přesně tohle dělali draci v Kapře! Ach — ty páchnoucí, nečestné zvíře!“

„Lindo, ne!“ zanaříkal Manus chabě. „Jdi pryč! Ne —“ Ozval se mocný řev zlosti a bolesti, rychle následovaný výkřikem vysokého hlasu.

Lief na místě ztuhl. Mysl mu zaplavila, bolest a dračí zlost. Nedokázal se pohnout. Nedokázal promluvit. Mohl si jen představovat krev proudící zpod hrotu Lindina kopí, zlaté oči blýskající se hněvem, obrovský ostnatý ocas, jímž zvíře máchá sem a tam, naráží s ním a mrzačí...

„Lindo!“

To vykřikl Barda, který se teď s námahou postavil a klopýtal ke vzdálenější stěně kaple. Opíral se o ni a o posunující se kameny, s jednou rukou stále přitisknutou na očích.

„Lindo!“ zařval. „Lindo, odpověz mi!“ „Bardo, jdi odtamtud!“ vykřikla Jasmína pronikavě. Ozval se zvuk sunoucího se kamene. Barda uskočil dozadu, právě když se najednou ve zdi u jeho nohou objevila obrovská trhлина. Dírou sem proudilo světlo, které okamžitě

vystřídalý zuřivé plameny a potom obří pařáty odhrabávající další a další kameny.

Lief slyšel, jak Filli zakvílel hrůzou. Neotočil se. Oči stále upíral na planoucí zeď. Drakův hlas mu zasyčel v hlavě, chladný zlostí.

Ta obří žena po mně mrštila kopí. Skoncoval jsem s ní.

Liefovi se sevřelo hrdlo. Bezděčně pohlédl na Bardu, který couval směrem k mramorovému podstavci, pomalu se otáčel a rukama šmátral po okraji podstavce.

Lief si sklíčeně uvědomil, že Barda oslepl. Zmučeně si vzpomněl na ostrý záblesk světla, který vytryskl z varovného kamene, když do něj Barda potřetí udeřil.

Opět se ozval drakův hlas.

Na kopec utíkají stovky lidí a vojáků — nepřátelé s holemi a meči. Všechny je zabiju.

Ne! pomyslel si Lief zoufale. *Nejsou to nepřátelé. Náš nepřítel je uvnitř. Kopej hlouběji. Jsem tady, ale to zlo je níž.*

Ohořelou dírou ve zdi zahlédl třpytivě zlaté dračí šupiny a viděl zeminu létat vzduchem, jak se obrovské zvíře pustilo do hrabání.

Pokusil se zvednout, ale nešlo to. Jako by měl kolena přilepená k zemi, jako by přes něj ta věc v jámě přehodila neviditelnou síť a pevně ho držela.

„Jasmíno! Gla-Ton!“ zakřičel zoufale. „Běží sem lidé bránit palác. Musíte jít ven a zastavit je, aby nezaútočili na draka!“

Žádná odpověď. A najednou si Lief vzpomněl na Filliho výkřik.

Přeběhl mu mráz po zádech. Pomalu otočil hlavu.

Gla-Ton ležela zhroucená přímo u dveří. Šíleně kroutila rukama a nohama.

Mor...

Sotva si však to slovo stačil Lief pomyslet, Gla-Ton ztuhla a překulila se na záda. Pak uviděl, že to, co ji zchvátilo, není mor.

Na její tváři bylo něco děsivě nepřirozeného. Oči se jí vyboulily. Místo úst měla rozevřenou, bublající černou díru. Z nosu jí vytékalo něco, co vypadalo jako černá krev. Hustá černá krev, která proudila na bílou mramorovou podlahu.

Lief se otrásl hrůzou. Stál jako přikovaný a sledoval očima proud krve. A potom v hrůze spatřil, že se někdo další kroučí a mlátí sebou v kaluži vlnící se černoty.

Byla to Jasmína. V ruce stále svírala zapálenou svíci a topila se v černé krvi, která jako by byla živá, která jako by —

Lief nahlas zasténal, když mu došlo, co ta hustá černá tekutina je. V témže okamžiku si uvědomil, že takhle zemřeli strážníci u vstupních dveří. Tak zemřeli i Zon a Delt.

Oni neporušili své příkazy. Nezemřeli na mor ani od nikoho nepřijali otrávené jídlo nebo pití. Najednou měli ústa a nosy plné dusivé černé tekutiny, padli na zem a dusili se, neschopni vydat ze sebe hlásku. A pak z nich ten černý sliz vyklouzl a šel si svou cestou, aniž by zanechal nějaké stopy.

„Nech je jít, obludo!“ vykřikl. „To mě chceš! Nech je jít!“

„Liefe, co je to?“ vykřikl Barda, napjal se v ramenou, očima slepě zíral kolem sebe. „Co se děje? Liefe — nevidím...“

Černý sliz se zvedl přes Jasmínino tělo a nahnul se k Liefovi jako vlna. Ale Jasmína měla stále zakrytou tvář, a ústa a nos Gla-Ton byly stále ucpané. Lief věděl, že by ho dokázala přemoci i pouhá část slizu, zatímco zbytek zůstane u svých současných obětí, dokud jim nedojde dech a nezemřou.

Byla tu jediná věc, kterou by mohl vetřelce přimět, aby je nechal a posbíral se dohromady do jednoho místa. Byla tu jediná hrozba, kterou nemohl ignorovat.

Obrátil se zpátky k jámě. Nechal se přitáhnout blíž a ještě blíž k okraji.

Pohlédl dolů na Jižní sestru zářící ve tmě. Cítil přitažlivost a odpor zároveň.

„Zničím tě!“ zašeptal.

Sevřel Kouzelný pás Deltory oběma rukama, sklouzl nohama přes okraj a skočil.

13. JIŽNÍ SESTRA

Lief dopadl na zaprášenou zemi a skulil se. Píseň Sestry byla jako nůž, který se mu zařezával do mozku. Zasténal bolestí, stočil se do klubíčka a zavřel oči. Stále však svíral Pás tak pevně, že ho bolely dlaně, a uklidňující kouzlo ametystu a moc diamantu mu pomalu, ale jistě dodávaly sílu otevřít oči.

Ležel vedle kamenné zdi. Vnější zeď paláce, pomyslel si matně, protože přes ni slyšel řev draka a hrabání. Bolestivě otočil hlavu.

A tam, nedaleko od něj, ležela Jižní sestra.

Třebaže měla velikost i tvar sedmi velkých talismanů z Kouzelného pásu Deltory, viděl teď, co to ve skutečnosti je — falešný drahokam, směšná napodobenina.

Pod jeho dokonalým nablýskaným povrchem, pod jedovatě rudými žilkami, které se kroutily a blikaly, aby vypadaly živě, byl kámen chladný a mrtvolně šedý skrz naskrz.

Lief na něj zíral s užaslým odporem. Teď, když se mu skutečné drahokamy Pásu zahřívaly pod prsty, nedokázal pochopit, jak mohl po tomto falešném zatoužit. Přesto pro něj pořád bylo těžké odtrhnout oči a podívat se nad něj, do čtvercové díry ve stropu jeskyně.

Z kaple sem dopadalo tlumené světlo, ale jen velice slabě, neboť prostor byl téměř naplněný vzdouvající se tekutou černotou.

Liefovi se rozbušilo srdce. Jak to měl v plánu, strážce se vydal za ním a rychle přicházel. Lief mohl jen doufat, že hrozba, kterou představoval pro Jižní sestru, je pro strážce natolik silná, že ho přinutí nechat Jasmínu s Gla-Ton na pokoji dřív, než bude příliš pozdě.

Klekl si a pak se s námahou postavil. Nad hlavou se mu táhly obrovské dřevěné trámy, které podpíraly podlahu kaple. Bylo tam přesně tolik místa, aby si mohl stoupnout.

Soustředěně sledoval otvor ve stropě a vyčkával, až se černý proud začne valit za ním. Přes trýznivé zvonění v uších za sebou slyšel řev draka, který už byl velmi blízko. A cítil — byl si jistý, že cítí — horko sálající z kamenů za svými zády.

Drak už odkryl zeď, pomyslel si. Chrlí oheň na kameny. Brzy se malta mezi kameny vydrolí jako v kapli. Kameny se uvolní a drak je

bude moci odhrabat. Kéž by se ke mně dostal dřív než strážce! Kéž by...

Pospěš si! naléhal v myšlenkách. Už jsi skoro tady.

Jedinou odpovědí mu byl nával bolesti.

A teď si Lief uvědomil, že s řevem draka se mísí další zvuky. Prasklinami ve zdi slyšel křik a cinkot kovu.

Strážní! pomyslel si vyděšeně. Strážce útočí na draka.

Chtěl se otočit, přitisknout se ke zdi a zavolat na strážce, aby toho nechaly. Ale věděl, že by to bylo marné. Muži ho neuslyší. A on se neopovažoval odtrhnout oči od otvoru ve stropu, od plížíci se černoty, která tam nad ním visela.

Nervózně si olízl rty. Černý sliz se pohyboval a vlnil směrem dolů. Viděl ho. Proč na něj rovnou nespadne?

Potom pohlédl za díru, na obrovské dřevěné trámy, které tvořily strop jeho vězení. A se záchrvěvem hrůzy pochopil.

Ty trámy byly celé černé od slizu. Sliz k němu prosakoval stropem. Už byl skoro na něm.

Vykřikl a vrhl se ke straně. V tu chvíli se ze zdi s drsným, skřípavým zvukem odtrhl kus kamene.

Trhlinou sem začalo proudit světlo. Proudil sem také vzduch plný kouře a změť zvuků — křik, vřískot, zuřivý řev draka.

A pak všechny hlasy překřičel jeden, který zuřivě řval. Lief se zachvěl, když ho uslyšel.

„Přestaňte, vy packalové! Odhod'te zbraně! Ustupte!“

Barda! Snad zázrakem si Barda našel cestu ven z kaple. Byl tam, na druhé straně zdi.

Křik okamžitě utichl. Zacinkal kov o kov, když strážní uposlechli příkazu svého velitele a odhodili zbraně.

Odpadl další blok kamene a další a další. Zlaté dračí šupiny a jeho mohutné, neúnavné drápy skoro vyplnily trhliny. Ale i tak do temnoty kobky pronikaly záblesky denního světla a poskakovaly po falešném drahokamu, který v ní ležel.

Skelně hladký povrch Sestry se třpytil na světle a její rudé žilky jako by naběhly a rozzářily se. Její vysoká, pronikavá píseň vystoupala do ohlušujícího kvílení. Zlo z ní proudilo jako mrazivý vítr.

Lief padl na kolena a oči mu slzely. Cítil, že se drak zarazil. Přes slzy, které mu rozostřily pohled, vyděšeně sledoval černotu, jak proudí ze stropu kobky a získává tvar baňaté hromady, z níž jako šlahouny révy pučí nová chapadla...

Věděl, že křičí. Ale přehlušilo ho kvílivé vytí nestvůry se dvěma tvářemi, když se k němu vrhla, vzduchem zasvištěla chapadla a lesklá psí tvář zavrčela.

Nedokázal se ani pohnout. Nemohl vůbec zvednout ruku k meči. Bylo tu jediné, co zůstalo v jeho moci. Posouval ruku po Kouzelném pásu, dokud jeho prsty nenašly topas. Soustředil se jen na veliký drahokam.

Snaž se. Pospěš si. Ta nestvůra už je u mě...

Topas se mu zahřál pod rukama. Ucítil obrovský příval energie a s burácivým třeskem se zbytek zdi provalil dovnitř.

Nestvůra se dvěma tvářemi zavyla a zařvala, když její beztvaré tělo strhly obrovské kameny. A pak, než se Lief stačil vzpamatovat, se objevila zlatá šmouha a záblesk mohutných drápů, které ho vyhrábly ven z jeskyně na otevřené prostranství.

Ležel, lapal po dechu a třásl se napůl zahrabaný v prašné hlíně, kterou s ním dračí drápy vyhrábly. Ležel tváří dolů, přitisknutý k jedné z předních nohou draka. Jeho šupiny byly kluzké a cítil čerstvou krev. Píseň Sestry mu vyplňovala uši i mozek. Byla hlasitější — hlasitější než kdy předtím.

A přesto — přesto teď od ní musel být dál. Byl venku z kobky pod kaplí. Ona byla stále uvnitř. Tak proč...?

Přinutil se otevřít oči a zvedl se mu žaludek. Sestra už nebyla pod zemí. Ležela přímo před zborcenou zdí paláce a rudé žilky jí zářily skrz tenkou vrstvu prachu.

Záměrně nebo náhodou ji drak vytáhl z jeskyně s Liefem. Byla velmi blízko. Její zlo ho zadupávalo do země.

A nejen jeho. Až teď si Lief všiml vzlykotu a pláče, sténání hrůzy a zoufalství. Ty zvuky jako by přicházely shora. S nesmírným úsilím se překulil na bok a pohlédl vzhůru.

Byli s drakem na dně velké jámy, kterou drak vyhrabal, aby odkryl podzemní zeď jeskyně. Nad nimi byly kolem okraje díry shromážděny stovky lidí v červených rouškách.

Řada z nich byli palácoví strážníci, ale mnozí nikoli. Lidé sem přiběhli z města, plní odvahy, odhodlaní bránit palác před drakem. Ted' však klečeli, naříkali a vzlykali a ruce si tiskli na uši. Zlá síla Sestry je srazila k zemi.

Jenom tři lidé ještě stáli, schoulení k sobě. Stáli na samém okraji jámy směrem k zadní části paláce, ale protože to bylo proti slunci, Lief neviděl, kdo to je.

Každopádně to byl někdo vysoký, stojící kousek za dvojicí před ním. Zmar, odhadl nejistě.

O těch dvou vpředu však nebylo pochyb.

To byli Barda s Jasmínou. Jasmína držela Bardu za paži. Vlasy jí vlály ve větru. Kymácela se, když stála, a tvář měla bledou jako měsíční světlo. Ale byla naživu. Žila!

Žila, aby vzápětí zemřela na mor, připomněl mu chladný hlas v jeho hlavě. Jako Barda. Jako ty.

Zapudil tu myšlenku. Ať přijde cokoli, byl hrozně rád, že teď jsou jeho společníci s ním. Byl rád, že nepřítel, který se je pokusil zničit, nyní leží rozdrcený a mrtvý pod sutinami zborčené zdi.

Pokud tohle přežiju, aspoň se dozvím, kdo byl náš skrytý nepřítel, napadlo ho. Skutečná podoba strážce se po smrti projeví. Dozvím se...

Ted', králi Deltory, dokud mám ještě síly.

Drakův hlas byl slabý, ale přesto ho Lief slyšel. Věděl, co se teď bude dít. Drak použije poslední síly, aby zničil Sestru. Zbaví své území hrozby, která je sužovala, spálí tu zlou věc na popel.

Přitiskl levou ruku k drakově noze a pravou na topas. S odporem hleděl na Jižní sestru, ležící odhalenou v prachu.

Po staletí z ní proudilo utrpení do pozůstalých truchlících v kapli nad jejím úkrytem a zároveň stupňovala zoufalství vězňů v žalářích za zdí. Po staletí její jed prosakoval zemí do Del, do Lesů hrůzovlády, do Osminských vrchů, farem, pobřeží, moře, oslaboval vše dobré a posiloval to zlé.

Ted' to skončí.

Cítil, jak drak sbírá síly. Zatajil dech a připravil se na první zuřivý poryv horka.

Pak zamrkal. Klesla mu čelist a nevěřícně zasténal.

Díra ve zdi paláce za Sestrou se plnila olejnatou černou hmotou. Viděl další černé pramínky vytékat ze škvír mezi popadanými kameny uvnitř jeskyně a spojovat se s černou masou v otvoru. Ta nestvůra se dvěma tvářemi nebyla zničena! Opět se mu formovala před očima.

Černá masa se vypoučila ven a vyvalila se na zem. Ohromná nestvůra se zvedla a zaleskla se ve slunečním světle. Z beztvareho těla už jí rašily stovky nových chapadel. Její ohavné tváře začaly nabírat rysy — psí tvář štěkala a měla pěnu u huby, zatímco rudé oči ptačí tváře plály nenávistí.

Ale ještě než tváře nabraly jasnou podobu, nestvůra vyrazila a mrskala chapadly ve vzduchu.

Lief se zoufale odkulil stranou, když drak zařval, napůl roztáhl křídla a postavil se na zadní, aby čelil nepříteli. Drakovi z čelistí vytryskl plamen a tělo nestvůry syčelo, chvělo se a smršťovalo pod nemilosrdným závanem horka.

Nestvůra zavyla, ale tentokrát se nedala na ústup. Znovu se vrhla kupředu a chapadla se zasekávala do drakova měkkého, bledého krku, dokud neměl šupiny samý krvavý škrábanec.

Drak vycenil zářivé, ostré tesáky a připravil se k útoku.

Ne! Nekousej do ní! pomyslel si Lief zoufale a snažil se sáhnout po meči. *To je přesně to, co chce, abys udělal. Ucpe ti hrdlo, zadusí tě. Ne —*

Drak zaváhal a práskl ostnatým ocasem o stěnu jámy. Potom se stáhl, zařval a vychrlil sloup ohně. Opět se ozvalo to odporné prskání. Psí tvář zuřivě zavyla, když tucty chapadel seschly, padly do prachu a maso pod nimi ohořelo.

Vtom nestvůra bez varování vyrazila. Vrhla se kupředu jako obrovská černá vlna a obmotala se drakovi kolem krku. Drak se snažil vymanit, škrábal do přilepeného útočníka, překousával tucty chapadel najednou. Ale hluboké rýhy, které zanechal v olejnatém, vlnícím se mase, se okamžitě zacelily a místo každého chapadla, které odpadlo, vyrostlo další a ihned se jako ostatní ovinulo kolem drakova krku, svíralo ho a řezalo.

Drak zařval bolestí. Předníma nohama narazil na zem. V neustávajícím boji se ztěžka překulil na bok.

„Ne!“ vykřikl Lief. Konečně dokázal sevřít meč a vytasit ho. Z čela se mu řinul pot. S námahou se postavil, vrhl se na nestvůru a divoce do ní sekal mečem.

Nestvůra natočila hlavu. Na Lief a se upřely šílené psí oči. Vrchící čelisti se zpěnily. A ve stejnou chvíli vydala ptačí tvář vítězoslavný skřek a její nemilosrdný zahnutý zobák začal klovat do dračího krku.

14. BITVA V JÁMĚ

S hora se ozval řev a jámu najednou zaplavilo zářivě žluté světlo. Bestie cukla hlavou nahoru, se zkrvaveným zobákem ptačí tváře.

Lief slyšel Jasmínu varovně vykřiknout a uslyšel, jak něco obrovského dopadlo do jámy za ním. Vzápětí ho obří ruka s drápy vymrštila do vzduchu.

Ztěžka dopadl do půli boční stěny jámy. Omráčeně pohlédl dolů.

Na nestvůru tam útočil zlatý obr s divokou hřívou tmavě hnědých vlasů. Odsekával chapadla drápy ostrými jako nože a trhal rosovitě maso na kusy.

„Šamot!“ zalapal po dechu Lief.

Přes kouř viděl Tomáše, jak klopýtá z kopce hlíny, v hluboké stopě vyryté jeho divokým bratrem.

Šamota možná nerozzuřila Jižní sestra, ale Tomáše zjevně ano. Přesto s mečem v ruce klopýtal dál s očima upřenými na svého bratra.

Šamot a já nemůžeme být dlouho odloučení. Bojujeme společně, nebo vůbec.

Liefovi se do očí draly slzy. Tak Tomáš a Šamot z Plání zemřou v boji. No, lepší tohle než...

Ucítil ruku na své paži, zvedl hlavu a spatřil Jasmínu, která u něj poklekla.

„Musíš pryč — nahoru,“ zalapala po dechu. „Pospěš si —“

Viděl v její vyčerpané tváři, co ji stálo sil dostat se k němu, ale zavrtěl hlavou.

„Musím zůstat s drakem, jak nejdéle budu moci, dokud mor —“

Jasmína ještě víc stiskla jeho paži. „Není žádný mor,“ zašeptala. „Liefe, celou dobu jsi měl pravdu. Byl to jed.“

Lief na ni zíral s otevřenou pusou. „Ale — ale Zena! Moje matka —“ začal.

„Jed byl v Šarnině masti na rty,“ vysvětlovala Jasmína. „Jed se do ní vsakoval kůží. Zjistili jsme to teprve před chvílí.“

Liefovi se točila hlava. Nedokázal tak docela vstřebat, co právě slyšel. Bylo to úžasné. Báječné. Tím se všechno mění.

V jednom ohledu se však nic nezměnilo.

„Šámot tu nestvůru neporazí,“ řekl zastřeným hlasem. „Ať jí udělá cokoli, opět vyroste. Zabije ho, zabije Tomáše a pak se obrátí k drakovi. Pokud drak bude mít mě — topas — stále je naděje, že přežije, aby zničil Sestru.“

Jasmína mu chvíli hleděla do očí. Potom přikývla a vzala ho za ruku. „Filli je s Bardou,“ oznámila mu.

A Lief pochopil, že tohle znamená, že s ním chce zůstat — že si vlastně vždycky myslela, že k tomu dojde.

Bojujeme společně, nebo vůbec.

Nepřel se s ní. Prostě jí sevřel ruku a společně sklouzli zpátky do jámy.

Drak stále ležel na boku a oči měl zavřené. Jeho zlaté šupiny zbledly do kalné, nezdravě žluté. Ruku v ruce s Jasmínou se Lief dostal k obrovské hlavě a klekl si vedle ní.

Drak při jeho doteku otevřel oči. Lief cítil, jak se ztrácí a utápí v hlubokých, zlatých pustinách času a prostoru. Slyšel draka, jak mu šeptá v myšlenkách.

Vrátil ses ke mně, králi Deltory.

Ano, odpověděl Lief.

Přivedl jsi s sebou ženu, tu s těmi krásnými vlasy, které mají barvu noci.

„Ano,“ připustil Lief nahlas. Sevřel Jasmíninu ruku ještě pevněji.

Skoro se zdálo, jako by se drak usmál.

Neboj se. Ve svém současném stavu ji nemohu ohrozit. Ted' jsem stavění hnízda pustil z hlavy. Kdo je ten zlatý obr, který bojuje dráčími drápy?

„On a jeho bratr pocházejí z Plání, z území opálu,“ odpověděl Lief a použil slova, kterým by měl drak rozumět.

Drak si povzdechl.

Ach ano. V území opálu se rodí podivné bytosti, aspoň se to říká.

Zlaté oči se znovu zavřely.

Podivné bytosti...

A najednou si Lief vzpomněl na Avu, slepou věštkyni, jak mluvila o svých bratrech Smíšku Jackovi a obchodníku Tomovi.

Jako děti doma v Pláních jsme si prý byli na pohled podobní a naše mysli se dokázaly spojit, jako bychom byli tři části jednoho celku...

Další podivná rodina z Plání. Je to jenom náhoda? Nebo —?

„Liefe!“ zašeptala naléhavě Jasmína. „Liefe — podívej!“

Lief otočil hlavu a srdce mu poskočilo.

Šamot stále trhal a škubal nestvůru se dvěma tvářemi. Zlatou srst na svém mohutném těle měl pokrytou pěnou, černými šmouhami a krví. Pod nohama se mu kroutila chapadla a kusy olejnatého masa.

Tomáš bojoval na druhé straně nestvůry, odsekával chapadla, kde mohl, zaháněl ječící ptačí tvář, která na něj znovu a znovu útočila.

Ale něco se změnilo. Chapadla na zemi se scvrkávala. Hroudy utrženého masa se už nerozpouštěly do černého slizu a nestékaly zpátky do těla bestie, nýbrž usychaly a tvrdly na místě.

„Co se děje?“ zašeptala Jasmína. „Vypadá to, jako by se ta nestvůra už nedokázala dál obnovovat. Jako by...“

„Jako by její kouzla přestala působit,“ dokončil za ni Pomalu Lief.

Očima přelétl k Jižní sestře. Skrz závoj prachu, který ji zakrýval, viděl, že její rudé žilky zbledly. A — no jistě její píseň byla tlumenější, ne tak pronikavá jako předtím.

„Zlo slábně,“ zamumlal drak. „Ach... tohle je lepší. Tohle je daleko lepší.“

Lief na něj pohlédl. Drak znovu otevřel zlaté oči. Šupiny se mu v mžiku začaly vybarvovat. Z hrozných ran se mu přestala řinout krev. Svaly na dračí čelisti se zavlnily Liefovi pod rukou, když se zaradoval, že se mu navracejí síly.

„Sestra umírá,“ zašeptala udiveně Jasmína. „Ale proč? Je to tím Pásem? Tomášem a Šamotem? Slunečním světlem?“

Lief se celý zmatený ohlédl na blednoucí falešný drahokam ležící v prachu a poté na bojující nestvůru.

Byl to zázrak. Právě v okamžiku, kdy se zdálo, že je vše ztraceno, síla Sestry začala slábnout.

A ta bestie to věděla. V očích psí tváře se mísil zmatek s panikou a zuřivostí. Zobák ptačí tváře se široce rozevřel, útočil divoce na Tomáše, jako by ani neviděl jeho sekající meč.

Tomáš vykřikl bolestí, když ho nemilosrdný zobák klovl do paže s mečem a škuhl. Zavrával a sevřel si hroznou ránu druhou rukou. Meč mu vypadl z ruky. Ptačí tvář vítězoslavně zavřeštěla. Ta psí slintala a štekala.

Vtom se s bouřlivým rozhněvaným řevem Šámot vrhl kupředu s roztaženými mohutnými pažemi a drápy a oderval bestii hlavu od těla.

Na dlouhou chvíli jako by celý výjev zamrzl. Šámot stál, vrčel a držel ve výšce směrem k slunci lesklou hlavu se dvěma tvářemi, jako by ji nabízel nebesům. Bezhlavé tělo nestvůry se před ním zatřáslo.

Pak najednou Šámot odhodil ohavnou trofej na zem a dupal na ni, až ji rozšlapal na kaši. Bezhlavé tělo splasklo jako prázdný černý pytel a zhroutilo se do prachu.

Šámot pozvedl hlavu, divoce zařval a tloukl se při tom do prsou. Pak, jako by si najednou vzpomněl, že existují, se prudce otočil k Liefovi, Jasmíně a drakovi. Jeho temné oči nezračily žádný rozmysl ani myšlenku, pouze plály touhou zabíjet dál a dál...

„Ne!“ oddechoval ztěžka Tomáš. „To jsou přátelé!“

Ale Šámot jako by ho neslyšel. Divoce vycenil zuby a chystal se vyrazit do útoku.

Drak zavrčel, hluboko v hrdle. Lief sáhl po meči a Jasmína pozvedla dýku.

„Šámote!“ křičel zoufale Tomáš. „Jsem zraněný. Potřebuji tvou sílu. Vrať se ke mně, můj bratře!“

Šámot zaváhal. Zvířecí tvář se zkroutila, jak uvnitř něj bojovaly dva silné protichůdné pocity.'

„Šámote!“ prosil ho Tomáš.

To stačilo. Šámot se otočil na patě a dvěma kroky se ocitl u svého bratra. Něžně vzal Tomášovu zraněnou paži do svých obrovitých rukou. A v další chvíli se jeho mohutná postava proměnila v sloup oslepujícího žlutého světla.

Lief se na něj nemohl dívat. Musel odvrátit pohled. A když se podíval zpátky, zuřivý zlatý obr s hřívou tmavě hnědých vlasů byl pryč a na jeho místě zůstal jen zlatovlasý Tomáš se snědou kůží.

„Ted’!“ zasípal Tomáš a odpotácel se stranou.

Drak zařval a oblak zlatého ohně zachvátil pohasínající Jižní sestru. Falešný drahokam v plamenech tlumeně zazářil, pak zářil rudě jako rozžhavený uhlík. Její píseň přešla v kvílení. Rudá se změnila v jasně červenou a pak v tmavě hnědou.

Drak zasyčel. A tentokrát byl úzký proud plamene, který mu vystřelil z úst, rozžhavený doběla. Sestra se pozvolna svažovala.

To horko bylo tak silné, že se Lief znovu musel odvrátit. Ale stále držel levou ruku na dračích šupinách a pravou na topasu.

Slyšel, jak kvílivá píseň Sestry stoupá a stoupá a posléze — ztichla.

Z toho ticha se mu točila hlava.

Lief pomalu otevřel oči. Na místě Jižní sestry nyní ležela jen maličká hromádka bílého popela, kterou už začal roznášet vítr.

„Tak to bychom měli,“ zavrčel drak s nesmírným uspokojením. „Je po všem.“

Ticho najednou přerušil hluk shora. Lief pohlédl nahoru. Lidé v rouškách kolem okraje jámy stáli na nohou, jásali, křičeli a dupali. Mezi nimi se tyčil Barda s vítězně zdviženými pažemi a Filli mu pištěl na rameni. Vedle Bardy stála modrá postavička, která skákala do výšky, jako by měla nohy na pérkách — Manus. Byla tam také Glaton, která stále svírala luk a šípy.

A vedle Bardy stála vysoká, vzpřímená Linda ze Smetkova. Lief byl přešťastný. Linda přežila! Jednu paži měla zavěšenou v nějakém šátku. Jásala se všemi ostatními. Ale oči upírala na draka a ve zdravé ruce držela kopí.

Když se Lief s Jasmínou konečně dokázali postavit, přišel k nim Tomáš a rozechvěle se zubil.

Je po všem.

Lief věděl, že tohle je chvíle pro úlevu a oslavy. Lidé stojící nad ním šileli radostí. Přesto nic necítil.

„Zdá se to jako sen,“ zamumlala Jasmína, která vyslovila jeho myšlenky nahlas. „Nakonec se všechno seběhlo tak rychle. Připadá mi to neskutečné.“

„Je to dost skutečné. A taky to bylo o fous,“ odtušil Tomáš.

„Ty a tvůj bratr jste si vedli dobře, muži z Plání,“ řekl drak a se zájmem si ho prohlížel. „Ale nebuď příliš pyšný. V době, kdy váš boj končil, už nepřítel ztrácel svou moc.“

„Opravdu?“ odvětil Tomáš zdvořile. „Pak jsme s bratrem měli štěstí.“

Lief je stěží poslouchal. Díval se na schnoucí černé pruhy, které byly to jediné, co zbylo z nestvůry se dvěma tvářemi.

„Ta nestvůra se neproměnila,“ pravil pomalu.

„Možná ji v boji příliš vážně poranili,“ uvažovala Jasmína. „Nebo možná přece jen neměla lidskou podobu.“

„Možná,“ zamumlal Lief. „Ale strážce severu vyvolával přízrak, který nás pronásledoval na cestě do Brány stínů. Co když strážce jihu měl tu samou moc, ale ještě větší? Co když ten černý sliz — vysílal na dálku?“

„Ale ten strážce by určitě musel přejít do nějakého transu, aby dokázal takové skutky!“ zvolala Jasmína. „A palác je plný lidí. Nebezpečí, že bude odhalen, bylo —“

„Nebezpečí odhalení by bylo malé, kdyby ty strašlivé věci dělal uprostřed noci,“ přerušil ji Lief. „A právě v tu dobu to *dělal* — až do včerejška, těsně před úsvitem, a dnes, když —“

A v tom okamžiku se mu v mysli vybavila vzpomínka. Vzpomínka. Tvář. Jméno.

Zakroutil hlavou. To určitě není pravda. Nemohl snést pomyšlení, že by to tak bylo. Přesto, jak horečně přemýšlel a hledal jinou odpověď, řada věcí, která ho mátl, teď do sebe děsivě zapadala.

„Raději by ses měl vrátit ke svým lidem, králi Deltory,“ ozval se drak zostra. „Teď se zdají být šťastní, ovšem já jim nevěřím. Každou chvíli si můžou vzít do hlavy, že na mě znovu zaútočí, a já ještě nejsem připraven bojovat nebo létat.“

Lief neplýtvat slovy na dohadování. Drak měl dobrý důvod nevěřit lidem z Del. A on také cítil, že jeho místo je tam nahoře.

Byl tam někdo, s kým se musí setkat.

15. SKRYTÝ NEPŘÍTEL

Vdobě, kdy Lief, Jasmína a Tomáš vylezli z jámy, se davem roznesla zpráva, že mor vlastně nikomu nehrozí. Všichni kromě pár obezřetných duší si znovu sundali roušky. Strážní stejně jako lidé z města se radovali.

Tomáš zamumlal něco o tom, že musí najít Zeryho, a vytratil se. Lief usoudil, že Tomášovi nebylo příjemné pomýšlení, že by měl čelit zvědavým pohledům davu.

Ve skutečnosti však jen málo lidí vidělo Tomáše a Šámota bojovat s bestii — měla to na svědomí strašlivá moc Jižní sestry. Jenom pár dalších spatřilo, jak drak zničil Jižní sestru.

Ale všichni věděli, že vyhráli velikou bitvu a že se přihodilo něco zázračného. Všichni cítili úlevu a radost, která je zaplavovala.

Mnozí si stále klepali na uši nebo trásli hlavami, jako by si chtěli z uší vytrást vodu. Zvuk, který neustále nevědomky slyšeli, utichl. Poprvé za stovky let ta tlumená píseň beznaděje, píseň Jižní sestry, přestala hučet vzduchem a zemí v Del.

Proč se nedokážu radovat? pomyslel si Lief snad posté. Sevřel Jasmíninu ruku ještě pevněji. Ta malá, drsná ručka se mu stala záchranným lanem, spojnicí k tomu, co je skutečné a pravdivé.

Viděl, že Linda, Manus a Gla-Ton se vytratili a že Barda teď mluví se strážným jménem Dun. Dun zasalutoval a spěšně opustil Bardu, aby rozdal rozkazy svým mužům.

V další chvíli strážní začali popohánět lidi pryč od jámy a zpátky k bránám paláce.

„To draka potěší,“ řekl Lief. Jeho vlastní hlas mu připadal cizí — jako by přicházel z velké dálky.

Barda teď stál sám — jeho vysoká hrdá postava se rýsovala proti nebi. Jasmína na něj zavolala na pozdrav a on zamával.

V okamžiku, kdy k němu došli, mu Filli seskočil z ramene přímo Jasmíně do náručí a vzrušeně ji vítal. Lief pohlédl do Bardových bezvýrazných, nepřítomných očí, vrhl se kupředu a objal starého přítele.

Na okamžik Barda jeho objetí opětoval. Pak v rozpacích jako vždy, když dával najevo své city, Liefu odstrčil.

„Fuj! Smrdíš drakem, Liefe!“ poznamenal a zazubil se. „Drž se kousek dál!“

Po chvílce se mu úsměv z tváře vytratil. Zamrkal. Vráska mezi obočím se mu prohloubila. Natáhl paži před sebe.

„Podej mi ruku,“ řekl najednou.

Lief užasle sevřel jeho nataženou ruku. Barda znovu zamrkal. A Lief viděl, že černota z jeho očí ustupuje.

„To ten Pás,“ hlesl Barda trochu rozechvělým hlasem. „Jeden z drahokamů pomáhá mým očím. Cítím to!“

A Lief si vzpomněl.

† Opál... dává nahlédnout do budoucnosti a pomáhá těm, kdo mají slabý zrak...

Už neváhal ani chvíli. Položil volnou ruku na opál. Pevně ho sevřel.

Najednou mu mysl zaplnily obrazy. Šedá, pustá země. Zbytky polámaných stromů. Šedá řeka s línou vodou hustou jako bahno, s obrovskými šedými rybami plovoucími na hladině břichem vzhůru. Na nebi křičí obří stvůry. A ucítil...

Zděšeně odtrhl ruku os Pásu. Zalapal po sechu a vzhlésl k Barsovi — do Bardových tmavých, jasných očí, které si ho zvědavě prohlížely.

„Stačilo — to?“ koktal Lief.

„Prozatím ano,“ odpověděl Barda. Čekal. Ale Liefovi vyschlo v hrdle. Nemohl mluvit.

„Co jsi viděl, Liefe?“ zeptala se potichu Jasmína.

Lief polkl. „Myslím, že jsem byl v Zemi stínů,“ vyprávěl. „Viděl jsem sedm ptáků Ak-Baba. Cítil jsem... hrozný, bezmocný vztek. Spalující —“ Hrdlo se mu sevřelo a on se zachvěl.

„To je to, co bude cítit Nepřítel, až zjistí, co se tu dneska stalo,“ ozval se klidný hlas vedle něj. „Možná je to *jeho* budoucnost, kterou jsi viděl.“

Lief se vylekaně, prudce otočil a uviděl Zenu, zabalenou do šálu a opřenou o Lindinu zdravou paži. Byl tak zabraný do svých vidin, že ženy ani neslyšel přicházet.

„Zeno! Jak — proč — jsi tady?“ zajíkal se, když Linda přešla k Bardovi a radostně vykřikla nad jeho vyléčením.

Zena natáhla ruku, aby ukázala veliký prsten s elbaitem, v němž Lief okamžitě poznal jeden z královských klenotů.

„Tenhle dokončil to, co elbait z Pásu začal,“ vysvětlila klidně. „S Lindinou pomocí jsem byla schopná vyjít z paláce. Šarn je stále velmi slabá, tak ji vynesl Gers. Myslím, že Zmar s Gla-Ton vynesli Paffy a Josefovo tělo.“

Naklonila hlavu na stranu a překvapeně sledovala Liefův a Jasmínin zmatený výraz.

„Vy to nevíte?“ podivila se. „Nejspíš hrozí, že se palác zhroutí.“

„Cože?“ vykřikla vyděšeně Jasmína.

„Manus tvrdí, že kvůli té díře v základové zdi už palác nemá řádnou oporu,“ řekl Barda. „Celý palác nebo část se zřítí, pokud se s tím rychle něco neudělá.“

Ukázal do díry a Lief uviděl malou postavičku Manuse, jak dává pokyny desítce strážných. Strážní zvedali obrovskou tyč — vysoký kmen stromu — uprostřed díry ve zdi paláce. Stále se nervózně ohlíželi přes rameno na topasového draka, který je zkoumavě sledoval s naježenými ostny na krku.

Až teď si Lief všiml těch ošklivých prasklin plazících se po zdi až nahoru k dlouhým oknům velké haly v prvním patře.

„Proč vy tady stále stojíte, to opravdu nevím,“ pohoršila se Linda. „Manus to tu nařídil vyklidit! Když jsem vás uviděla, nevěřila jsem vlastním očím! Pryč odsud!“

Ale ještě ani nedomluvila a z jámy se ozval sborový vítězný křik. Strážným se povedlo vklínit kmen stromu na místo. Manus vzhlédl a spatřil skupinu, jak ho sleduje.

„Bude to držet!“ zavolal a vítězoslavně pozvedl pěsti. Obrátil se zpátky ke svým mužům, ukázal na druhý sloup ležící na zemi a začal rozdávát pokyny.

„Výborně!“ řekla spokojeně Linda. „Půjdeme a řekneme to ostatním, starý chlupáči?“

Odkráčeli, smáli se u toho a povídali si.

„Půjdeme také?“ zamumlala Zena. „Byla bych vděčná za židli.“

Jasmína ji vzala pod paží. „Půjdeme zadem,“ navrhla. „Je to od-
sud mnohem rychlejší — a nejsou tam žádné schody.“

Mlčky vyrazili k zadní části paláce. Kvůli Zeně šli velmi pomalu
a Lief byl za to rád. Netěšil se na to, co ho čeká.

Došli ke dveřím kuchyně a pomohli Zeně dovnitř. Rozezněl se
sborový jásot. Lief s Jasmínou viděli, že je veliký stůl obsazený lid-
mi, kteří se k nim s úsměvem obrátili.

„No tedy, dokonce i Marilen je tady!“ vykřikla Jasmína. „A
Ebony!“

Lief se rozhlédl po známých tvářích.

Marilen, rozzářená štěstím, Ebony usazená na jejím rameni. Ra-
neš se usmívá. Gla-Ton zvedá pohár. Gers vykřikuje. Tomáš se širo-
kým úsměvem. Chlapec Zery, vyšší, než si ho Lief pamatoval, s jis-
krou v pronikavých očích. Linda se směje a bouchá do stolu. Barda,
rozjařený, odtahuje židle pro Jasmínu se Zenou. Šarn k němu napřa-
huje ruce, stále velmi bledá, ale kolem krku jí září královské elbaity.

Jenom jeden chyběl.

Lief přešel ke své matce a objal ji. „Kde je Zmar?“ zeptal se tiše.

„Odnesl Paffy zpátky do postele,“ zavolala Gla-Ton, která je za-
slechla. „Trochu se vzpamatovala, ale stále je v bezvědomí. Zmar za
námi jistě brzy přijde.“

„Pokud neusnul vestoje,“ zabručel Gers. „Vypadá jako chodící
smrtka. Nabídl jsem mu, že se postarám o Paffy sám, ale on nechtěl.“

„Nepochybně si myslel, že ta ubohá dívka je už dost nemocná,
takže by ji tvoje ošklivá tvář mohla vyděsit k smrti, Jalisi,“ zazubila
se Gla-Ton.

Gers vykřikl, prudce se otočil a natáhl se po Gla-Ton, ale stačil
jen loktem převrhnout džbáněk. Víno se rozlilo po stole. Všichni
vyskočili, křičeli a smáli se. V tu chvíli dveřmi vletěl černý pták a
zamířil přímo k Jasmíně.

„Kreji!“ vykřikla Jasmína radostně. Lief využil zmatku, aby vy-
klouzl z místnosti. Jenom Šarn ho viděla odejít.

* * *

Lief vešel do knihovny a kráčet potichu bludištěm polic. Ruku měl položenou na meči. Nemyslel vůbec na nic

V Josefově pokoji svítilo tlumené světlo. Lief se zastavil a nakoukl dovnitř. Na okamžik myslel, že vidí shrbenou postavu s pravitkem v ruce, sehnutou nad něčím na stole — Lief už věděl, že to musel být plán kaple.

Ne... Nikde jsem neudělal chybu. Och, co je to za ohavný podvod?... Kéž bych si vzpomněl! Já hlupák! Hlupák!

Pak Lief zamrkal a obraz zmizel. Stůl byl prázdný a Josefovo tělo leželo na posteli. Zítra uloží Josefa k odpočinku s náležitou úctou, která přísluší deltorskému hrdinovi, ale tuto noc stráví ve svém skromném pokoji.

„Pomstím tě, Josefe,“ zašeptal Lief. „Odpočívej v míru.“

Když se otočil k odchodu, znovu pohlédl na stůl. Měl vtíravý pocit, že mu něco v té kratičké vzpomínce nesedí, ale nevěděl, co by to mohlo být. Pokračoval do Paffina pokoje. Tady byly závěsy roztažené a pokoj zezlátl světlem pozdního odpoledne.

Paffy ležela podepřená polštáři, přesně jak ji Lief viděl, když poprvé před úsvitem vstoupil do této místnosti. Ale už nebyla strnulá a zpocená. Oči měla pokojně zavřené.

Vedle ní, na židli odtážené od stolu, seděl Zmar. Přes kolena měl položený nablýskaný lovecký nůž. Zvedl hlavu, když Lief vstoupil do pokoje. Jeho vyčerpaná tvář nezračila žádné překvapení.

„Nechod' sem, Lief,“ řekl tiše.

„Víš, že musím,“ namítl Lief a došel k lůžku.

Zmar na něj chvíli hleděl a pak se otočil zpátky ke spící dívce. Oční víčka se jí rozechvěla.

„Brzy se probudíš,“ poznamenal. „Měl jsem jí rovnou podríznout hrdlo. Nevím, proč jsem to neudělal.“

„Možná proto, že jsi věděl, že přijdu,“ opáčil Lief. „V hloubi srdce víš, že musím slyšet, co nám bude chtít říct.“

Zmar netrpělivě zakroutil hlavou. Jeho dlouhé snědé prsty pohladily lesklou čepel nože.

„Ty nevíš, co to je, být úplně sám, Lief,“ řekl. „Neznáš tu bolest, když ti vezmou všechno, cos miloval. Nikdy jsi necítil tu zlost, tu bolest, tu palčivou touhu se pomstít, která tě spaluje zevnitř, dokud

nezůstane jen temné zoufalství a prázdnota, která touží být naplněna.“

„Nepoznal jsem to tak jako ty,“ odpověděl Lief. „Ale cítil jsem sílu zla, která slibuje naplnit tu prázdnotu bohatstvím a mocí na oplátku za věrné služby. A vím, že se dá volit i jinak. Ty to víš taky, Zmare.“

Zmar pokrčil rameny a napůl se usmál. Nůž mu s cinkotem spadl na zem.

Paffy otevřela oči. Zasněně hleděla do stropu, pak otočila hlavu a pohlédla na Lief se Zmarem.

„Josefe?“ zamumlala.

„Josef je mrtvý,“ odpověděl Zmar klidně.

„Takže... byl umlčen,“ povzdechla si tiše dívka. „Jak tě ke konci nenáviděl a bál se tě, Zmare. Bál se tě skoro tolik jako já. Ale — ale na tom teď nezáleží, že? Teď už na ničem nezáleží.“

Z očí jí vyhrkly slzy. Pomalu povolila prsty a na bílou pokrývku se rozsypaly elbaity.

„Tolik jsem se snažila,“ zašeptala tak tiše, že se k ní Lief musel sehnout. „Když jsem začala, měla jsem — takové naděje! Nemyslela jsem na nic než jak mu vyhovět. Dělal jsem víc — daleko víc, než po mně chtěl. A přesto...“

„A přesto se k tobě nakonec obrátil zády,“ dokončil za ni Lief. „Opustil tě. Proč, Paffy? Proč?“

Dívka na něj hleděla skrz slzy. „Možná jsem se příliš snažila,“ zašeptala. „Možná jsem dělala příliš. Můj Pán má mnoho plánů.“

A se zoufalstvím zvířete chyceného v pasti, které se chytá jediné naděje na útěk, se vrhla kupředu a sevřela Kouzelný pás Deltory.

Lief se pokusil uskočit, ale Paffino sevření bylo jako ze železa. S hrůzou sledoval, jak se jí zkroutila tvář a prohnula se v zádech. Ucítil příšerný zápach spáleniny. A s výkřikem, který byl spíše úlevný než bolestný, ta neúspěšná, opuštěná strážkyně jihu padla zpátky do postele, konečně vysvobozená ze svého soužení.

16. PŘEKVAPENÍ

Když se Lief se Zmarem vrátili do kuchyně, panoval tam velký povyk. Manus se přidal ke společnosti u stolu, ale nebyl příčinou toho vzrušení. Tím důvodem byl Krej.

Když si vyslechli zprávy, že čtyři milové jsou na cestě s draho-kamy, o které Lief žádal, Jasmína zjistila, že staré zranění na Krejově krku se znovu otevřelo. Když se snažila očistit čerstvou krev, našla něco uvnitř rány.

„Muselo to být hluboko zapíchnuté a postupně to vyhnisávalo ven,“ řekla. „Není divu, že se rána pořád nechtěla zahojit.“

Držela tu věc na dlani. Byl to malý šedý skleněný korálek. Uvnitř něj se vlnily rudé čárky.

Lief roztřeseně zvedl korálek a hodil ho do kamen. Zasyčel, krátce zazářil, pak praskl a rozpustil se.

„Takže teď je jasné, jak naši nepřátelé stále věděli, kde jsme,“ vydechl ztěžka Barda. „Byli jsme v bezpečí jen tehdy, když Krej nebyl s námi. Celou dobu s sebou nesl oko Pána stínů.“

Krej hlasitě a pobouřeně zavřískal.

„Samozřejmě, že jsi to nevěděl, Kreji,“ utěšovala ho Jasmína. „Museli ti to zapíchnout do krku, když jsi byl omámený drogami, jak ses poprvé vrátil do Del. Udělal to někdo v paláci — někdo...“

„Byla to Paffy,“ ozval se Lief potichu.

„Paffy?“ vybuchl Barda.

„Paffy byla strážkyně jihu,“ pokračoval Lief. „Ale už nás nebude sužovat. Ta bestie, kterou na nás posílala, aby nás zničila, se dokázala postavit Kouzelnému pásu, ale ona ne.“

Vylekané obličejе kolem kuchyňského stolu se zachmuřily, když jim vylíčil příběh o Paffině smrti. Liefa se Zmarem netěšilo, že to musejí vyprávět. Oba cítili, že zklamali.

„Chtěl jsem jí ušetřit tu hrůzu z probuzení,“ řekl Zmar. „Stala se z ní podlá zrůda, přesto jsem stále... cítil, že chápu, jak se dostala na scestí. Ztratila všechno. Nikdo ji neměl rád. Její utrpení z ní udělalo snadnou kořist pro Pána stínů.“

Koutek úst se mu zkroutil ve známém, posměšném úsměvu. „Ale Lief ji chtěl živou, aby řekla, co ví,“ dodal. „Pro jednou byl tím necitou Lief. Paffy na něj však vyzrála.“

„Ne poprvé,“ přiznal Lief zamračeně. „Naprosto mě oklamala. Ten černý sliz na nás v kapli zaútočil hned potom, co přiběhla Glaton, aby nám řekla, že se Paffy přitížilo. A mně to přesto nedošlo. Teprve když se Jasmína zmínila o transu a já jsem si vzpomněl, jak Paffy vypadala ve svém pokoji těsně před útokem za úsvitu, jsem si uvědomil, kdo je.“

„Já jsem to uhodl, když jsem ji nesl ven z paláce,“ dodal Zmar. „Byla ztuhlá jako socha z kamene. Žádná z obětí moru takhle nevypadala.“

„Přiznávám, zoufale jsem se snažil věřit, že to není pravda,“ zamumlal Lief. „Nemohl jsem snést myšlenku, že jsem nechal bezmocného Josefa v Paffiných rukou, aby ho udržovala pod drogami a zmateného, tahala z něj informace a nakonec ho otráвила, když už ho nepotřebovala.“

„Nebudeš jediný, kdo si tohle břímě ponese až do smrti,“ zamumlal Raneš.

„Je to především moje vina,“ připustil Zmar. „Paffy proti mně zřejmě Josefa celé měsíce popuzovala. Kvůli mojí netrpělivosti se jen bál a ještě víc mi nedůvěřoval.“

„A ty jsi četl jeho dopisy předtím, než jsi je odeslal,“ vložil se do hovoru Barda. „Nepochybně tě podezíral, že je měniš nebo je vůbec neposíláš.“

„Myslím, že byly pozměněny — aspoň jeden z nich,“ ozval se potichu Lief.

Vytáhl dopis, který dostal od Josefa cestou na Ostrov smrti.

„Vidíte?“ řekl a poklepal na dvě malé stránky. „Josef píše, že ví, kam míříme, ale už nás nevaroval před nebezpečím číhajícím na Ostrově Krvavých lilií. Nechápal jsem to, ale teď už tomu asi rozumím.“

Podal stránky Zmarovi. „Nemám pravdu, že to Paffy ti donesla tenhle dopis, abys ho odeslal?“ zeptal se.

„Opravdu to tak bylo,“ zamračil se Zmar. „Josefovi trvalo věčnost, než ho napsal, a já byl netrpělivý. Zakřičel jsem ze vstupní haly a za chvíli přiběhla Paffy jako vystrašený králík. Prolétl jsem dopis

cestou do ptačí místnosti. Byl zmatený a dost nesouvislý, ale určité jsem ho neměnil.“

„Ty ne, ale Paffy ano, cestou k tobě, tím jsem si jistý,“ opáčil Lief. „Myslím, že ho Josef načmáral na *tři* stránky svého zápisníku. Na druhé straně bylo varování, které nám mohlo ušetřit spoustu potíží. Paffy ji zničila a odtrhla právě horní rohy zbývajících stránek s čísly stran, abychom nic nepoznali.“

„Byla tak mazaná,“ zabručel Zmar.

„Skoro to zní, jako bys ji obdivoval!“ zavrčel Barda.

Zmar se ušklíbl. „Kdyby se rozhodla využít své nadání pro dobrou věc, možná by pro nás byla velikým přínosem,“ namítl. „Našli jsme s Liefem zásoby toho žlutého papíru pod její matrací, víte. Nikdy nepřestala přemýšlet a plánovat. Jsem si jistý, že ke konci přesvědčila Josefa, že tajně pracuju pro Nepřítele.“

„Sama jsem o tom uvažovala, Zmare,“ připustila klidně Jasmína.

„Opravdu?“ zeptal se Zmar a povytáhl obočí. „A pročpak?“

„Lief říkal, že je strážce jihu nenápadný, pohotový a velmi chytrý,“ odpověděla Jasmína s pokrčenými rameny. „To sedělo spíš na tebe než na kohokoli z paláce.“

„Tak to pěkně děkuju,“ řekl Zmar ironicky.

„Taky...“ Jasmína odpočítávala fakta na prstech. „Byl jsi v Zemi stínů. Jsi pyšný a tvrdý. Stýkáš se s divnými lidmi. Jsi celou noc vzhůru. Byl jsi jedním z mála, kdo se viděl se Šarn tu noc, kdy onemocněla —“

„No, zřejmě šla Paffy tu první noc do mého pokoje a dala mi jed do masti na rty, zatímco jsem ještě byla dole!“ zvolala Šarn pobouřeně. „Byl to Zmar, komu došlo, že mast je otrávená, když mi do ložnice donesl královské elbaity a ametysty. To on mě zachránil!“

„I mě,“ přerušila ji Zena. „Jasmíno, jak sis vůbec *mohla myslet* takovou věc o svém otci?“

Jasmína znovu pokrčila rameny. „Zmar není obyčejný otec,“ konstatovala.

„To je velká pravda,“ řekl Zmar. „A ty nejsi obyčejná dcera, za což jsem rád. Kdybych byl na tvém místě, napadlo by mě přesně to samé. Zdá se, že jsme si podobnější, než jsme si mysleli.“

Zeširoka se zazubil a Jasmínina unavená tvář se rozjasnila úsměvem.

Zena se Šarn obě zakroutily hlavou, zjevně zmatené touhle podivnou ukázkou rodinné sounáležitosti.

Gers bouchl pěstí do stolu. „Proč tu sedíme a klábosíme, když bychom měli hodovat?“ vykřikl. „Teď už jsme tu všichni a mně kručí v břiše!“

Raneš se zazubil a hodil na stůl veliký plátěný ranec.

„Stěží se to dá nazvat hostinou,“ řekla Marilen, když rozvázali ranec a našli v něm sáčky, sklenice a sít'ky s naleštěným ovocem. „Spíš ochutnávka toho, co přijde. Mohla jsem přivést jen to, co jsem uvezla.“

Zatímco Gers, Gla-Ton a Linda začali otevírat sít'ky a balíčky, Barda se usmál při pohledu na Liefovu a Zmarovu překvapenou tvář. „Zdá se, že přijely obchodní lodě,“ řekl na vysvětlenou.

„Jen první z mnoha, říkali námořníci,“ vyprávěla šťastně Marilen. „Říkali, že Světla Špičáku si všimli všichni, kdo se plaví naším západním mořem, kterému říkají stříbrné moře. Brzy budeme mít spoustu jídla — dost na zimu pro celou zemi, tím jsem si jistá.“

„Marilen už byla na cestě sem, když jsem pro ni odjel,“ řekl Raneš a pohlédl Liefovi do očí. „Potkali jsme se nedaleko Del. Zdá se, že jsem jí chyběl.“

Mluvil napůl žertem, ale Lief to zahřálo u srdce.

Všechno je v pořádku, říkal si Lief, když se s radostnými výkřiky všichni kolem něj pustili do lahodného ovoce, sýrů, sušených ryb, placatého chleba a malých kořeněných koláčků nakupených na stole. To moje neblahé tušení bylo způsobené vyčerpáním a strachem, ničím jiným.

Ale přesto se nedokázal uvolnit. Nervy měl napjaté jako struny.

„Otec se mě pokoušel přesvědčit, abych změnila názor, ale já jsem věděla, že moje místo je tady,“ brebentila dál Marilen. „Tak jsem si oblékla šaty, které Šarn nechala v Tóře, nabrala jsem jídla, co jsem uvezla, a vyrazila.“

„Škoda, že nejsi tak veliká jako Linda,“ vykřikl Gers s plnou pusou. „Mohla bys přivést pětkrát tolik!“

Všichni se zasmáli. Ebony s Krejem vzhlédli od společné rozřezané ryby a zakrákali. Dokonce i Filli, který spokojeně uždiboval ovocné slupky, přidal svůj slabounký hlásek ke všeobecnému rámu-su.

Všechno je v pořádku, opakoval si horečně Lief. Už je to pryč.

Ale věděl, že není. A když neochotně sehnul hlavu, viděl, že Pás to ví také. Topas stále zářil jako zlatá hvězda. Ale rubín a elbait byly bledé jako obyčejné kameny.

Ozval se další výbuch smíchu kolem stolu. Lief omámeně zvedl hlavu. Viděl, že Barda žalostivě předvádí svou záhadnou dřevěnou krabičku, stále uzavřenou navzdory maličkým tyčkám, které trčely ze tří vyřezávaných stěn.

„Zřejmě je tu ještě jeden zámek na čtvrté stěně!“ vykřikl Manus a natáhl ruku. „Ten fígl je v řezbě. Zkusím to.“

„Ne, dej ji mně!“ vykřikl Zery. „Bess od Maskonošů měla spoustu takových hlavolamů. Šlo mi to!“

„Nene,“ zabručel Barda. „Tahle krabička se otevře pro mě, nebo pro nikoho!“

Opovržlivě do krabičky rýpnul prstem. Spadla mu čelist, když s tichým cvaknutím vyklouzla čtvrtá tyčka.

Víčko krabičky se prudce otevřelo. Ven vystřelila hlava klauna na pérku.

Barda s polekaným výkřikem krabičku upustil. I všichni ostatní vykřikli leknutím, a pak se srdečně rozesmáli.

Čertík v krabičce ležel na boku na stole, legračně pokyvoval rozesmátou hlavou a maličký strojek uvnitř vydával smích.

Liefovi přeběhl mráz po zádech.

„Tedy, strávil jsem s tou hloupostí celé hodiny!“ vykřikl znechuceně Barda. „A kvůli čemu? Aby mě vydělala k smrti.“

Pokusil se nacpat klauna zpátky do krabičky, ale nešlo to, a ani západky nevyklouzly zpátky na místo. Zřejmě to byl hlavolam, který se dal vyřešit jen jednou.

„Bardo! Hoď to do ohně!“ slyšel Lief sám sebe zostra vykřiknout. Srdce mu bušilo jako veliký buben.

„S radostí,“ odfrkl si Barda a hodil krabičku do kamen. Chytla a rychle shořela, až se rozpadla na popel.

Co je to se mnou? pomyslel si zoufale Lief. Proč mě tolik děsí neškodná hračka?

„Och, to byl opravdu skvělý trik!“ zalapal po dechu Manus, kterému po tvářích stékaly slzy smíchu. „Západky držely víčko na místě a klaun byl stlačený pod ním. Jedna západka vylezla — nic. Dvě západky, tři západky venku — stále nic. Ale když vyskočí i poslední západka — bum! Ach, Bardo, kdyby ses viděl, jak ses tvářil!“

Znovu se rozesmál a všichni s ním.

Lief měl pocit, jako by se dusil. Najednou vstal a vysel ven. Sedl si na lavičku vedle zadního vchodu a několikrát se zhluboka nadechl chladného čerstvého vzduchu.

Dveře se znovu otevřely a vyšel Raneš.

„Chápu, jak se cítíš, Liefe,“ řekl Raneš věčně. „Po tom všem, co se stalo, se zdá bezohledné se radovat. Ale Josef by měl velkou radost, kdyby slyšel náš smích.“

Liefovi se opět vynořily vzpomínky na slabého starce, jak se hrbí nad svým stolem a mumlá si pro sebe, když zkoumal plán kaple. A znovu měl pocit, že něco na té vzpomínce je špatně nebo že je na ní něco, co nepochopil.

Proč se tím pořád trápím? zeptal se sám sebe rozzlobeně. Co dalšího bych měl ještě chápat? Josef uhodl, že Jižní sestra je pod kaplí. Byl vyděšený a snažil se se mnou spojit, aby mi to řekl. Tu noc, kdy zemřel, zkoumal plány kaple, aby se naprosto ujistil, že —

A najednou se Liefovi sevřel žaludek, když si uvědomil, že to, co si právě pomyslel, prostě nemusí být pravda.

Josef tu noc, kdy zemřel, vůbec nemusel studovat plány kaple, protože hned další den byl nákres na svém místě, v těžké krabici vysoko ve skladu.

Josef rozhodně nemohl odnést plán do té krabice. Stěží mohl chodit, natož aby se natahoval k vysoké polici. A kdyby požádal Pafy, aby vrátila plány kaple místo něj, ona by je určitě zničila.

Ale pokud Josef nezkoumal ten nákres, co tedy dělal?

17. LÉČKA

Liefovi v hlavě divoce kroužily myšlenky. Proč si nevzpomněl na Josefovou slabost? Proč si neuvědomil, že starý knihovník musel studovat něco, co už měl v pokoji?

Raneš si odkašlal. Lief zvedl hlavu a uvědomil si, že Raneš ho sleduje a podává mu štos papírů svázaných bledě modrou stuhou.

„Tohle je rukopis Josefovy knihy,“ říkal zrovna Raneš. „Josef chtěl, abys ji dostal. Už předtím jsem ji vzal z jeho stolu a zdá se mi správné dát ti ji právě teď.“

Lief si vzal rukopis, a aby Ranešovi udělal radost, rozvázal ho. Zvedl vrchní stránku s názvem knihy a podíval se na další.

Nebyl na ní obsah nebo úvod, jak čekal. Byla to pověst opsaná z *Letopisů Deltory*, a když si přečetl její název, ucítil mrazení až do morku kostí.

Čtyři sestry

Ptačí příběh z Letopisů Deltory

Kdysi dávno na překrásném ostrově ve stříbrném moři žily čtyři sestry, jejichž hlasy byly stejně sladké, jak čistá byla jejich srdce. Jmenovaly se Flora, Viva, Akva a Tera a žily na ostrově tak dlouho, že už ani nepočítaly roky.

Sestry rády společně zpívaly a jejich hlasy se nesly dnem i nocí po ostrově jako teplý vánek. Tu a tam kolem projížděla loď, ale většině námořníků píseň sester připadala jako šepot listů, šplouchání vody, poletující písek a tiché, tajemné šelestění zvířátek v trávě. Těm několika, kteří tvrdili, že slyšeli sladké hlasy, se jejich druhové vysmáli. Ale oni věděli, co slyšeli, a až do smrti na to nezapomněli.

Stalo se, že na ostrov přišel černokněžník hledající místo, které by si mohl přisvojit. Slyšel zpěv sester a nenáviděl ho, jako nenáviděl všechno dobré a krásné, protože ačkoli byl ještě mladý věkem, byl starý svou podlostí.

Zmocnil se čtyř sester a uvěznil každou v jiném koutě ostrova. Ale sestry stále na dálku zpívaly jedna druhé a jejich píseň nadále zalévala ostrov klidem a krásou ve dne v noci.

Černokněžníka to rozzuřilo, oblékl si plášť ze stínů a chopil se svých kouzel. Postupně vzal útokem všechny kouty ostrova a zabil sestry jednu po druhé.

Nejprve umlkl Flořin hlas. Pak Vivy. Pak Akvy. Někáký čas Tera zpívala sama. Ale když i její zpěv ustal, ostrov utichl.

A teprve v tu chvíli si černokněžník uvědomil, co udělal. Protože přímo uprostřed ostrova, skrytá hluboko v zemi, žila odporná a škaredá nestvůra. Konejšená zpěvem čtyř sester tato bestie celá staletí spala.

Teď se probudila a byla pěkně rozzuřená.

Povstala s řevem ze svého úkrytu pod zemí. Strhala stromy, rozmačkala malá zvířata, znečistila pramen a rozdrtila hory. Zničila i samotnou skálu, na které ostrov ležel, a ten se začal potápět.

Černokněžník v hrůze skočil do stříbrného moře. Přivolal loď s šedou plachtou a červenými značkami a odplul na východ, aby hledal nové země, které by si mohl podrobit.

Vlny se nad ostrovem zavřely a od toho dne ho nikdy nespatrilo lidské oko. Pár námořníků, kteří tudy plují, stále tvrdí, že slyší zpívat sladké hlasy pod vodou. Jejich druhové se jim vysmívají, protože slyší jenom vítr a moře.

Ale těch pár ví, co slyšeli, a do smrti na to nezapomenou.

Lief roztřeseně odložil druhou stranu.

Čtyři sestry... Ty... ten černokněžník... musíš zastavit. ..

Josefova útržkovitá slova se mu rozléhala v hlavě. A teď dávala nový a děsivý smysl.

„Je to myslím příliš smutný příběh na začátek knihy,“ poznamenal Raneš, který Liefovi četl přes rameno.

„Josef ho napsal na konec,“ zašeptal Lief a snažil se přemoci narůstající hrůzu. „Přepsal to z Letopisů a dal na začátek svého rukopisu, abych si ho přečetl co nejdřív, kdyby se s ním něco stalo. Poslal mi zprávu —“

Musím tě vidět. Naléhavé. Špatné zprávy...

Lief polkl. „Ten svazek Letopisů ještě ležel otevřený na jeho stole, když jsem přijel. Byla tam ta pověst, ve své původní podobě. Ale já si ji nepřečetl.“

Ty jsi ten černokněžník. Musíš zastavit...

Raneš se zmateně zamračil. „Je to jen stará lidová pověst. A Josef ti ji už určitě vyprávěl, ne?“

Kéž bych si vzpomněl! Já hlupák! Hlupák!

„Pamatoval si ji jen mlhavě,“ povzdechl si Lief. „Zapomněl konec. Když si ji kvůli své knize četl znovu a uvědomil si, co by to mohlo znamenat, byl jsem daleko odsud.“

„Co by to mohlo znamenat?“ zvolal Raneš. „Nerozumím ti!“

Sepisoval Josef tuhle pověst, když Zmar vešel minulou noc do jeho pokoje? pomyslel si Lief. Ne. Ten svazek Letopisů měl dál po pravé ruce — příliš daleko, než aby do něj dobře viděl. Rukopis měl vlevo, už úhledně zavázaný. A Josef měl v ruce pravítko. Na těchto stránkách nejsou žádné čáry podle pravítka.

Takže Josef musel pracovat na něčem jiném — něčem, co dokazovalo jeho domněnku, kterou v něm vyvolala ta pověst.

Když Zmar odešel, Josef musel schovat ten důkaz někde poblíž, pomyslel si Lief. Ale určitě by se pokusil říci mně nebo Ranešovi, kde —

Srdce mu poskočilo.

„Raneši,“ řekl pomalu. „Když ti Josef říkal, že chce být pohřben ve své knihovnické blůze, co přesně řekl?“

Raneš na něj nechápavě hleděl. „Říkal jsem ti to — sotva mohl mluvit. Řekl jen ‚v mojí blůze‘. Opakoval to několikrát, velmi naléhavě, jako by si myslel, že mu nerozumím. Ale samozřejmě jsem přesně věděl, co má na mysli. Josef vždycky říkal, že chce být pochován ve stejnokroji svého úřadu, až přijde jeho čas.“

„Neměl v té blůze něco v kapsách?“ zeptal se Lief. Celý se roztřásl.

Raneš zcela znehybněl. „Nedíval jsem se,“ přiznal.

Spiknutí... Zrada...

Lief roztřeseně vstal a zapotácel se. Raneš. vylekaně vykřikl a vzal ho za paži.

Když Raneš napůl donesl Liefu zpátky do kuchyně a položil ho na židli, rozhovor a smích kolem stolu najednou utichly. Jasmína, Barda a Zmar vyskočili. Šarn se pokusila postavit.

„Dohlédněte na něj,“ zavelel Raneš a vyběhl z místnosti.

Lief už šátral v kapse kabátu po čtyřech útržcích mapy se Čtyřmi sestrami. Najednou s jistotou věděl, co Raneš najde v Josefově blůze, a nemohl dál čekat.

Strčil pověst o Čtyřech sestrách Bardovi do rukou.

„Byla to léčka,“ zamumlal. „Nepřítel si z téhle pověsti vzal víc než jména Sester. Vzal si celou myšlenku a překroutil ji tak, aby zapadala do jeho záměru. Kdyby *Letopisy Deltory* byly spáleny, jak

nařídil — kdyby je Josef nezachránil — nikdo by se to nikdy nedozvěděl.“

Vytáhl z kapsy útržky mapy a roztřesenýma rukama je rozložil na stůl před sebou. „Ale Josef to četl — poznal nebezpečí — pokoušel se mi to říct. Možná to ke konci tušila i Paffy.“

Můj pán má mnoho plánů...

Když Barda, Jasmína a Zmar začali číst, Lief přiložil okraje útržků mapy k sobě. Jedinkrát pohlédl na výsledek a tvář mu zahorela.

... zlo... ve středu... srdci... města...

„Zmare, půjč mi svůj nůž,“ zašeptal a zašmátral po tupé tužce, kterou tak dlouho nosil u sebe.

Zmar se zachmuřenou tváří zvedl oči. Beze slova vytáhl veliký nůž z pouzdra a položil ho na stůl.

Sever... k jihu, východ... k západu... čáry... mapa...

Lief položil rovný okraj nože přes mapu a použil ho jako pravítko, aby nakreslil spojnicí mezi Dračím hnízdem a Ostrovem smrti. Pak posunul nůž a narýsoval další čáru mezi Bránou stínů a Del.

Všichni se kolem něj shlukli. Pověst o Čtyřech sestrách putovala z ruky do ruky a všichni, kdo ji dočetli, vykulili oči na složenou mapu a na přímky, které Lief narýsoval — přímky, které se křížily v místě označeném „Hira“.

Nebezpečí... Strašlivé... Hora...

„Josef neřekl ‚hora‘, ale ‚Hira‘,“ vydechl nahlas Lief. „Nebezpečí, před kterým se mě snažil varovat, nebyla vůbec Jižní sestra. Bylo to daleko větší nebezpečí, ukryté uprostřed Deltory. V Městě kryš.“

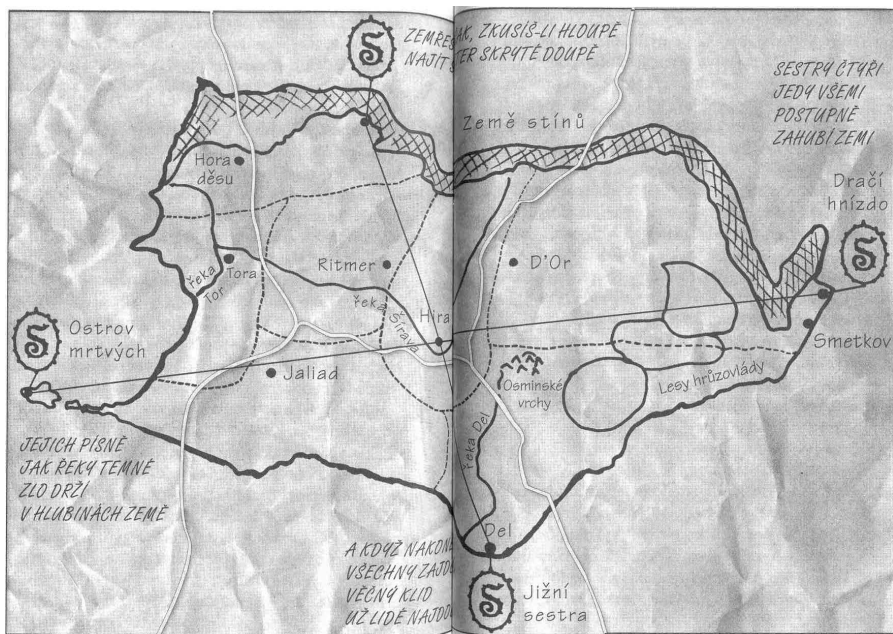
„Vždycky mě zajímalo, proč z Města kryš vyhnali lidi,“ zamumlal Zmar. „Pán stínů je mohl zotročit tam, kde byli, kdyby chtěl. Ale teď to chápu. Potřeboval Město kryš pro svoje vlastní plány.“

„Chtěl to *místo*“ doplnil ho Lief. „Místo, kde se křížily spojnice Sester.“

Raneš vběhl do místnosti s nějakým papírem v ruce. Byl bledý jako stěna. Oči měl roztěkané.

„V Josefově blůze opravdu něco bylo!“ lapal po dechu. „Je to —“

Pak uviděl útržky mapy ležící na stole a položil svůj papír vedle nich. Jak Lief očekával, byla to kopie Doranovy mapy Dračích

území. Josefovou rukou tu byla zaznamenána poloha všech Sester. A mezi nimi Josef narýsoval stejné čáry, které právě nakreslil Lief — čáry, které se křížily v území opálu, v Hiře, Městě krys.

Lief sepal ruce a snažil se je přimět, aby se přestaly třást.

„Tohle mi chtěl Josef ukázat,“ zasténal. „Volal mě tak naléhavě ne proto, aby mi pomohl zničit poslední Sestru, jak jsem si myslel já i Paffy, ale aby mi v tom zabránil. Věděl, že jestli hlas poslední Sestry utichne, nad Deltorou se rozpoutá hrůza horší než hlad.“

„Takže teď už víme, proč se Jižní sestra nechala tak snadno zničit,“ řekla potichu Jasmína. „Když byly ostatní tři Sestry z cesty a Světlo Špičáku se opět rozzářilo, hra Pána stínů, kterou nás chtěl nechat vyhladovět, byla téměř u konce. Nemohl se dočkat, až sklapne jeho past. Odebral poslední Sestře síly a opustil Paffy, aby musela bojovat sama.“

Barda s tváří tvrdou jako z kamene přečetl nahlas verše napsané na mapě.

*Sestry čtyři jedy všemi
postupně zahubí zemi.
Zemřeš však, zkusíš-li hloupě
najít sester skryté doupě.
Jejich písňě jak řeky temné
zlo drží v hlubinách země.
A když nakonec všechny zajdou,
věčný klid už lidé najdou.*

„Věčný klid,“ opakovala tiše Zena. A najednou ta slova, která se zdála být tak optimistická, zněla mrazivě.

„Ale Deltora není maličký ostrov!“ vykřikla Gla-Ton, když odhodila Josefův rukopis. „Žádná nestvůra uprostřed, jakkoli hrozná, by nedokázala zničit celou zemi!“

„Máš pravdu, gnómko,“ zavrčel Gers. „Jen ať si zkusí napadnout území Jalisů!“

„Pán stínů není zrovna proslulý planými hrozbami,“ podotkl rozhodně Zmar. Prudce se otočil k Tomášovi, který mlčel od chvíle, kdy uviděl mapu.

„Okamžitě musíme vyrazit do Města krys,“ řekl. „Včely a Lahoda by byly ten nejrychlejší způsob. Mohl bys —?“

Tomáš krátce přikývl. Pěsti měl zaťaté. Ve zlatých očích se mu zableskly hnědé jiskřičky. „Sad naší matky leží na okraji Pláně krys,“ řekl tlumeným hlasem. „Lahoda poletí jako vítr, aby ho ochránila.“

Já budu rychlejší, králi Deltory. A blíží se úplněk.

Hlas topasového draka se ozval v Liefově hlavě. Topas se mu zahřál pod rukama. Cítil Bardu s Jasmínou blízko vedle sebe. Otočil se ke Zmarovi.

„Ty jed’ s Tomášem,“ zamumlal. „Vezměte s sebou co nejvíc bojovníků a každou zbraň, kterou uvezete. Sejdeme se na místě.“

18. ODPLATA

Drak letěl rychleji než vítr. Zlaté šupiny se mu třpytily ve světle obrovského vycházejícího měsíce. Země pod ním ubíhala. Ve vesnicích a městech se objevovala první malá světélka, kde lidé seděli u svých krbů, koupali své děti nebo si připravovali skromné jídlo, aniž by tušili, co se děje za bezpečím jejich zdí.

Lief, Barda a Jasmína, kteří se tiskli drakovi ke krku, nemysleli na nic jiného než jak se udržet. Čím víc postupovali do vnitrozemí, tím byla větší zima. Mrazivý vítr je nemilosrdně bičoval do tváří.

Překročili jsme hranici území opálu. Porušil jsem svůj slib.

Drakův hlas zasyčel Liefovi v hlavě. Mísily se v něm vzdor a lítost, ale nebylo v něm stopy po strachu.

Pokud se opálový drak probudí, vysvětlím mu to, odpověděl Lief.

Drak si pobaveně a zároveň zasmušile odfrkl.

Země pod nimi teď byla rovinatější a pustější. Nebyly tu už žádné vesnice, žádná města. V dálce se třpytila voda.

Ohyb Šíravý, pomyslel si Lief. Už tam skoro budeme.

Znovu se mu rozdrkotaly zuby. Přeběhl mu mráz po zádech, když si pomalu začal uvědomovat zvuk nesoucí se pod svištěním větru — hluboké, zlověstné burácení.

V další chvíli Jasmína vykřikla a Liefovi se pod rukama zakroutila dračí šupinatá kůže.

„Co vidíš?“ zakřičel Lief. „Jasmíno —?“

A pak to uviděl sám a sevřelo se mu hrdlo.

Za lesklou hladinou vody se zvedalo něco obrovského — veliká, kulatá věc, která vypadala jako ohavný odraz zlatého měsíce.

„Nebesa, co to je?“ vykřikl Barda ochraptěle.

Drak vydal hluboké, hrdelní zavrčení. Letěl čím dál rychleji. Široký ohyb řeky už byl přímo před nimi. A uvnitř toho ohybu spatřili obrovskou, jedovatě žlutou bublinu tlačící se nahoru rozvalinami Města krys, odsouvající zničené budovy stranou, jako by to byla dětská stavebnice. Z trosek se rozuteklo několik krys, které pronikavě pištěly.

Lief v užaslé hrůze sledoval, jak se bublina nadmula a rostla dál.

*Jejich písně jak řeky temné
zlo drží v hlubinách země.*

Ale písně Sester už se nenesly zemí. A jako ta nestvůra v pověsti, jako klaun v Bardově záhadné krabičce, odplata Pána stínů se probouzela ze svého dlouhého spánku, protože teď už nebylo nic, co by ji udrželo v podzemí.

Jako ve zlém snu Lief pohlédl na vodu pod sebou. Právě přelétali přes Šíravu. A ta věc stoupající z rozvalin Města krys stále rostla ze země a nadouvala se jako odporná žába.

Jak blízko chcete —?

Drak se zarazil, když se z druhého konce pláně ozval burácivý řev. Něco se k nim řítilo. V měsíčním světle se zableskly duhové barvy.

Drak se okamžitě stočil k zemi a začal nepříjemně prudce klesat. Lief, Barda a Jasmína křičeli, zatímco se řítili k zemi a pak se s prudkým nárazem zastavili. Zvedal se jim žaludek, točila se jim hlava a oči jim slzely, ale přesto se usilovně snažili vymanit z lan, kterými byli přivázaní.

„Pospěšte si!“ zařval drak. Zabral drápy za lana a přesekl je jako nitě.

Společníci dopadli na tvrdou zem a odkulili se stranou. Drak roztáhl křídla a chystal se znovu vzlétnout.

„Ne!“ vykřikl Lief. „Nebojuj! Buď klidný! Zůstaň na zemi!“

„Mám nechat tu bestii, aby si myslela, že se bojím? Nikdy!“ odfrkl si drak a z děsivých čelistí mu přitom zasyčela pára.

„Ve jménu Dorana tě prosím!“ vykřikl Lief zoufale.

Drak zavrčel. Ale napůl složil křídla a nehýbal se.

Opálový drak už byl skoro nad nimi. Byl obrovský — ještě větší než elbaitový drak. Ostny na krku měl naježené. Tlukot jeho křídel zněl jako hromobití a vítr z jejich máchání se opíral do země.

Opál v Pásu zářil duhovým ohněm. Lief na něj přitiskl prsty a vší silou vyslal zprávu.

Opálový draku, neútoč! Topasový drak Je tu na mé přání.

Zalapal po dechu, když jím jako blesk projel zaslepený, pomstychtivý hněv draka. Posbíral všechny síly a zkusil to podruhé.

Draku, jsi zaslepený svým hněvem. Na tvém území se probouzí obrovské zlo — mnohem větší nebezpečí, než jaké představuje drak, který překročil tvé hranice. Otevři oči a podívej se na něj! Prosím tě jménem Dračího přítele!

Jméno Dorana Drakomila opět zafungovalo. Lief ucítil, jak duhový drak zaváhal. Cítil, jak poryv větru v jeho zádech zeslábl a zvíře zakroužilo.

Klekl si, podíval se před sebe a nahlas zasténal.

Bublina se nafoukla ještě víc. Její ohavné tělo teď úplně zakrývalo zničené město a bylo vysoké jako palác v Del.

Lief na ni ohromeně hleděl. Zespodu byla stejně jedovatě žlutá jako předtím. Ale na vrcholku byla světlejší — světlejší, napjatější a zářivější. Jako by... jako by...

S příšerným trhavým zvukem vršek bubliny pukl.

Do vzduchu začal prýštit gejzír ohavné, temně šedé tekutiny, husté jako smetana.

Lief slyšel, jak draci zařvali. Slyšel vedle sebe Bardu s Jasmínou vykřiknout odporem. A slyšel něco dalšího, tím si byl jistý — zvuk vzdáleného zlomyslného smíchu.

Tryskající tekutina začala stékat na zem a rozlévala se jako hustá šedá povodeň.

„Co je to?“ vykřikla Jasmína s očima vytřeštěnýma hrůzou.

Krysa s rudýma očima, trounalejší než ostatní, vyrazila k šedé tekutině, možná v naději, že je to něco dobrého na zub. V okamžiku, kdy se jí tekutina dotkla, krysa ztuhla, padla na zem a naposledy křečovitě zacukala nožkami.

Společníci zděšeně sledovali, jak šedá tekutina pokryla krysí tělo a velmi rychle postupovala dál. Zbývající krysy zapištěly a začaly před ní prchat přes pláň.

„Je to jedovaté,“ sykl Barda.

„A je to živé,“ zamumlal Lief. „Je to živé — a roste to.“

Věděl, že je to pravda. Ta hustá, šedá kapalina se rozpínala víc a víc, živila se zemí a vzduchem.

Vtom se objevil plamen, to když se opálový drak snesl k zemi a začal chrlit oheň na rozšiřující se šedý kruh. Sežehl pestrébarevným plamenem velikou plochu na okraji šedého proudu. Ten kus ztuhl a

ztvrdl. Šedá masa tekutiny se z obou stran sevřela, plula dál a během chvilky zakryla hořící místo, jako prve zakryla krysu.

Opálový drak zakroužil a znovu zařval. Znovu plamen sežehl pohybující se hmotu a znovu bylo spálené místo okamžitě zadušeno a kruh šedi se zvětšoval.

„Měli bychom se vrátit do vzduchu, králi Deltory,“ zabručel topasový drak, který nezúčastněně sledoval snažení svého soupeře. „Ta duhová bestie má co dělat. Nezaútočí na nás. A ten šedý jed se šíří rychle. Tady to už nebude dlouho bezpečné.“

Zřejmě měl pravdu. Společníci se mu vyškrábali zpátky na krk a během chvilky už se zase drželi ze všech sil a snažili se popadnout dech v chladném vzduchu, když drak vystoupal do výšky.

Zvíře letělo kousek přes řeku, pak se otočilo ve vzduchu a stálo na místě. „Ještě štěstí, že jsme neotáleli,“ poznamenal drak.

Lief, Barda a Jasmína roztřeseně pohlédli dolů.

Za těch pár minut, které uběhly od drakova vzletnutí, se místo, kde stáli, proměnilo v šedé moře. Skoro celý kus země sevřený ohbím řeky byl zakrytý. Stovky krys, zahnané k břehu řeky, skákaly do vody a pištěly hrůzou. Jiné krysy utíkaly přes pláň na sever, těsně před širokým šedým proudem.

Opálový drak kroužil nad šedým mořem ú plival na něj duhový oheň. Ale šed' stále rostla a každou chvíli jako by se pohybovala rychleji.

„Nic to nezastaví,“ slyšel Lief sám sebe.

„Řeka to zastaví,“ namítl Barda zamračeně. „Pláň krys je ohraňčená vodou ze všech stran. A pláň sama o sobě není žádná ztráta. V celé Deltoře není nehostinnější místo.“

„Velká pravda,“ řekl topasový drak a zeširoka si zívł. „Tohle území nemá cenu zachraňovat.“

„Měl bys stejný pocit, kdyby to bylo tvé území?“ zeptala se zostra Jasmína.

Topasový drak zamrkal.

Šedá potopa se dostala k řece a začala přetékat přes břehy do vody. A voda jako by ji naopak posílila. Šedý kruh jako by se téměř okamžitě zdvojnásobil. Zvlněná voda se uhladila a zhoustla. Dohnala kvílící, plovoucí krysy a pohltila je.

Barda nevěřicně zaklel. Jasmína vykřikla.

Topasový drak zařval a prohnul krk. Z vrčících čelistí mu vytryskl zlatý oheň a sežehl šedý proud rozlévající se přes řeku pod nimi.

Ale Lief mlčel a ohlížel se ke středu kruhu.

Splasklá žlutá bublina teď byla ukrytá pod vířící šedou pokrývkou. Kolem ní byly vidět obrysy rozvalin Města krys — ale jenom obrysy. Každá zničená budova, každá zřícená věž, každá cihla a kámen byly pokryté tlustým šedým pláštěm.

A tady se šed' už nehýbala a už se neleskla v měsíčním světle. Ztvrdla.

Liefovi se znovu v mysli vynořil výjev z jeho vidění a tuhla mu krev v žilách.

Šedá, pustá země. Zbytky polámaných stromů. Šedá řeka s línou vodou hustou jako bahno, s obrovskými šedými rybami břichem vzhůru na hladině. Na nebi křičí obří stvůry...

Ne Země stínů, ale Deltora. Teď už to věděl.

Tohle byla nestvůra, s níž nemohl bojovat. Šedý proud se bude dál šířit. Pohltí řeky, lesy a pláně. Zakryje města, vesnice a farmy. Naplní údolí a vyhladí kopce.

Nic v jeho cestě nebude ušetřeno. Smrt zachvátí stejně tak zuřivé písečné bestie jako mírumilovné milý, masožravé Chytače a zázračné Lilie života.

Část šedi bude stárnout a ztvrdne, promění řeky v bláto, uvězní domy, zvířata, obilí, stromy i lidi ve skořápce z kamene. Zbytek se bude pohybovat dál.

Lidé, kteří jí dokážou utéct, budou dohnáni na pobřeží, aby se prali o lodě nebo bloumali bezmocně na okraji vody jako krysy na břehu řeky. Nebo budou lézt na hory a sledovat v mrazu na vrcholcích, jak šed' poleze výš a výš...

A nakonec se Deltora, až bude všechna její pestrost a jedinečnost navždy ztracena, promění v jednu velikou, chladnou, šedou planinu.

Tak si to Pán stínů pojistil ve své zlobě a touze po pomstě pro případ, že by král, který měl podle předpovědi povstat, znovu obnovil Kouzelný pás Deltory a zbavil zemi jeho krutovlády.

Mám spoustu plánů...

Pán stínů věděl, že nový král se určitě pokusí zničit kouzelný krystal, který byl posledním spojením Deltory se Zemí stínů. Věděl, že s pomocí Pásu bude král nakonec dost silný, aby to dokázal.

Takže krystal byl nastavený tak, aby odhalil spiknutí kolem Čtyř sester, pokud bude zničen. Pak ten král, který se opovážil vzdorovat Pánovi stínů, zjistí, proč jeho země strádá hladem.

Dozví se o Čtyřech sestrách.

A samozřejmě se je vydá zničit.

Lief zaťal zuby, jak kousky plánu jeden po druhém zapadaly do sebe.

Bez váhání skočil na návnadu, kterou mu nabídli. Nepřítel na něj nalíčil past a pak ho vyzval — přinutil — aby do ní vstoupil.

Když se Lief ohlédl do minulosti, dokázal jen stěží uvěřit, že se nechal tak snadno oklamat.

Ani jednou neuvažoval, proč mapu, kde byly vyznačené úkryty Čtyř sester, Nepřítel nezničil, ale roztrhal na čtyři části. Ani jednou se nepodivil, proč byl každý útržek ukrytý u některé Sestry, aby se dal snadno najít, kdyby Sestra a její strážce byli zničeni.

Ani jedinkrát ho nenapadlo, že ten verš na mapě by mohl mít dvojí význam.

A ani jednou nepřemýšlel o tom, proč kámen zakrývající poslední Sestru nenesl věčné varování, ale urážlivou výzvu, která ho téměř zaručeně měla přimět, aby udělal ten poslední, osudný krok.

Ale teď, příliš pozdě, poznal důvody všech těchto věcí. A pochopil, že od začátku Pán stínů připravil věci tak, aby Deltora byla jeho, ať se stane cokoli.

Narůstal v něm hněv — bezmocný, palčivý jako doběla rozpálený kov.

„Nepřítele bavilo nechat na nás, abychom si nevědomky vybrali, jakým způsobem země zanikne,“ povzdechl si. „Pokud bychom na své výpravě neuspěli, země by zemřela pomalu. Pokud bychom uspěli, smrt přijde rychle. Tak či onak, Pán stínů vyhraje.“

A jak vyslovil ta poslední slova, na zvrásněnou hladinu umírající řeky vyplula první mrtvá ryba a s tajemnými, kvílivými výkřiky se od severu začalo snášet sedm ptáků Ak-Baba.

19. NOC DRAKŮ

Hněv se proměnil v otupělou hrůzu. Lief viděl, jak se opálový drak otočil, aby čelil křičícím nestvůrám ženoucím se od obzoru. Ucítil, jak pod ním svaly topasového draka prudce zacukaly. Pak drak zkroutil krk a děsivá hlava se otočila. Liefu zaujal nepochopitelný upřený pohled plochého zlatého oka.

„Nepřítel nejspíš vycítil naše útoky na ten šedý proud,“ zasyčel drak. „Poslal svoje zabijáky, aby ho ochránili. Musí používat opravdu mocné čáry, aby se mohl postavit síle Kouzelného pásu Deltory.“

Letmo pohlédl dolů na sežehlý úsek břehu řeky pod nimi a odfrkl si. „Stěží jsme nadělali nějakou škodu. Ale zdá se, že se Nepřítel bojí draků. Dokonce i dva jsou pro něj příliš. Musím tebe a tvé společníky vysadit, králi Deltory. Až ta smečka skoncuje s opálovým drakem, přijde si pro mě.“

„Ne!“ vykřikl Lief. „Ještě máš čas se odsud dostat. Otoč se a —“

Zlaté oko zamrkalo. „Raději zemřu v boji než na útěku,“ trval na svém drak. „A už mám plné zuby skrývání.“

„Šedý proud se šíří dál, takže se stejně nebude kam schovat!“ zakřičela Jasmína, když Krej divoce zakrákal a zakroužil na nebi nad nimi. „Musíš si nás u sebe nechat, draku! Pás ti pomůže — a my můžeme bojovat!“

„To opravdu můžeme,“ zabručel Barda a vytasil meč.

„Ne!“ vykřikl znovu zoufale Lief. „Bardo, Jasmíno —“

Ucítil, jak Jasmína sevřela jeho ruku, a zahlédl záblesk Bardova zuřivého úšklebku.

„Víme moc dobře, že ty teď draka neopustíš, Lief,“ vykřikla Jasmína. „A my neopustíme tebe. Byli jsme spolu od začátku toho všeho a budeme i na konci.“

„A pokud si necháš poradit od vojáka, draku, nebudeš čekat, až na tebe zaútočí,“ zařval Barda. „Pustíš se kupředu a budeš bojovat po boku svého bratra!“

„Ta opálová potvora není žádný můj bratr,“ odfrkl si drak.

„Je víc tvůj bratr než těch sedm ptáků Ak-Baba!“ vykřikla Jasmína rozzuřeně. „Dovolíš, aby ho roztrhali na kusy, zatímco budeš čekat, než přijde řada na tebe?“

Drak vycenil děsivé tesáky. Zakmital černým jazykem. Pak jako by se mu zablesklo v očích.

„Dobře,“ zavrčel. „Společně budeme bojovat po boku opálového draka a společně zemřeme. Tahle bitva bude naše poslední. Ale dokud jsme naživu, způsobíme Nepříteli co největší škodu. Ve jménu naší země odsouzené ke zkáze a kvůli našim předkům a potomkům, kteří se nikdy nenarodí.“

Vrhl se kupředu přes moře šedi, přímo k ptákům Ak-Baba.

A jak Lief vytasil meč a pevně zavřel oči, které ho ve větru páli-ly, uviděl za jejich víčky slova z *Kouzelného pásu Deltory* — slova, která ho vždy naplňovala hrůzou a teď pro něj měla nový a ještě děsivější význam.

†...Nepřítel je vychytralý a lstivý... jeho zloba a závist nepohasne ani za tisíc let...

Neznámý autor pochopil něco, co Lief sám nikdy až do této chvíle úplně nepřijal.

Jakkoli Pán stínů začínal, byl teď mnohem víc — nebo možná mnohem míň — než jen krutý tyran, který ovládá kouzla a čáry.

Kdysi dávno byl možná pouhým čarodějem, s pláštěm ze stínů a loďkou s šedou plachtou popsanou červenými znaky. Cítil strach, utrpěl hořkou porážku a plul na východ přes stříbrné moře, aby našel nové země, které by si podrobil.

Ale pokud byl tenkrát člověkem, dnes už jím nebyl. Závist, nenávist a zloba dávno pohltily jeho lidskost, spálily je na prach. Zůstaly jen vzpomínky.

Stala se z něj vůle ke zlu, která se živila mocí a zničila a rozbila všechno, čeho se dotkla. Síla, která nikdy nepomine.

Mám spoustu plánů... Plány, které jsou součástí jiných plánů...

Jak jsem kdy mohl doufat, že bych dokázal Pána stínů porazit? pomyslel si hořce Lief. Tisíc let směřoval ke svému cíli. A my — my se zmítáme v jeho sítích, zaslepeně a hloupě opakujeme chyby našich předků. Ve své době Dorana Drakomila prohlásili za blázna. V naší době jsme uráželi Josefa a vyhýbali se mu. Opakovaně jsme si nezvali ponaučení z dějin...

Pouč se z dějin... Zoufalství je náš nepřítel. Nedovol, aby tě přemohlo...

Řev draků zněl jako hromobití. Vzduchem se nesl křik ptáků Ak-Baba, ze kterého tuhla krev v žilách. Jasmína s Bardou křičeli. Krej krákal. Opíral se do nich vítr plný kouře a hořkého pachu spálených chlupů, prachu a hnijícího masa. Tak zapáchali ptáci Ak-Baba.

Ale Lief přestal poslouchat, číchat, cítit. Mysl měl obrácenou dovnitř a mravenčila mu kůže. Protože když pohasla vzpomínka na Zenin slabý, váhavý hlas, vystřídal ho jiný.

...zdá se, že se Nepřítel bojí draků. Dokonce i dva jsou pro něj příliš...

Pán stínů myslel na všechno. Ale nepočítal s draky.

Lief otevřel oči. Ak-Babové už byli skoro u nich. Viděl jejich oči, planoucí jako kaluže šílenství. Viděl jejich drápy, roztažené a připravené sekát a trhat. Viděl jejich rozevřené zobáky a lesklé zuby ostré jako jehly.

Přitiskl prsty k ametystu. Zavolal mlčky, ale ze všech sil.

Veritasi!

A jak si vybavil to jméno, vytanula mu na mysli další slova. Uvědomil si, že si vybavuje ta divná cizí slova, která v duchu uslyšel z Doranova kamene přátelství, když Drakomila ukládal do hrobu.

Veritas hopian forta fortuna fidelis honora felicitas...

A najednou věděl, co ta slova znamenají. Nebyla to věta, ale seznam jmen. Těch nejdůležitějších jmen v Doranově životě.

Znovu přitiskl volnou ruku k Pásu a přejel prsty přes každý drahokam.

Veritasi! Hopiane! Forto! Fortuno! Fidelisi! Honoro! Felicite! Přijďte nám pomoci, žádám vás! Kvůli Doranovi. Za naši zemi!

Ucítil, jak sebou pod ním topasový drak trhl, viděl opálového draka, jak se najednou otočil a duhové oči mu zaplály.

A pak už u nich byli ptáci Ak-Baba — obklíčili je, vyli jako divocí vlci, vrčeli a chňapali po nich nemilosrdnými drápy a tesáky.

Chovali se jako smečka, útočili ze všech stran, shora i zespodu. Tři nebo čtyři odvedli pozornost nepřátel zuřivými výpady, zatímco ostatní rychle proletěli ve skrytu jejich křídel.

Byli krutí, nebojácní, neúnavní. Měli na sobě jizvy z nespočtu bojů a byli naplněni dávnou prohnaností. Ale zřídka čelili dvěma drakům najednou a nikdy nebojovali s drakem, kterému pomáhaly meče a Kouzelný pás Deltory.

Vřískali vzteky, když po nich draci sekali drápy a chrlili na ně oheň. Vyli, když se po nich Lief s Bardou a Jasmínou oháněli mečem, aby jim zabránili se přiblížit. Z výšky se na ně stejně odvážně snášel Krej, který je kloval ostrým zobákem do krku, hlavy, rozptyloval je a ještě víc je rozzuřil.

Vtom jeden z Ak-Babů padl — padl s hrdlem rozseknutým jediným máchnutím drápů opálového draka. S vřískotem klesal k zemi, kroutil se a téměř okamžitě ho pohltil šedý proud.

Draci vítězoslavně zařvali. Lief, Barda a Jasmína zajásali. Ale zbývající Ak-Babové útočili, zuřivě kvíleli a řev opálového draka se v mžiku proměnil ve výkřik bolesti, když měkký spodek jeho krku propíchnuly zuby jako jehly a drápy jako ostří meče.

Ak-Baba s tečkovanou hlavou se držel drakova krku a byl při tom vzhůru nohama, jako obří netopýr. Kolem rozevřeného zobáku mu proudila krev a kapala mu přes pařáty. Ostatní Ak-Babové ucítili krev a shlukli se kolem něj. Během několika vteřin sebou duhový drak škubal ve vzduchu a tělo měl téměř zakryté shlukem krouticích se hadovitých krků a obrovských, máchajících křídel.

„Pomoz mu!“ vykřikla Jasmína. „Honem, pospěš si!“

„Je po něm,“ zavrčel topasový drak. „Takhle to dělají vždycky.“

„Ne!“ zařval Lief. „Dostaň se pod něj!“

Drak zakroužil a snesl se pod chuchvalec těl. Ted' byl kropenatý Ak-Baba přímo nad nimi, členitá křídla měl omotaná kolem drakova krku a ohavné tělo přitiskla k drakově kůži.

Lief s Bardou najednou zaváhali v obavě, že když máchnou mečem, spolu s útočící nestvůrou smrtelně zraní i draka.

Ale Jasmína zlehka vyskočila do výšky a snadno udržela rovnováhu na drakově krku jako kdysi, když se proháněla po Lesích hrůzovlády ve větvích bouří zmítaných stromů. Natáhla se nahoru, v ruce se jí zaleskla dýka a vrazila ji zezadu do krku Ak-Baby, přímo pod hlavu.

Obrovský pták ztuhl. Vydal ohavný, klokotavý zvuk.

„A pryč!“ zařval Barda.

Jasmína vytrhla dýku z krku bestie. Lief ji pevně chytil kolem pasu a stáhl ji dolů, zatímco topasový drak uháněl pryč a za nimi padal tečkováný Ak-Baba k zemi jako hruška.

Tentokrát nenásledoval vítězoslavný okamžik. Opálový drak, osvobozený od svého trýznitele, se kroutil ve vzduchu, sekal drápy a chrлил oheň na ostatní ptáky Ak-Baba, kteří se po něm sáпали. Ale jeho pohyby byly nemotorné. Pomalu ztrácel síly.

A topasový drak také slábl. Hodně sil ztratil v hrozném boji s nestvůrou u paláce a také během letu na Plán kryš. Všude po zlatém těle se mu začaly otevírat staré rány, které krvácely.

Ak-Babové to věděli. Viděli nepravidelné máchání křídel zvířete. Cítili jeho krev.

S křikem zanechali zmítající se tělo opálového draka a vystřelili k nové oběti. Už jich zbývalo jenom pět, ale přesto byli stejně silní, zuřiví a lační po krvi jako na začátku.

S vřískotem proletěli zlatým ohněm a narazili topasovému drakovi přímo do boku. Ten zavrával, naklonil se, ztratil výšku, zoufale mával obrovskými křídly a mrskal ostnatým ocasem. Ak-Babové ho pronásledovali, obklíčili a opět se na něj vrhli.

„Obávám se, že tentokrát jsme ztraceni,“ zavrčel topasový drak zastřeným hlasem. „Ale zkusíme aspoň vzít dalšího s sebou.“

Vtom se nad nimi ozval řev a na nebi jako by se rozzářily tisíce nových hvězd. Ak-Babové se s vylekaným vytím rozprchli. Lief, Barda a Jasmína se přikrčili k drakovým šupinám a kašlali v závoji kouře, který páchl sežehlými chlupy a spálenou látkou. A z nebe se snesl lazuritový drak, jehož křídla se třpytila jako hvězdy a z jehož rozevřených čelistí se valil hvězdný oheň.

Ak-Babové zakroužili ve vzduchu, obrátili se k němu čelem, natáhli hadí krky, široce rozevěřili zobáky a zuřivě zavyli. Potom najednou jeden z nich zmizel, jako by ho ve vzduchu něco smetlo. Ozvalo se jen odporne prasknutí, když mu obrovské rudé čelisti zlomily vaz.

Když jeho mrtvé tělo padalo nenávratně dolů, rubínový drak vítězně zařval a zbývající Ak-Babové vzdorovitě kvíleli a vyli. Kouřovým závojem náhle zaduněla koule elbaitového ohně.

Tři nestvůry se střemhlav snesly dolů, aby unikly výpadu. Čtvrtá byla příliš pomalá. Ohnivá koule ji zasáhla. Peří na křídlech jí vzplálo a s doutnajícím chvostem se zřítila k zemi.

Ted' už ze všech zbývali jen tři ptáci Ak-Baba. Skrz kouř a oheň viděli pět obrovských, třpytivých obrysů, patero vrčících tesáků, pět mrštných ocasů. Vyzývavě zavřískali a vznášeli se na místě, zatímco zvažovali šance.

Ale když se ozvalo další zahřmění a nebe na západě osvítil výbuch fialového plamene, ve vzduchu se otočili a uprchli.

A draci je nepronásledovali. Protože ve světle velkého, zlatého měsíce dobře viděli šedý kruh pod sebou. Viděli, jak se jim rozšiřuje před očima. Cítili jeho umrtvující chlad. Věděli, co musejí udělat.

20. CELÝ KRUH

Lief, Barda a Jasmína se mlčky drželi topasového draka, když letěl zaujmout místo v kruhu draků kolem šedého moře. Užasle sledovali, jak draci společně klesají čím dál níž.

Pak, beze slova nebo nějakého znamení, draci zařvali.

Z čelistí jim začal prýštit oheň. Zelené plameny, zlaté a rudé. Fialový a stříbrně bílý. Modrý plný hvězd a plamen, který zářil všemi barvami duhy. .

...zdá se, že se Nepřítel bojí draků. Dokonce i dva jsou pro něj příliš...

A co teprve šest? pomyslel si Lief. Pak změnil číslo na sedm, protože uviděl mládě diamantového draka, jak se statečně vznáší vedle Veritase a přidává svůj malý, stříbrně bílý plamen do společné výhně.

Okraje šedého přílivu ohořely a zčernaly, a když byl kruh ohraňčený širokým černým pásem, draci se začali pomalu, trpělivě pohybovat směrem dovnitř. Kdykoli vydechli, vychrlili oheň, a kamkoli plameny dopadly, šed' vzplála a zanikla. A žádný drak nepostoupil dál, dokud nespálil i ten poslední šedý kousíček.

Draci pokračovali dál a dál, jejich kruh se stahoval, zatímco veliký měsíc stoupal a blednul a černé nebe zaplnily hvězdy.

Šed' uvnitř kruhu se postupně zmenšovala a černý pás kolem byl stále širší. V době, kdy Tomášův vůz zastavil na břehu zanesené řeky Šíravý a vyklopýtali z něj lidé, už bylo vidět víc černé než šedé.

A nakonec draci byli tak blízko u sebe, že se navzájem dotýkali konečky křídel. Společně zařvali a barvy jejich ohňů se smísily v duhovém plameni. A když ten poslední, veliký oheň dohořel, po hrůzách Pána stínů nezbylo nic, kromě velikého kruhu zčernalého popela.

Uprostřed temného kruhu draci zůstali na místě, jako by se jim nechťelo ukončit tento vzácný okamžik. Diamant, elbait, lazurit, topas, opál, rubín a ametyst se spojily, aby se draci radovali ze svého vítězství, truchlili pro to, co ztratili, a pohlédli do budoucnosti.

A všech, kdo tento výjev sledovali, se zmocnila veliká vlna radosti a úžasu. Protože viděli, že třpytivá křídla draků jsou jako drahokamy Kouzelného pásu Deltory, zářící na nebi.

* * *

A tak poslední deltorští draci zmařili poslední plán Pána stínů a království Deltory bylo v bezpečí. V následujících letech se tento příběh stal legendou.

Noc nazývaná Nocí draků byla největším deltorským svátkem, slavila se hody, tancem, hrami a ohňostroji ze zámoří. Děti oblečené jako Lief, Barda a Jasmína jezdily na dračích vyrobených z pomalovaného dřeva a zářivých látek a o půlnoci se v každém městě a vesnici v zemi zapaloval veliký oheň a Deltorou se rozléhal jásot.

Ale lidé, kteří přímo sledovali první Noc draků z druhého břehu Šíravý, byli příliš ohromení, než aby jásali. Náhodou totiž, nebo možná to tak zařídil osud, mezi nimi byli zastoupeni obyvatelé všech sedmi dračích území Deltory. Tomáš totiž trval na tom, že Zery od Merů musí jet s nimi, a Zery stál a vše užasle sledoval s ostatními a pro jednu neměl slov.

Lief sám nemohl udělat víc než mlčky děkovat. Ale když konečně draci přistáli na zemi, na zčernalém kruhu, který vytvořili, cítil na sobě jejich upřené pohledy a věděl, že musí něco říct. A věděl, co musí říct.

„Jmenuji se Lief,“ řekl a sklonil hlavu na pozdrav. „Odpusťte mi, že jsem použil jména, která nosil Dračí přítel ve svém srdci. Udělal jsem to v zájmu naší země a jeho jménem.“

Draci chvíli uvažovali. Pak se všichni uklonili, dokonce i elbaitový drak, i když poněkud strnule.

„Přesto se mi to neříká zrovna snadno,“ odpověděl drak. „Zavolal jsi nás všechny najednou. Teď známe skutečná jména ostatních, stejně jako tvoje, protože kterýkoli hlupák si odvodí, komu které dračí jméno patří. Tohle je zlá chyba, která se nedá napravit.“

Lief polkl. „Nedá se to napravit,“ odvětil. „Ale možná to není chyba.“

Elbaitový drak si odfrkl. „Prozradit skutečné jméno nějaké bytosti znamená dát někomu moc nad touto bytostí,“ namítl.

„Pak máme moc všichni nade všemi,“ ozval se lazuritový drak směle. „A pokud jde o mne, já nemám v úmyslu riskovat tvou odplatu — Honore.“

Elbaitový drak vycenil zuby. „Velmi moudré — Fortuno,“ zasyčel, ale dál neřekl nic.

„Jak se jmenuji já?“ zapištělo mládě diamantového draka.

„Tvoje jméno je Forta,“ odpověděl jí laskavě Veritas. „Forta — po tvé matce.“

* * *

Za úsvitu tři draci odletěli do Del — zlatý Fidelis, rudý Felicitas a Fortuna, lazuritový drak.

Fidelis nesl Liefa s Bardou a Jasmínou. Na Felicitovi letěl Zmar, Linda a Manus. Fortuna vezl Gla-Ton, Raneše a Gerse. Gerse, s tváří bledou jako papír, prý viděli, jak po letu líbá zemi, ale přísahal na svou duši, že pouze zakopl. Ačkoli bylo tak časně a jen málo lidí v Del vědělo o nebezpečí, jemuž země právě unikla, město žilo radovánkami. Většina lidí byla vzhůru celou noc.

Nejdřív přiletěli čtyři milové z Hory děsu s vaky naplněnými drahokamy, které vyléčily nemocné a prověřily zbývající jídlo. Pak se brány města samy rozlétly a nahrnuly se dovnitř stovky Toranů, táhnoucí vozy, na nichž bylo navrženo jídlo ze zámoří.

Po ulicích ještě poletovaly nějaké žluté letáky, pošlapané a zablácené. Nikdo si jich však nevšímal ani si z nich nedělal hlavu.

Draci se opatrně skrčili na travnatém prostranství před palácem, když jim cestující sklouzávali ze zad. Důstojně přijali další poděkování a potom se připravili k odletu, protože Felicitas a Fortuna cítili, že jsou na cizím území, a Fidelis toužil po kopcích.

„Doufám, že se znovu shledáme, králi Deltory,“ řekl Fidelis. „Ale do Del už znovu nezavítám. Kopí a šípy tvých přátel mi nejsou příjemné.“

Gla-Ton sebou cukla, ale Linda zvedla bradu.

„Je mi líto, že jsem tě zranila, draku,“ pronesla nahlas a zřetelně. „Ale myslela jsem si, že ničíš palác, jako kdysi červení draci zničili dávnou Kapru, protože jí záviděli její krásu.“

„Vážně?“ zeptal se se zájmem Fortuna.

Rubínový drak zasyčel. Rudé oči mu potemněly.

„Mám pocit, že jsi naslouchala samým lžím, ženo ze Smetkova,“ řekl odměřeně. Na chvíli následovalo napjaté ticho. „Moji předci zničili Kapru, to jistě. Ale proč by draci někomu záviděli malé růžové město z kamene? Celý východ byl královstvím rubínových draků — královstvím země, moře a nebe, krásnějším, než by kdy nějaké město mohlo být.“

Liefovi se sevřelo hrdlo. Okamžitě poznal, že drak má pravdu.

Linda na něj zmateně hleděla.

„Kozorožci byli na město, které postavili, velmi pyšní,“ pokračoval drak tiše. „Vysadili kolem něj vzácné stromy a ty ověsili stovkami malých červených lucerniček. Věděla jsi to, ženo ze Smetkova?“

„Slyšela jsem o tom,“ odpověděla Linda opatrně a zřejmě uvažovala, kam tím asi drak míří.

„A věděla jsi,“ zeptal se drak ještě laskavějším tónem, „že ty krásné lucerny byly vyrobeny z dračích vajec? Živých vajec, ukradených z hnízda, zatímco draci byli na lovu ryb? Z vajec vysátých do sucha, do kterých se pak dala svíčka a zavěsila se na provázku na větve, aby bylo město krásné?“

Linda strnula. Lief cítil, jak mu bledne tvář. Chtěl zahanbeně svést hlavu, ale nedokázal odtrhnout pohled od drakových potemnělých očí.

„Třikrát rubínoví draci varovali kozorožce, že vraždění jejich mláďat musí přestat,“ řekl drak. „Ale oni byli pyšní a opilí touhou přispět ke vznešenosti Kapry. Drancování pokračovalo. A tak jej nakonec draci zastavili po svém.“

Linda si olízla rty. „Teď už chápu, jak to bylo,“ vysoukala ze sebe. „Slyšela jsem jenom jednu půlku příběhu a kvůli tomu jsem tvou rasu soudila nespravedlivě. Žádám tě o odpuštění.“

Drak na ni upřel pohled. „Přijímám tvou omluvu,“ řekl nakonec. „A ačkoli odmítám složit přísahu, která by byla urážkou pro mé

předky, dávám ti tento slib jako přítel příteli. Neublížím žádnému člověku ve své zemi, pokud žádný člověk na mém území neublíží mně nebo mému druhu.“

„Děkuji,“ řekla Linda pokorně. „Víc nemohu žádat. A řeknu jim to. Všem jim to řeknu.“

* * *

Jednoho jasného rána příští jaro, když Deltora celá kvetla, včely byly opilé nektarem a ptáci vesele zpívali, si Jasmína oblékla zelené hedvábné šaty, zapletla si květiny do vlasů a vyšla ven, aby se sešla s Liefem na kopci u paláce.

Ruku v ruce zde byli oddáni před davem, jaký Del ještě nevidělo. Barda stál vedle Liefu. Vedle Jasmíny stála Marilen. Šarn se Zmarem se dojatě dívali a vzpomínali.

Linda se smíchem sledovala tančící houf ze Smetkova. Byla tu také Gla-Ton z Hory děsu, se starým Fa-Glinem a Pi-Banem, který zažil dobrodružství společníků v Zemi stínů, a něžnými milý Alsou, Bainou, Merin a Prin.

Byly tu stovky Toranů, v čele se Zenou, jejichž hedvábné šaty se třepotaly ve větru jako motýli.

Přijel i Manus a lid z Raladinu a zvesela hráli na flétny. Poustevník Hloubák, který zase vedl hostinec U Šampióna v Ritmeru, tleskal a zpíval s Orwenem a Joanou, merskými vítězi her. Gers a skupina Jalisů stáli hrdě s Helenou, Drápem a Brianou, bojovnicemi z Hnutí odporu v Zemi stínů.

Byli tu všichni ti muži a ženy ze starého Hnutí odporu. Všichni osvobození vězni ze Země stínů. A Zery, kouzelnický učeň od Maskonošů, nyní vrchní pomocník nového palácového podkoního, který měl na sobě svoje první slavnostní šaty, zajistil, aby Zlatce, Bele a Šípovi nic neuteklo.

Byl tu každý, s kým se společníci spřátelili na svých cestách, aby jim popřál to nejlepší, od Tiry z Nenkrisu, po Tomáše a Včelí královnu z Plání, od Gadefa s Marietou z Brány stínů po Naniona a Ethenu z D'Or.

Dokonce i obchodník Tom si vzal volno na počest této veliké události a objevil se v zaprášených, ale parádních šatech se svou sestrou Avou po boku.

A draci Veritas, Forta, Hopian, Honora, Fortuna, Fidelis a Felicitas kroužili na nebi nad nimi.

Ale Liefovi s Jasmínou připadalo, jako by byli docela sami, protože oběma se splnilo nejvroucnější přání jejich srdce.

V následujících dnech, zatímco maličký Josef spal v košíku vedle ní, Marilen zapsala příběh o jejich svatbě do *Letopisů Deltory*, protože teď byla palácovou knihovnicí. Raneš měl práce víc než dost, protože Zmar odjel neznámo kam. Zmar si chtěl protáhnout nohy a osvěžit mysl, jak řekl, a toužil zjistit, zda je pravda, že drak může klást vejce bez partnera, pokud je to třeba. Dohodli se, že se s ním opět setkají v létě ve Smetkově, až budou mít svatbu Barda s Lindou. Znal smetkovské oslavy, jak říkal, a právě tuhle by nepropásl za nic na světě.

* * *

A tak šel život v Deltoře dál a byl to dobrý život. Barda s Lindou měli šest dětí, všechny byly vyšší než jejich rodiče a byly si podobné jako vejce vejci.

Lief s Jasmínou měli dceru Annu a dvojčata Jarreda a Endona.

A někdy si Zmar, když byl právě doma zpátky z jedné ze svých četných cest a mlčky sledoval, jak si dvojčata hrají, vzpomněl na jiné dva hochy, kteří kdysi dávno běhali po zahradách paláce. A usmál se.

S Jasmínou po boku vládl Lief své zemi dlouho a moudře. Nikdy se nad nikoho nepovyšoval a nezapomínal, že je to právě důvěra lidí, co mu dává sílu, kterou má. Nezapomínal také, že i když se jim podařilo vyhnat Nepřítele z Deltory, nezničili ho úplně. Věděl, že Pán stínů je vychytralý a lstivý a jeho zloba a závist nepohasne ani za tisíc let. A tak stále nosil Kouzelný pás Deltory při sobě a nikdy jej nespouštěl z očí.

Poprvé vydalo nakladatelství Scholastic Australia Pty Limited
v roce 2004.

(www.scholastic.com.au)

Grafická koncepce Kate Roweová

Ilustrace na obálce Marc McBride

ISBN 1-86504 616-7 (Scholastic Australia)

Text and graphics copyright © Emily Roddaová, 2004

Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2004

Copyright © Scholastic Australia Pty Limited, 2004

Z anglického originálu *The Sister of the South* série Deltora Quest 3

přeložila Olga Zumrová.

Grafická úprava obálky Nataša Vaňková

Jazyková úprava Štěpán Kovařík

Jazyková korektura Štěpán Šimek

Odpovědná redaktorka Helena Škodová

Technická redaktorka Daruše Singerová

Vydalo Nakladatelství Fragment,

Radiová 1122/1, 102 27 Praha 10,

jako svou 1289. publikaci.

1. vydání, 2007

Sazbu zhotovilo Nakladatelství Fragment, s. r. o.

Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, 2007

Translation © Olga Zumrová, 2007

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory /

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN 978-80-253-0400-6 (1. vydání, 2007)